Kommunisti

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 5 Toukokuu 1931

SISÄLTÖ:

Valtion Kustannusliike KIRJA
LENINGRAD 1931 PETROSKOI

KOMMUNISTI

№ 5 (77)
v. 1931. Toukokuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOTE: LENINGRAD, Poltavskaja 12. V/K KIRJA, puh. 173-11.

SNTL:n neuvostojen VI edustajakokous.

Maaliskuun 17 päivänä päätti työnsä maailman ensimäisen proletaarisen vallan korkein vallanelin — SNTL:n VI neuvostojen edustajakokous.

Edustajakokouksen kokoontumisen aikoihin tuli kuluneeksi kymmenen vuotta nepin eli uuden talouspolitiikan saattamisesta voimaan. Ja ne taloudellista rakennustyötä koskevat yhteenvedot, joita koolla ollut edustajakokous teki, ovat parhaana todistuksena siitä, että neuvostovallan kulkema tie kuluneen kymmenen vuoden aikana on ollut täysin oikea. Tämä kokous onkin **sosialistisen kauden ensimäinen neuvostojen edustajakokous.**

Sosialismin aineellisten ja teknillisten perusteiden kasvun pohjalla, ja ennen kaikkea suurteollisuuden jättiläismäisen kasvun perustalla, mikä ilmeni maatalouden perusteiden sosialistisena uudelleen järjestelynä, — on meidän maassamme tapahtunut perinpohjainen muutos eri taloudellisten kerrostumien välisissä suhteissa sosialistisen sektorin hyväksi, jolla on jo hallussaan kansantalouden voimavivut. Maassamme on tapahtunut mitä suurimpia luokkamuutoksia.

Työväenluokka on nopeasti kasvanut. Proletariaatti «ei ole vain huomattavasti kasvanut ja saanut lisää uusia aineksia, vaan se on myöskin muuttunut sellaiseksi yhteiskunnalliseksi voimaksi, jota ei mikään porvaristo enää voi palauttaa entiseen asemaan, kapitalismin orjan asemaan» (Molotov). Miljoonista köyhistä ja keskivarakkaista talonpojista on tullut kollektivisteja, he ovat muuttuneet uudeksi yhteiskunnalliseksi kerrokseksi, joka katkaisee siteensä pikkuporvarilliseen talouteen, vapautuu puutteesta ja maaseudun elämän idioottimaisuudesta, järjestää kollektiivisen töiden suorituksen yksinkertaisesti yhdistämällä talonpoikaisomaisuuden, joka jo sinänsä antaa huomattavan etuisuuden yksityistalouteen nähden, mutta joka maatalouden koneellistuttamisen kautta jättää yksityistalouden kokonaan varjoon. Kapitalistiset ainekset painuvat pohjaan. Kulakisto häviää kokonaan luokkana täyskollektivisoimisen pohjalla, mikä merkitsee viimeisen kapitalistisen riiston ja tuen hävittämistä maassamme.

Me käymme «viimeistä ja ratkaisevaa taistelua venäläistä kapitalismia vastaan», joka oli kasvanut pikkuporvarillisen talouden pohjalla, me käymme sitä taistelua, josta Lenin puhui puolueen XI edustajakokouksessa. Me olemme saavuttaneet tuloksemme käyden kiivasta taistelua kulakistoa, tuholaisia, byrokraatteja vastaan. Tämä tulostemme saavutus on ollut mahdollinen vain siksi, että olemme käyneet leppymätöntä taistelua leniniläisen linjan puolesta kahdella rintamalla, mutta ensikädessä — oikeisto-opportunisteja — kulakiston agentteja vastaan puolueen sisällä.

Tällä hetkelläkin kuolevat kapitalistiset ainekset tekevät vielä kiivasta vastarintaa, koettaen pidättää yhä laajenevaa sosialistista hyökkäystä. Kapitalististen ainesten vastus-

tus nojaa yhä vähemmän ja vähemmän maamme sisällä oleviin kapitalismin tukikohtiin, jotka sananmukaisesti päivä päivältä kutistuvat ja häviävät, samalla kun tuo vastustus siirtyy yhä enemmän meitä ympäröivän kapitalistisen maailman antaman tuen turviin.

Sosialismin asemat ovat siinä määrin vahvistuneet, että neuvostojen VI edustajakokous tov. Molotovin selostuksen johdosta tekemässään päätöslauselmassa toteaa: «Kysymys sosialismin voitosta meidän maassamme on ratkaistu, ja sosialismin voitto Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitossa on täydellisesti turvattu».

Samalla kun neuvostojen VI edustajakokous antoi tällaisen arvioinnin neuvostovallan sisäisestä tilanteesta, se myöskin teki uuden arvioinnin SNTL:n ja meitä ympäröivän kapitalistisen maailman voimien välisistä suhteista, sosialismin ja kapitalismin voimien suhteista maailman mittakaavassa.

Miten määritellään molempien puolien asemat? **Neuvostoliitossa** — valtavat saavutukset viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa, työttömyys on poistettu, köyhä ja keskivarakas talonpoikaisto on muuttunut lujaksi neuvostovallan tueksi maaseudulla, kulakisto likvidoidaan luokkana. **Kapitalistisissa maissa** — yleinen teollisuuspula siihen liittyvine mitä ankarimpine maatalouspulineen, uudet kymmenmiljoonaiset työttömäin armeijat, talonpoikaiston, pienten ja keskivarakkaiden farmarien tuhoutuminen. Kymmenet miljoonat näkevät nälkää, kymmenet miljoonat työttömät proletaarit sananmukaisesti kuolevat nälkään tai tekevät itsemurhan vain sen takia, että on tuotettu liian paljon kulutustarpeita!

Tällaiseen kauhistuttavan järjettömään pulaan on johtanut kapitalistisen järjestelmän ylituotanto. Kapitalistisen järjestelmän vastakohtien ratkaisemattomuus käykin yhä selvemmäksi sadoille miljoonille työtätekeville.

Ja samaan aikaan proletariaatin diktatuurin maassa teollisuuden tuotanto kasvaa vuosi vuodelta ennen kuulumattomalla nopeudella, neuvostotiloilla on muodostunut maailman suurin ja huokein maataloustuotanto yhteiskunnallistuttamisen ja konetekniikan perustalla, mikä kaikki on turvannut työtätekevien joukkojen hyvinvoinnin jatkuvan kasvun. Neuvostoliitto on «maa, missä ei ole yhtään työtöntä».

Vielä aivan äskettäin kapitalistinen ja varsinkin keltainen sosialifasistinen sanomalehdistö piti pahaa ääntä siitä, että Neuvostoliitto muka on pääsyyllinen taloudelliseen pulaan, mutta nyt on huomattava osa Saksan porvarillista sanomalehdistöä ollut pakoitettu tunnustamaan, että Neuvostoliitto antaa niin suuria tilauksia Saksan teollisuudelle, että 150,000 työtöntä saa niiden turvin työtä.

Porvaristo ei voi vaieta meidän saavutuksistamme eikä peittää niitä. Meidän menestyksellämme on mitä suurin myönteinen vaikutus koko maailman vallankumousliikkeen kasvuun. Kasvavat sisäiset ristiriidat ja koko kapitalistisen järjestelmän horjuvaisuus, porvariston toivo löytää ulospääsy yleismaailmallisesta taloudellisesta pulasta sodan kautta ja muuttamalla Neuvostoliitto siirtomaaksi, se että porvaristo pelkää Neuvostoliittoa vallankumouksen valtavana voimatekijänä, — kaikki tämä lisää määrättyjen imperialistiryhmäin vihaa Neuvostoliittoa kohtaan.

Interventsioonia valmistellaankin kuumeisella kiireellä, sosialistifasistien ottaessa sodan valmisteluun aktiivisesti osaa. Kuitenkin voimien suhde kansainvälisessä mittakaavassa katsottuna on sellainen, että aseellinen hyökkäys neuvostovaltaa vastaan käy päivä päivältä yhä vaarallisemmaksi itse hyökkääjille. Neuvostoliiton voimat lujittuvat joka päivä, sa-

malla kun maailman taloudellinen pula käy yhä syvemmäksi, yleismaailmallinen vallankumouksellinen liike voimistuu ja kasvavat ristiriidat kapitalistileirissä (näitä ristiriitoja erikoisesti kärjistävänä uutena tapahtumana on mainittava äskettäin tehty Itävallan ja Saksan tullisopimus).

Tämän takia edustajakokous kiinnittäessään Neuvostoliiton ja koko maailman työtätekevien huomion kasvavaan sodan vaaraan ja tehden siitä tarvittavat johtopäätökset SNT L:n puolustuskuntoisuuden lujittamisen tehostamiseksi, samalla päätöksessään korosti luokkavoimien välisiä suhteita kansainvälisessä mittakaavassa katsottuna:

«Edustajakokous on täysin selvillä kasvavasta sodanvaarasta ja samalla tunnustaa, että yhä kärjistyvän kriisin olosuhteissa ja yhä kasvavan epävarmuuden vallitessa kapitalistimaissa, samanaikaisesti tapahtuvan SNT L:n taloudellisen ja poliittisen voiman lujittumisen yhteydessä aseellinen hyökkäys Neuvostoliittoa vastaan merkitsee nyt päävaaraa niille, jotka rohkenevat rikkoa rauhan ja hyökätä Neuvostoliittoa vastaan.»

Ratkaiseva kysymys takapajuisuudestamme johtuvien vaikeuksien poistamiseksi, ratkaisevan lopullisen voiton saamiseksi luokkavihollisista Neuvostoliiton sisällä ja neuvostovallan täydellisen riippumattomuuden turvaamiseksi ja kapitalismin voittamiseksi kansainvälisessä mittakaavassa — on kysymys teollistuttamisen ja kollektivisoimisen temposta. Tämän kysymyksen asetti tov. Stalin kaikessa terävyydessään ensimäisessä koko Neuvostoliittoa käsittävässä sosialistisen teollisuuden työntekijäin konferenssissa.

«Joskus kysytään, — lausui tov. Stalin, — eikö voitaisi jonkunverran hidastuttaa vauhtia, pidättää etenemistä. Ei, toverit, ei saa. Ei saa alentaa vauhtia. Päinvastoin on sitä voimien ja mahdollisuuksien mukaan lisättävä. Tätä vaatii meiltä velvollisuutemme SNTL:n työläisiä ja talonpoikia kohtaan. Sitä vaatii meiltä velvollisuutemme koko maailman työväenluokkaa kohtaan.

Me olemme jääneet jälkeen etumaisista maista 50—100 vuotta. Meidän on kuljettava tämä taival kymmenessä vuodessa. Joko me teemme tämän, tai meidät tuhotaan».

SNTL:n neuvostojen VI edustajakokous hallituksen selostuksen johdosta tekemässään päätöslauselmassa erikoisesti korosti sitä, että on välttämätöntä «ehdottomasti turvata neuvostovallan ottama teollistuttamis- ja kollektivisoimisvauhti», samalla osoittaen, että «kysymyksellä temposta on ratkaiseva merkitys nykyisellä kaudella».

Edustajakokous teki yhteenvedot sosialismin puolesta käydystä valtavasta taistelusta, toi esiin uusia mahdollisuuksia vauhdin jatkuvaksi kiihdyttämiseksi, paljasti uusia käyttämättömiä käyttövaroja. Edustajakokous asetti Neuvostoliiton työväenluokan ja kaikkien työtätekevien eteen mitä suurimman yleismaailmallisen historiallisen merkityksen omaavan tehtävän — **«tehtävän toteuttaa viimeistään kuluvan kymmenvuosikauden aikana tunnus — saavuttaa ja sivuuttaa teknillis-taloudellisessa suhteessa kehittyneimmät kapitalistiset maat».**

Hallituksen toimintaselostuksessa, muissa selostuksissa ja edustajain lausunnoissa tuotiin esiin meidän suurimmat saavutuksemme. Sosialistisen teollisuuden ja varsinkin raskaan teollisuuden saavutukset, jotka ovat koko kansantalouden kehityksen avaimena, mitataan sillä, että **vuoden 1931 suunnitelman toteuttaminen merkitsee samalla viisivuotissuunnitelman toteuttamista kolmessa vuodessa teollisuuden ratkaisevilla aloilla.**

Vuonna 1931 sosialistinen teollisuus saa työrintamaan 518 uutta työlaitosta. Tammikuun 1 päivänä 1931 teki SNTL:n teollisuuteen sijoitettujen peruspääomien yleissumma 10

miljaardia ruplaa, mutta kun kuluvana vuonna teollisuuden käytettäväksi saadaan uusia varusteita 4 miljaardin ruplan arvosta, niin teollisuuden peruspääoma suurenee 40 %, mikä antaa voimakkaan sysäyksen sosialistisen teollisuuden laajenemisen ja tuotannon suurenemisen vauhdin jatkuvalle kasvulle.

Tärkeimpänä tekijänä sosialistisen rakennustyön vauhdin jatkuvalle voimistuttamiselle on tekniikan valtaaminen. Tämän, puolueen johtajan tov. Stalinin esittämän historiallisen tunnuksen, edustajakokous antoi toteutettavaksi kaikkein tärkeimpänä direktiivinä, joka kuvastaa miljoonain työtätekeväin pyrkimystä tekniikan omaksumiseen.

Edustajakokous antoi seuraavat perusdirektiivit, joiden tulee mobilisoida työväenluokka kuluvan vuoden teollisuus- ja finanssisuunnitelmien toteuttamiseen:

«Tämän vuoden teollisuus- ja finanssisuunnitelmien toteuttamiseksi on välttämätöntä kaikin tavoin jännittää työväenluokan voimat, kehittää edelleen iskuruutta ja sosialistista kilpailua ja kohottaa ne entistä korkeammalle tasolle, kohottaa työn tuottavaisuutta, lujittaa työkuria, kehittää mekanisoimista, luoda uusia ammattitaitoisten työläisten ja spesialistien joukkoja, **vallata tekniikka**, mikä onkin meidän sosialistisen teollisuutemme kehitystehtävien ratkaisun avain tällä etapilla».

Sosialistisen teollisuuden jättiläismäinen kasvu, 518 uuden, tekniikan viimeisten saavutusten mukaan varustetun teollisuuslaitosten liittäminen työrintamaan tuo eteen tehtävän ammattitaitoisten työläisjoukkojen ja proletaaristen spesialistien valmennusvauhdin kiihdyttämisestä. Tunnus tekniikan valtaamisesta samalla asettaa sangen korkeita vaatimuksia sosialistista teollisuutta ja sosialistista maataloutta varten kasvatettavien spesialistien **laatuun nähden.** Tunnus tekniikan valtaamisesta asettaa eteemme uudella tavalla kysymyksen kulttuurivallankumouksen tehtävien ratkaisemisesta.

Jo nyt saavuttamamme sosialistisen teollisuuden kehitystaso luo valtavat edellytykset maatalouden koneellistuttamiselle ja traktorisoimiselle, neuvostotilojen ja kone- ja traktoriasemien nopealle kasvulle, kollektiivisten talouksien teknillisen kehityspohjan lujittamiselle.

Sosialistisen maatalouden saavuttamat loistavat tulokset ovat mitä parhaita ja vakuuttavimpia osoituksia sosialistisen järjestelmän etevämmyydestä. Neuvostotilojen rakennustyön alalla Viljatrusti (Sernotrest) kehittää talouttaan siinä määrin, että yhdessä muiden neuvostotilaryhmien viljataloushaarojen kanssa se vuonna 1931 takaa 190—195 miljoonan puudan suuruisen viljamäärän saannin. Näin ollen puolueen KK:n vuonna 1928 antama tehtävä viljatehtaiden järjestämisestä ja niiden tavaraviljan tuotannon nostamisesta 3—4 vuoden kuluessa 100 miljoonaan puutaan, täytetään kuluvana vuonna jo kaksinkertaisesti. Lopullisesti on lyöty maahan oikeisto-opportunistien, noiden puolueen sisällä toimivien kulakiston agenttien ennustelut, että «neuvostotilat ja kollektiiviset taloudet antavat tarvittavan viljamäärän vasta 5—10 vuoden kuluttua, mutta meidän on päästävä pälkähästä jo nyt heti.»

Karjanhoitoa, pellavan ja puuvillan viljelystä harjoittavien neuvostotilojen verkko on myös nopeasti kasvanut. Neuvostotilojen rakennustyön yleinen menestys on ollut siksi vakuuttava, että edustajakokous asetti suoritettavaksi valtavan tehtävän — **joka vuosi kaksinkertaistuttaa neuvostotilojen tavaratuotanto;** tänä vuonna se on 550—600 milj. ruplaa, seuraavana tulee olla 1—1,1 miljaardia ja viisivuotiskauden viimeisenä vuonna 2—2,1 miljaardia ruplaa.

Kollektiivisten talouksien rakennustyön alalla edustajakokous totesi,

että kun 1928 oli kollektiivitalouksiin liittynyt 400,000 taloutta, v. 1929 — 1 milj., v. 1930 — 6 milj., niin huhtikuun 1 p:nä 1931 oli liittynyt jo yli 10,5 milj. eli 42 % kaikista Neuvostoliiton köyhistä ja keskivarakkaista talouksista. Samalla on pantava merkille, että kollektiivisten talouksien kylvöala kasvaa huomattavasti nopeammin kuin niihin liittyneiden talouksien lukumäärä, mikä osoittaa, että kollektiiviset taloudet voivat viljellä paljon laajempia kylvöaloja kuin yksityistaloudet.

Tämä maatalouden sosialistisen sektorin valtava menestys puhuu sen puolesta, että nyt SNTL:n sosialistinen rakennustyö kehittyy yhä enemmän **yhdenlaatuisella, yhtenäisellä** perustalla ja että tänä vuonna saatamme loppuun sosialistisen talouden perustan rakentamisen.

Uusi maatalousveroasetus antaa huomattavia helpotuksia kollektiivisille talouksille ja tulee varmaan olemaan voimakkaana kiihottimena kollektivisoimisliikkeen jatkuvalle nousulle. Alempien neuvosto- ja puolue-elinten tehtävä onkin mitä nopeimmin tehdä tämän lain merkitys kokonaisuudessaan tunnetuksi kollektivisteille sekä köyhille ja keskivarakkaille yksityistalollisille.

Neuvostojen edustajakokous asetti jokaiselle köyhälle ja keskivarakkaalle, vielä kollektiivisen talouden ulkopuolella olevalle täysin selvästi ja jyrkästi kysymyksen: **kollektiivitalouksien puolesta tai niitä vastaan.** Kollektivisoimista koskevassa päätöslauselmassaan edustajakokous ilmoitti: «Tällä hetkellä, jolloin köyhien ja keskivarakkaiden monimiljoonaiset joukot tultuaan vakuutetuiksi kollektiivisten talouksien etuisuudesta, ovat astuneet kollektiivitalouksien tielle, ja kulakisto — kollektiivitalouksien päävihollinen — likvidoidaan luokkana, — nyt on jokaisen vielä kollektiivitalouteen liittymättömän köyhän ja keskivarakkaan ratkaistavaksi tullut peruskysymys — kollektiivitalouden puolesta tai vastaan.

Köyhää ja keskivarakasta yksityistalollista, joka auttaa kulakkia taistelussa kollektiivisia talouksia vastaan ja repii kollektivisoimistyötä, ei voida pitää työväenluokan liittolaisena ja vielä vähemmin sen tukena, — itse asiassa hän onkin kulakin liittolainen.

Vain se köyhä ja keskivarakas yksityistalollinen jää edelleenkin työväenluokan liittolaiseksi, joka yhdessä työväenluokan kanssa auttaa kollektiivisten talouksien rakentamistyötä, joka tukee kollektivisoimisliikettä ja auttaa käymään päättävää taistelua kulakistoa vastaan.»

Tämän kysymyksen näin selvä ja kategorinen asettaminen on tulos maaseudulla tapahtuneista taloudellisten ja luokkasuhteiden muutoksista. Samalla se velvoittaa neuvosto- ja puolue-elimet huomattavasti voimistuttamaan maaseudulla työtään kollektiivitalouksien lujittamiseksi, vielä kollektiivitalouksien ulkopuolella olevien köyhien ja keskivarakkaiden vetämiseksi niihin sekä kulakistoa vastaan käytävän hyökkäyksen tehostamiseksi.

Neuvostojen VI edustajakokous asetti yhdeksi kaikkein tärkeimmistä ja kiireellisistä tehtävistä — **töiden oikein järjestämisen kollektiivitalouksissa,** kollektiivitalouden tulojen jakamisen todella suoritetun työn perustalla, kollektivistin työn määrän ja laadun eikä elätettävien luvun mukaan.

Me olemme astuneet sosialismin kauteen ja samalla elämme nepin viimeistä astetta. Tällä sosialistisen rakennustyön asteella on poikkeuksellisen tärkeä merkitys **taloudellisella tilivastuulla, itsekannattavaisuuden toteuttamisella teollisuudessa,** sillä että **rupla on koetinkivenä** suunnitelman määrällisten ja laadullisten osottajain toteuttamisessa.

Yhtä tärkeä merkitys on neuvostovallan osuuskauppatoiminnan vilkas-

tuttamisella. Sosialistisen rakennustyön nykyisen etapin väärinkäsittäminen on vienyt muutamia osuustoimintamiehiämme siihen, että he yrittävät «hypätä yli» nepin viimeisen asteen, pyrkivät likvidoimaan kauppametodit, eli siis pyrkimykseen jo nyt korvata neuvostovallan osuuskauppatoiminta suoralla jakelulla ja tuotteiden vaihdolla.

«Meidän osuuskauppamiehemme, — lausui tov. Molotov edustajakokouksessa, — ovat alkaneet unohtaa, että neuvostovallan osuuskauppatoiminnan suoritettavana oleva työ ei ole vielä läheskään päättynyt, että vielä nyt ei saa siirtyä yksinkertaiseen jakeluun ja suoraan tuotteiden vaihtoon. Kuitenkin asiat ovat menneet siihen, että koperatiivikoneisto neuvostokaupan kehittämisen asemasta on väliin muodostunut tavaravaihdon jäädytyskoneistoksi. Vaikka oli olemassa huomattavia tavaramääriä, niin meidän osuuskauppaelimemme viisastelivat ja jättivät kuluttajat ilman tavaroita. Meidän tulee olla selvillä siitä, että osuustoiminta kohoaa korkeammalle asteelle, tuotteiden vaihtoasteelle, vain käymällä nykyisen neuvosto-osuuskaupan koulun, ja taistellen nyt tshinovnikkamaisia metodeja, byrokraattimaisia tottumuksia ja «nepmannilaista henkeä» vastaan omissa elimissään.»

Tämän takia edustajakokous täysin hyväksyikin ne toimenpiteet, joihin hallitus oli ryhtynyt osuustoimintaja varustuselinten toiminnan järjestämiseksi luokkaperiaatteiden mukaisesti, pitäen päämääränä alistaa koko varustelusysteemi palvelemaan teollisuus- ja finanssisuunnitelman toteuttamista. Samalla edustajakokous kehoitti voimistuttamaan taistelua osuustoimintakoneiston byrokratisoitumista ja **neuvosto-osuuskauppatoiminnan merkityksen aliarviointia vastaan.**

Puolueen XVI edustajakokous määritteli laajennetun sosialistisen hyökkäyksen suunnitelman kaikilla rintamilla, suunnitelman, joka takaa viisivuotissuunnitelman toteuttamisen kokonaisuudessaan neljässä vuodessa ja ratkaisevilla aloilla jo kolmessa vuodessa. Jotta voitaisiin käyttää täysin hyväksi niitä jättiläismäisiä mahdollisuuksia, jotka proletariaatin diktatuurin järjestelmä tarjoaa meidän maamme suurten rikkauksien käyttämiseksi sosialismin rakennustyön suorittamiseksi mahdollisimman lyhyessä ajassa, oli perinjuurin järjestettävä uudelleen kaikkien proletariaatin diktatuurin elinten työ. Tällaisen uudelleenjärjestelyn suoritti puolue omissa riveissään. Samanlainen uudelleenjärjestely, vaikka vielä ei läheskään täydellinen, on suoritettu ammattiliitoissa. Perusteellisessa työnsä uudelleenjärjestelyssä ovat neuvostot jääneet takapajuisimmiksi. Ja juuri tämän takia tunnus neuvostojen työn perinpohjaisesta uusimisesta oli tärkeimpänä poliittisena tunnuksena neuvostojen kuudennen edustajakokouksen edellä suoritetussa vaalikamppailussa.

Joulukuussa pidetty KK:n ja KKK:n yhteinen täysistunto korosti tämän tunnuksen tärkeyttä ja sen realisoimisen välttämättömyyttä. Täysistunto osoitti päätöksessään, että «neuvostojen työn uudelleen järjestely voidaan suorittaa vain **kohottamalla neuvostojen merkitystä puolueen päälinjan toteuttajina,** mikä on leppymättömän vihamielinen niin oikeistolaiseen kuin «vasemmistolaiseenkin» opportunismiin nähden.»

Kokoonpanollaan, työllään ja päätöksillään neuvostojen kuudes edustajakokous osoitti, että puolueen asettama neuvostojen työn uudelleenjärjestelyn suoritus on alkanut käytännössä toteutua. On itsestään selvää, että nyt suoritettavaan neuvostojen uudelleenjärjestelyn toteuttamiseen, niiden merkityksen kohottamiseen puolueen päälinjan toteuttamisessa, puolue voi päästä vain sen kautta, että tämä tunnus sai puolelleen työläisten, kollektivistien ja työ-

tätekevän talonpoikaiston monimiljoonaiset joukot. Ennen näkemättömällä aktiivisuudellaan nämä joukot viimeisessä vaalikamppailussa antoivat horjumattoman kannatuksensa puolueen leniniläiselle linjalle ja osoittivat olevansa valmiita vieläkin suuremmalla tarmolla, kaikki vaikeudet tieltään raivaten, taistelemaan sen täydelliseksi toteuttamiseksi.

Kuvaavana piirteenä neuvostojen **kokoonpanossa** tapahtuneelle muutokselle mainittakoon vain, että edustajakokoukseen valituista talonpojista oli kollektivistejä kokonaista 93,5 %.

Hallituksen selostuksen johdosta tekemässään päätöslauselmassa edustajakokous ilmoitti: «Meidän maamme suoritettavana olevat valtavat tehtävät kaikilla sosialistisen rakennustyön aloilla vaativat uudelleenjärjestettäväksi kaiken neuvostojen ja neuvostokoneiston työn, niiden on käännyttävä tuotantoon ja kollektiivisten talouksien rakennustyöhön päin, niiden on jyrkästi karkoitettava opportunismi ja jälkeenjääneisyys bolshevistisesta vauhdista kaikessa neuvostotyössä ylhäältä alas asti, on järjestettävä tehtyjen päätöksien faktillisen toteuttamisen ankara tarkastus.»

Tämän neuvostojen työn uudelleenjärjestämisen on ennenkaikkea ilmettävä niiden työn vauhdin perusteellisessa paranemisessa, jotta neuvostot voisivat tulla todellisiksi kollektivisoimisen ja teollistuttamisen käytännöllisiksi johtajiksi ja tekniikan valtaamisen toteuttajiksi niin teollisuuden kuin maataloudenkin aloilla.

Sellaisten toimenpiteiden toteuttaminen kuin okrugain lakkauttaminen ja piirien poliittisen ja taloudellisen merkityksen valtava kohottaminen rinnan kollektiivisten talouksien rakennustyön nopean edistymisen kanssa, yhä suureneva sosialistisen teollisuuden vaikutus ja apu maataloudelle sekä tämän perustalla kulttuurisen rakennustyön voimistuminen, lukutaidottomuuden poistaminen y.m. — kaikki tämä merkitsee valtavaa askelta kaupungin ja maaseudun välisen eroavaisuuden poistamisessa. Tämä asettaa neuvostovallan eteen aivan uudessa muodossa kysymyksen piiriverkoston merkityksestä poliittisessa ja taloudellisessa johtotyössä. Uusin muodoin tulevat esiin kaikki kulttuurivallankumouksen kysymykset maaseudulla, ja erikoisen valtavana tulee esiin myöskin kysymys valtavien kollektivistijoukkojen vetämisestä aktiiviseen neuvostotyöhön, sillä ne ovat neuvostovallan todellinen ja luja tuki maaseudulla.

Toinen tärkeä, neuvostojen työn uudelleenjärjestelyn yhteydessä ratkaistava probleemi on uusien työtätekevien kerrosten vetäminen valtion hallintaan, työhön neuvostoissa. Seitsentuntisen työpäivän menestyksellinen toteuttaminen, neuvostodemokratian kehittyminen ja laajeneminen, työtätekevien yleisen kulttuuritason kohoaminen luo poikkeuksellisen hyvät edellytykset Leninin neuvojen toteuttamiselle jokaisen työtätekevän saattamisesta mukaan valtion hallintaan. Talouden hallitsemis-, järjestämis- ja suunnittelutekniikan saattamisen työtätekevien joukkojen omaisuudeksi tuleekin tulla yhdeksi työväenluokan yleiseksi iskutehtäväksi taistelussa tekniikan valtaamiseksi.

Näiden neuvostojen työn uudelleenjärjestämisen yhteydessä suoritettavien tehtävien toteuttaminen valtavin sysäyksin jouduttaa sosialismin rakentamista maassamme. **Meillä on kaikki objektiiviset mahdollisuudet sosialismin rakentamiselle.** Proletariaatin diktatuurin systeemiin sisältyvät valtavat mahdollisuudet yhä täydellisemmin paljastuvat sosialismin rakennustyöprosessissa. Puolueen ja neuvostojen tehtävänä on osata käyttää hyväksi näitä mahdollisuuksia ja käyttövaroja.

Neuvostojen kuudennen edustajakokouksen päätökset velvoittavat

päättäväisesti kääntämään neuvostojen työn entistä enemmän puolueen ja neuvostovallan asettaman sosialistisen hyökkäyksen vaatimuksia vastaavaksi. Edustajakokouksen bolshevistiset päätökset entisestään kohottavat neuvostojen merkitystä ja osuutta puolueen päälinjan toteuttajina. Armotta taistellen käytännössä ilmenevää oikeisto-opportunismia ja «vasemmistolaista» intoilua vastaan, juurien pois byrokratismin ja tuholaisuuden jätteet ja saattaen jokapäiväiseen sosialistiseen rakennustyöhön työläisten ja kollektivistien monimiljoonaiset joukot — **neuvostot tulevat leniniläisen puolueen johdolla toteuttamaan sosialismin rakentamisen Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitossa, ne tulevat taistelemaan maailmanvallankumouksen voittoon viemiseksi.**

Kominternin XI pleenumin tulokset.

Huhtikuun alussa pidettiin Moskovassa KI:n Tpk:n täysi-istunto, jossa toveri Manuilskin alustuksen perusteella ja tov. Thälmanin (Saksa), Lenskin (Puola) ja Tshemodanovin (KNI) esitettyä apualustukset sekä laajan keskustelun jälkeen hyväksyttiin päätöslauselma KI:n sektiain tehtävistä kapitalismin taloudellisen kriisin syventyessä ja vallankumouksellisen pulan edellytysten kypsyessä eräissä maissa. Kysymyksen sota-intervention vaarasta alusti ranskalainen toveri Cachen ja hyväksyttiin siitäkin laajahko päätöslauselma.

Kommunistiseen Internationaaleen hyväksyttiin itsenäisenä puolueena tähän asti Ranskan puolueeseen kuulunut Indo-Kiinan KP, samoin Kypros saaren ja Islannin kompuolueet. Samalla vahvistettiin tilikertomus v:lta 1929 ja 1930, jonka mukaan KI:n tulot v. 1929 olivat 838,092 Amerikan dollaria (46:n eri maan, kominternin osaston jäsenmaksut 1,963,872 jäseneltä, kun KNI ja 3 siirtomaanpuoluetta olivat jäsenmaksuista vapautettu, ja toisilta ei ollut tullut tilitystä, sekä muita tuloja). Säästö vuodelle 1930 teki 4,733 dollaria. V:n 1930 tilit päättyivät summaan 1,096, 231 dollaria.

Kun pleenumin päätökset ja alustukset tulevat erikseen julkaistavaksi, selostamme tässä niiden sisältöä lyhyesti, valaisten eräitä kohtia keskustelun avulla.

Koko kapitalistista maailmaa järkyttänyt taloudellinen pula on täydellisesti murskannut porvarillisten ekonomistien ja politiikkojen optimistiset ennustelut, että Amerikan kukoistuksen ja vakavaraisuuden avulla kohotetaan kapitalismi kukoistukseen ja «autetaan» vielä SSSR ja Kiinakin pois «anarkiasta». Ja sosialifasistiset johtajat, jotka neljä vuotta sitten R. Hilferdingin suulla julistivat, että «organisoitu kapitalismi merkitsee todellisuudessa sitä, että kapitalismin vapaan kilpailun periaatteen tilalle on tullut suunnitelmallisen tuotannon sosialistinen periaate», istuvat nyt käsissään särkynyt kaukalo. Pidätellessään työväkeä vallankumouksellisen luokkataistelun tieltä lupasivat he sille varman ja tasaisen edistyksen vakaantuneen kapitalismin ja porvarillisen demokratian kautta. Samaan aikaan ne röyhkeästi selittivät, että bolshevikkien «kokeilu» on epäonnistunut ja niiden valtakausi pian loppuu. 5-vuotissuunnitelmasta puhuivat ne pilkaten.

Mutta mitä näemme nyt? Kapitalismin yleisen pulan pohjalla kehittyvä, kaikki kapitalistiset maat käsittävä pula ja sosialistisen rakennustyön jättimäinen nousu SSSR:ssä ovat ennenkuulumattoman terävästi paljasta-

neet sosialistisen rakennustyön ja mätänevän kapitalistisen järjestelmän välisen vastakohtaisuuden. Sosialismin etevämmyys on käynyt päivän selväksi.

Tämä vastakohta on nykyisten kansainvälisten suhteiden perusnapa. Lokakuun vallakumouksen kautta SSSR:n alueella riistomahdollisuudet menettäneet imperialistit kiertyvät yhä kiukkuisempaan kamppailuun keskenään alinomaan supistuvista markkinoista. Kapitalistien yritys selvitä kriisistä kilpailijainsa, työväen, siirtomaiden ja SSSR:n kustannuksella, tullimuurien ja dumpingin avulla, tuo yhä uhkaavamman sodan ja intervention vaaran.

Viime pleenumista kulunut aika on ollut historiallisen murroksen aikaa, joka on osottanut kapitalismin vakaantumisen loppumisen kapitalistisissa maissa ja sosialismin perustan laskemisen päättymisen SSSR:ssä. Kapitalismin maissa supistuu tuotanto, joukkojen köyhtyminen supistaa kulutusta, supistuu myös ulkomaan kauppa. SSSR:ssä sitävastoin nousee tuotanto ennen tuntemattomalla vauhdilla. 5-vuotissuunnitelma ylitetään, ja eräillä aloilla, kuten nafta, on se täytetty 2½ vuodessa. Kapitalistisissa maissa agraarikriisi köyhäläistyttää miljoonia talonpoikia, maatalous taantuu, kylvöala supistetaan. Varakkaiden käsissä olevat mekaaniset maanviljelyksen apuvoimat vain sortavat köyhää talonpoikaa. SSSR:ssä sitävastoin tapahtuu valtava maatalouden nousu, kun köyhät ja keskivarakkaat talonpojat ovat työväenluokan johdolla lopullisesti kääntyneet kollektivisoinnin tielle. Kylien sosialistinen uudelleen rakentaminen kohottaa väestön aineellista ja sivistyksellistä tasoa. Kulakit likvidoidaan luokkana ja talonpojista, kolhosnikoista tulee proletaarisen diktatuurin vankka tuki. Kapitalistisissa maissa hyökkää porvaristo julmasti työtätekevän väestön kimppuun ryöstääkseen mitä vielä irti saa. 35 milj. teollisuustyöläistä on jo työttömänä, lisäksi maaseudun ja siirtomaiden työttömät. Palkkoja poljetaan kaikkialla. V. 1930 laskivat palkat Yhdysvalloissa 12 milj. dollaria. Reformistisen ammattijärjestön (AFL) tietojen mukaan alenivat ne 14—18 prosenttia. Englannissa alenivat ne 12,3 % ja Saksassa aina 50:kin prosenttia, ja yhä vielä alenevat. Mutta SSSR:ssä on työttömyys voitettu ja tuotantoon vedetään kuluvana vuonna 2 miljoonaa uutta työläistä, lopuissakin työpaikoissa siirrytään 7-tuntiseen työpäivään ja palkkoja kohotetaan 6 prosenttia. Yhteiskunnalliseen vakuutukseen käytettiin kahtena viimeksi kuluneena vuotena yhteensä yli 3 milj. ja tänä vuonna yli 2 milj. ruplaa enemmän kuin ennen.

Kapitalistisissa maissa poliittinen taantumus käy yhä ankarammaksi. Työväen järjestöt hävitetään, riistetään työtätekeviltä joukoilta kokoontumis- ja painovapaus, määrätään lakkojen pakollinen sovittelu, kielletään työttömien ja lakossa olevien työläisten mielenosoitukset jne. Tämä tapahtuu sekä siellä, missä porvariston diktatuuri esiintyy sen peitetyssä, porvarillisen demokratian muodossa, niinkuin fasismin valtaamissa maissakin, fasismin, joka on porvariston diktatuurin avoin muoto. Mutta neuvostoliitossa vahvistetaan kaikella tavalla työtätekevien valtaa, hävitetään riistäjäluokkien viimeisetkin jätteet juurineen ja kehitetään mitä laajinta proletaarista demokratiaa. Viimeisiin neuvostovaaleihin osallistui 60,9 milj. työtätekevää, joista 12,8 milj. kaupungeissa ja 48 milj. maaseudulla. Työväenluokan valta Neuvostoliitossa on vahvin rauhan tae, se merkitsee kaikkien kansojen veljestymisen toteutumista, johdonmukaista taistelua täydelliseen aseistariisumiseen, kaiken kansallisen sorron lopettamista ja ennen tsarismin sortamien kansojen taloudellisen, poliittisen ja sivistyksellisen tason kohoamista, samaan aikaan kun kapitalististen mai-

den, jotka edustavat kourallista raharuhtinaita, ryöväriluonne ilmenee pulan aikana entistä selvemmin. Kansallisuuksien sorto niin emämaissa kuin siirtomaissakin yhä vain kiristyy.

Pulan seurauksena esiintyvä kapitalististen maiden sisäisten ristiriitojen kärjistyminen johtaa monissa maissa yhä avonaisempaan porvarillisen valtion väkivaltakoneiston käyttämiseen. Niin sanotusta porvarillisesta demokratiasta, porvariston diktatuurin peitetystä muodosta esiin kasvava fasismi, porvariston diktatuurin avoin muoto, terävöittää kaikki työtätekeviin luokkiin kohdistetut sorron ja riiston muodot. Fasistinen järjestelmä pystytetään siten, että proletariaatin luokkajärjestöt hävitetään, kommunistiset puolueet kielletään, muodostetaan erityisiä porvariston sotilaallisterroristisia järjestöjä jne. Fasismi ei ole mikään uusi valtiotyyppi, se on vain yksi porvariston diktatuurin muoto imperialismin kaudella. Parlamentin hävittäminen ei ole myöskään mikään fasismia luonnehtiva tuntomerkki. Usein se hävittää senkin, mutta usein jää parlamentti fasismin aikanakin edelleen olemaan. Yrittäessään heikontaa proletariaatin diktatuurin maan edistymisen vaikutusta proletariaattiin ja muihin työtätekeviin ja koettaen estää niiden sekä siirtomaiden vallankumouksellisen liikkeen kasvamista, käyttää fasismi hyväkseen yhteiskunnallista demagogiaa, kiihottaen kansallisuuksien välistä vihaa, antisemitismiä jne. peittääkseen todellisen tarkoituksensa, porvariston diktatuurin lujittamisen.

Fasismiin kasvaminen on ollut mahdollinen vain sosialidemokraattien tukiessa porvariston diktatuuria koko maailmansodan jälkeisen ajan. Keinotekoisesti korostaen porvariston diktatuurin «demokraattisen» muodon ja fasismin välistä vastakkaisuutta hämää se joukkojen valveutuneisuutta taistelussa hyökkäävää valtiollista taantumusta vastaan ja peittää siten porvarillisen demokratian vastavallankumouksellisen luonteen. Sosialidemokratia on kapitalistisen valtion fasistisoitumisen aktiivinen tekijä.

Todellisuudessa ei ole enää olemassa missään porvarillista demokratiaa sodan edellisessä muodossa. Nyt on vain olemassa porvarillisen diktatuurin demokratisia muotoja imperialistisen kapitalismin ja kapitalismin yleisen pulan aikakaudella, s.o. fasistisoitunutta demokratiaa toisissa maissa (Puola, Italia. Suomi) jo vallalla olevan fasismin rinnalla. Tämä fasistisoitunut demokratia on vain eri maissa fasistisoitumisen eri asteilla. Niissäkin maisa, kuten esim. latinalaisen Amerikan maissa, joissa on vasta äskettäin saavutettu porvarillinen demokratia, fasistisoituu se nopeasti.

Jo Marx on osottanut, että porvarillinen demokratia on vallankumouksellinen muoto, mutta porvariston pyrkimys säilyttää valtansa on taantumuksellinen, joten ne eivät sovi yhteen. Demokratian kautta osti porvaristo proletariaatin osanoton porvarillisdemokraattiseen vallankumoukseen. Mutta heti porvariston päästyä valtaan alkoi porvarillinen demokratia muuttua taantumukselliseksi. Salatessaan, että porvarillinen demokratia on porvariston diktatuuria, niinkuin fasismikin, pettää sosialidemokratia vain joukkoja ja estää niitä taistelemasta porvariston diktatuurin kukistamiseksi.

Mutta toiselta puolen on välttämätöntä ymmärtää ja ottaa huomioon myös fasismin eri asteet, voidaksemme oikein taistella sen valtaan pääsyä vastaan. Suomessa ei osattu erottaa näitä etappeja, niin ei osattu myöskään varustautua fasistien hyökkäyksen varalta. Fasistisen järjestelmän pystyttäminen voi tapahtua joko avoimen väkivaltaisen hyökkäyksen muodossa tai sitten niin sanottua «kuivaa» tietä. Siellä missä on vahva sosialidemokratia, joka kykenee estämään joukot taistelemasta fasismia vastaan, siellä voi sen valtaan pääsy tapahtua jälkimäistä tietä. Niin ta-

pahtui Itävallassa. Sitä yrittää myös Saksan sosialidemokratia. Saksan kommunistisen puolueen voimakkuus estää kuitenkin tämän. Sillä fasistinen diktatuuri ei ole suinkaan pelkästään hallitsevien luokkien leirissä tapahtuneen «objektiivisen» prosessin tulos, vaan on se samalla luokkien keskinäisten voimasuhteiden tulos. Jos proletariaatti perääntyy sovinnolla tai häviää taistelussa, niin pääsee fasismi valtaan.

Toveri Manuilski kääntyi puheessaan erityisesti sellaista käsitystä vastaan, että fasistinen diktatuuri olisi kapitalismin viimeinen päällysrakenne, jonka kautta vasta tapahtuisi kapitalismin tuho. Siitä syityisi helposti sellainen yhteiskunnallinen laki, että proletariaatti voisi vain fasistisen diktatuurin läpikäytyään riisua porvariston aseista, että fasismin siis pitäisi päästä ensin valtaan, ennenkuin proletariaatti voi kukistaa kapitalismin. Se on kuitenkin yhteiskunnallisen dialektisen kehitysprosessin mekaanisesti käsittämistä ja johtaisi vaaralliseen kohtalouskoon, fatalismiin. Jos nimittäin uskottaisiin, että fasismi on samanlainen historiallinen välttämättömyys kuin monopolistinen kapitalismikin, niin lyötäisiin laimin taistelu sitä vastaan. Taistelu fasismin valtaan pääsyä vastaan merkitsisi silloin vallankumouksen tekoa, johon tilanne fasismin hyökätessä ei ole suinkaan aina kypsynyt. Toveri Manuilski sanoi, ettei SKP:ltäkään vaadittu vielä vallankumousta, mutta vaadittiin aktiivisella taistelulla estämän fasismin valtaan pääsy.

Rinnan porvarillisen taantumuksen hyökkäyksen kiristymisen kanssa kasvaa toiselta puolen vallankumouksellinen joukkojen aktivisoituminen. Jo X pleenumin ja laajennetun puhemiehistön istunnon (1929 ja1930) päätöksissä todettiin uuden vallankumouksellisen nousun kasvaminen, joka on sen jälkeen kehittynyt yhä nopeammassa tempossa. Sen merkkeinä esiintyy 1) lakkotaistelujen ja työttömäinliikkeen edelleen kärjistyminen, 2) neuvostojen ja punaisen armeijan luominen ja lujittaminen huomattavan suurella alueella Kiinassa, 3) siirtomaiden vallankumouksellisen liikkeen voimistuminen, 4) vallankumouksellisen talonpoikaisliikkeen kehittyminen, 5) useiden suurimpain kommunististen puolueiden poliittisen ja organisatoorisen vaikutuksen kasvaminen (Saksa, Kiina, Tshekkoslovakia, Puola), 6) sosialidemokratian sisällä tapahtuvan oppositionimaisen kuohunnan suuri terävöityminen, 7) kaupunkien pikkuporvariston, liikeapulaisten ja virkamiesten tyytymättömyyden kasvaminen. Tämä yleisen kapitalismin kriisin pohjalla tapahtuva vallankumouksellisen nousun kehittyminen tapahtuu kuitenkin epätasaisesti eri maissa. Vallankumouksellisen pulan edellytykset eivät kypsy suinkaan samassa järjestyksessä kuin taloudellinen pula terävöityy. Taloudellinen pula on voimakkain Yhdysvalloissa, sitten seuraa Saksa ja Puola. Mutta vallankumouksellisen nousun kasvu ei esiinny siinä järjestyksessä. Pisimmälle ovat vallankumouksellisen pulan edellytykset kypsyneet Saksassa, jota seuraa Puola ja siirtomaat Kiina, Intia ja Indo-Kiina. Yleisen vallankumouksellisen pulan edellytysten kypsymisen nopeus riippuu taloudellisesta pulasta plus kapitalismin yleisen pulan terävyysasteesta kysymyksessä olevassa maassa plus sen maan kaikkien kansainvälisten ja sisäisten ristiriitojen terävyysasteestai, ottaen huomioon kommunistisen puolueen voiman ja kykeneväisyyden joukkojen mobilisoimisessa, kapitalismin hyökkäyksen torjumisen järjestämisessä ja kyvyn asettua joukkojen vallankumouksellisen nousun etupäähän. Jotkut toverit (Warga) ovat olleet taipuvaisia puhumaan «poliittisesta maailmankriisistä». Silloin jätetään juuri huomioon ottamatta tämä epätasainen kehitys ja sen määräävät kunkin maan erikoisuudet. Silloin ei käsitetä myöskään sitä, että

kapitalismin kansainvälinen rintama on murrettava juuri yksityisessä maassa. Täysistunto esiintyi myös päättävästi sellaista käsitystä vastaan, että n.s. poliittinen kriisi ja vallankumouksellinen tilanne olisivat kaksi eri asiaa, jolloin edellinen merkitsisi «yläkerrosten' mahdottomuutta elää ja hallita vanhaan tapaan ja jälkimäinen sitä tilannetta, jolloin «alimmat kerrokset» eivät tahdo enää elää ennallaan. Leninin määritelmä vallankumouksellisesta tilanteesta ei salli näiden kahden tunnusmerkin toisistaan erottamista. Ne kuuluvat kiinteästi yhteen. Yksinään otettuna eivät ne vielä muodostaa poliittista kriisiä «Yläkerrosten kriisi voi esiintyä vain silloin, kun joukkojen tyytymättömyys ja kiihtymys tunkeutuu niiden halkeamien läpi, jotka hallitsevien luokkien politiikka synnyttää» (Lenin, XVIII, siv. 319). Poliittinen kriisi merkitsee ennenkaikkea kriisiä hallitsevien ja sorrettujen luokkien suhteissa ja merkitsee jo hallitsevien luokkien heikontumista ja sorrettujen luokkien vahvistumista. Sentähden voi koko maan käsittävä ja taloudellisesta pulasta johtuva poliittinen kriisi olla vain vallankumouksellinen kriisi. Vain tältä kannalta kysymystä tarkastellessa käy ymärrettäväksi joukkojen vallankumouksellisen nousun merkitys, organisoitu puolustus pääoman hyökkäystä vastaan ja kommunististen puolueiden työn merkitys. Vallankumouksen voitto on mahdoton, jos vallankumouksellinen luokka ei kykene vallankumouksellisen puolueen johdolla niin voimakkaaseen hyökkäykseen, että se pystyy kukistamaan vanhan hallituksen. Mutta nämä hyökkäykset toiselta puolen ovat mahdollisia vain tietoisuudesta riippumattomien objektiivisten olosuhteiden pohjalla. Vallankumouksellisen kriisin edellytysten kypsyminen Saksassa, Puolassa, Kiinassa ja Intiassa kuin myös muissa kapitalistisissa maissa riippuu välittömästi kommunististen puolueiden kykeneväisyydestä mobilisoida joukkojen liike pääoman hyökkäystä ja valtiollista taantumusta vastaan ja kyvystä toimia siten, että niin proletariaatti kuin kaikki työtätekevät tulevat vakuutetuiksi välttämättömyydestä ratkaista kapitalismin kriisi vallankumouksen kautta.

Niin hyvin taistelussa fasismia vastaan kuin vallankumouksellisen nousun organisoimisessakin on kommunististen puolueiden ennenkaikkea kiinnitettävä huomiota taisteluun sosialifasisteja vastaan. Työväenluokan päävihollinen oli aina. on ja tulee olemaan porvaristo, mutta porvariston päätuki on sosialifasismi. Se nojaa yhä enemmän samoihin pikkuporvarillisiin kerroksiin, jotka muodostavat fasisminkin yhteiskunnallisen pohjan. Sosialifasismi ja fasismi edustavat yhdessä mätänevää kapitalismia sen yleisen kriisin kaudella. Sosialismi ei ole siis yleensä kapitalismin puolustaja, vaan **mätänevän** kapitalismin puolustaja.

Sosialidemokratian kehityksessä sosialifasismiksi voidaan erottaa useampia eri etappeja. Maailmansodan aikana lähetti se miljoonia työläisiä teurastuskentälle «isänmaan puolustuksen» nimessä. Sen jälkeen auttoi se porvaristojaan sotilaallisten interventioiden toimeenpanossa Neuvostoliittoa vastaan vuosina 1918—20. Se pelasti kapitalismin proletaariselta vallankumoukselta sodan jälkeen (Suomi, Saksa, Itävalta. Unkari) ja auttoi porvaristoa aktiivisesti kapitalistisen talouden vakiinnuttamisessa. Se sitoi työläisjoukot kapitalistisen rationalisoinnin ikeeseen ja nyt syvän kapitalistisen pulan hetkellä ponnistaa se kaikki voimansa, pelastaakseen kapitalistisen järjestelmän lähestyvältä tuholta. Sen työväelle vihamielinen ja vastavallankumouksellinen politiikka esiintyy kaikessa loistossaan Neuvostoliiton saarron ja sitä vastaan suunnatun intervention valmistelussa. Sosialidemokratian kehittyminen sosialifasismiksi

täytyi välttämättä tapahtua, sillä se oli ikäänkuin jalkaraudoilla sitonut itsensä monopolistisen kapitalismin kehitykseen. Joukkojen yhä lisääntyvän tyytymättömyyden painostuksesta koettavat sosialifasistiset johtajat peittää vastavallankumouksellista tehtäväänsä tekopyhästi esiintymällä sanoissa työajan lyhentämisen puolesta, 5-päiväisen työviikon puolesta, yhteiskunnallisen vakuutuksen ja fasismin vastaisen taistelun puolesta. Todellisuudessa auttaa sosdem tämän manööverinsa kauttakin porvaristoa vahvistamaan diktatuuriaan ja jouduttaa porvarillisen valtion fasistisoitumista.

Suuret joukot sosdem työläisiä ovat alkaneet jo epäillä johtajiaan ja eroavat heistä, siirtyen kommunistisen puolueen riveihin. Mutta tämä sosialifasistisista johtajista eroaminen tapahtuu hyvin epätasaisesti. Kommunistisissa puolueissa, paraimmissakin, esiintyy sitä paitsi vielä hyvin paljon opportunistista passiivisuutta taistelussa sosialifasisteja vastaan. Joukkojen eroaminen sosialifasisteista on usein edellytetty tapahtuvan rakettimaisesti ja yleisen tunnusten antamisen kautta. Useastikaan ei ole otettu huomioon tiellä olevia suuria esteitä eikä sitä, että eri aikoina se tapahtuu erilaisella nopeudella. Toteutuakseen mahdollisimman suurella nopeudella vaatii se kuitenkin kommunisteilta äärimmäistä aktiivisuutta ja työnsä konkreettisiin oloihin sovelluttamista, ei vain kunkin maan, vaan kunkin piirin ja pienempienkin alueiden erikoiset olot huomioon ottaen. Taistelussa sosialifasisteja vastaan on erityisesti paljastettava niiden suhde Neuvostoliittoon, suhde taloudellisiin taisteluihin ja antautuminen fasismin edessä. Kapitalismin mätänemistä ja rappeutumista vastaan on mahdollisimman laajoille joukoille tehtävä tunnetuksi sosialistisen rakennustyön suuret saavutukset. Heidän manööverinsä täytyy paljastaa vaatimalla 7-tuntista työpäivää täydellä palkalla, yhteiskunnallista vakuutusta työnantajain kustannuksella, työttömäin avustamista, taistelua kaikkia porvarillisen sorron ja diktatuurin muotoja vastaan ja Neuvostovallan puolustamista.

Todettuaan joukon saavutuksia Kominternin useissa sektioissa, kiinnitti täysistunto erityistä huomiota vallankumouksellisessa työssä ilmeneviin tärkeimpiin virheisiin ja puutteisiin. Sellaisia olivat ennen kaikkea puolueiden perässälaahaamispolitiikka useiden vallankumouksellisten liikkeiden aikana, kuten työttömäinliikkeessä, lakoissa ja talonpoikaisliikkeissä, ja yleensä heikko maaseututyö, jälkeen jääminen joukkojen mobilisoimisessa niiden jokapäiväisten tarpeiden puolustamisen pohjalla, riittämätön näiden vaatimusten yhdistäminen proletariaatin diktatuurin puolesta käytävään taisteluun. Erityisenä esimerkkinä mainitaan SKP:n passiivisuus taistelussa fasismin hyökkäystä vastaan. Samoin huomautetaan opportunistisesta passiivisuudesta armeijassa tehtävän työn suhteen ja taistelussa imperialistista sodan ja intervention vaaraa vastaan, imperialististen maiden kompuolueiden riittämättömästä siirtomaiden liikkeiden tukemisesta,, opportunistisesta tai lahkolaismaisesta laiminlyönnistä reformistisissa ammattiliitoissa suoritettavassa työssä, työssä työpaikoilla, yleisestä heikkoudesta orgtyössä ja yleisten määräysten mekaanisesta käyttämisestä ja niiden konkretisoimisessa kunkin maan ja kunkin luokkataistelutilanteen mukaan.

Vastaisuuteen nähden velvoitti täysistunto kaikki sektiot keskitämään kaiken huomionsa lähinnä edessä oleviin, vallankumouksellisen luokkataistelun uudesta tilanteesta välitömästi johtuviin tehtäviin. Kaikkien komunististen puolueiden päätehtävä tällä hetkellä on työväenluokan enemmistön valtaaminen, joka on välttämätön edellytys porvariston

voittamiseksi ja työväenluokan valmistamisessa ratkaisevaan taisteluun proletariaatin diktatuurin puolesta. Tämän tehtävän menestyksellinen toteuttaminen on kiinteässä yhteydessä itsenäisen vallankumouksellisen ammatillisen liikkeen vahvistamisen ja vallankumouksellisen ammatillisen oppositionin ja itsenäisten vallankumouksellisten ammatiliittojen muuttamisen kanssa todellisiksi joukkojärjestöiksi ja joukkotoimintojen valmistamisen kanssa sellaisia yhteisrintama alhaalta käsin muotoja käyttämällä, jotka vetävät toimintaan mukaan mahdollisimman laajat proletariaatin ja puolproletariaatin joukot. Tämä vaatii taas mitä huolellisinta huomioimista yleisen tilanteen suhteen, huomioon ottaen tarkkaan yksityisten tuotantoalojen ja yksityisen työpaikan aseman ja voimasuhteet, työväenluokan eri kerrosten aseman erilaisuus, jonka mukaan on käytettävä kulloinkin vastaavia taistelumetoodeja: taloudellista lakkoa, lyhyttä mielenosoituslakkoa, vallankumouksellisia mielenosoituksia, poliittista joukkolakkoa j.n.e. Tässä onnistuakseen vaatii se jokaiselta puolueelta energistä taistelua oikeistovaaraa, kaikkia opportunismin ilmenemismuotoja, perässälaahaamispolitiikkaa, passiivisuutta ja lahkolaisuutta vastaan.

Taistelun työväenluokan enemmistöstä täytyy kommunististen puolueiden puolelta aina määrätyllä etapilla suuntautua seuraaviin pääsuuntiin. Taistelu pääoman hyökkäystä vastaan ja vastahyökkäyksen järjestäminen. Taistelu porvarillista diktatuuria vastaan sen kaikissa muodoissa. Taistelu imperialistista sotaa ja Neuvostoliittoa vastaan suunnattua sotilaallista interventiota vastaan. Valmistettaessa ja kehitettäessä kaikkia vallankumouksellisen toiminnan muotoja on välttämättä käytävä kiihkeätä, johdonmukaista ja kaikinpuolista taistelua sosialidemokraattisia ja reformistisia johtajia vastaan ja tehtävä tarmokasta työtä sosialidemokraattisten ja reformististen ammattiliittojen jäsenten työläisten voittamiseksi. Tämä työ tulee onistumaan vain jokapäiväisen järjestelmällisen työn ja jokapäiväisten tarpeiden puolesta käytävän taistelun kautta, käyttäen hyväkseen pienimpiäkin työväenluokan keskuudessa ilmeneviä tyytymättömyyden muotoja.

K. Vento.

Bolshevistinen sanomalehdistö.

Sanomalehti ei ole ainoastaan kollektiivinen propangandisti ja kollektiivinen agitaattori, vaan myöskin kollektiivinen organisaattori. Viimemainitussa suhteessa sitä voidaan verrata telineisiin, jotka pystytetään rakenteilla olevan talon ympärille, jotka osoittavat rakennuksenääriviivat, helpoittavat yhteyttä eri rakentajien välillä, auttavat heitä jakamaan työn ja saamaan yleiskatseen järjestetyn työn avulla saavutetuista tuloksista. — Lenin.

Vuodesta 1914 alkaen on bolshevistinen lehdistö suorittanut aina toukok. 5 p:nä saavutuksiensa ja puutteidensa joukkokatselmuksen. Tällöin samalla vietetään jokapäiväisen lehden «Pravdan» ensimäisen numeron ilmestymisen vuosipäivää. Tänä vuonna tapahtui tämä bolshevistisen lehdistön joukkokatselmus niiden yleisten tehtävien taustaa vastaan, jotka tällä hetkellä ovat käsillä sosialistisessa rakennustyössämme.

Bolshevistisella lehdistöllä ei luonnollisesti ole eikä voi ollakaan mitään erikoisia, puolueen ja työväenluokan yleisestä päämäärästä ja tehtävistä poikkeavia velvoituksia. Sen toiminnan kohde on työskennellä puolueen johdolla joukkojen järjestäjänä ja mobilisoijana taisteluun sosialismin puolesta. Se on erikoinen henkinen yhdysside puolueen ja luokan välillä, eikä se ole korvattavissa millään muulla yhtä joustavalla ja nopeaotteisella koneistolla.

Työväen bolshevistisella lehdistöllä on aina ollut puoluehistoriassamme mitä suurin järjestävä osuus. Lokakuun vallankumouksen jälkeen on sen osuus ja merkitys luonnollisesti kasvanut kymmenkertaisesti. Ja nyt, jolloin jo olemme siirtyneet sosialistiseen ajanjaksoon, ei sen merkitys suinkaan vähene, vaan päinvastoin.

Sosialistisen uudestirakentamisen kaudella on sanomalehdistömme saavuttanut valtavia tuloksia ei ainoastaan «kollektiivisena propagandistina ja kollektiivisena agitaattorina, vaan myöskin kollektiivisena organisaattorina». Erikoisena osoituksena tästä on se jättiläismäinen työ, jonka lehdistömme puolueen johdolla on suorittanut miljoonaisten joukkojen järjestämiseksi sosialistiseen kilpailuun ja iskuruuteen sosialistisen rakennustyömme vauhdin kiihdyttämiseksi. Samaa puhuvat ne lukuisat tuotannolliset tarkastukset, neuvottelut, iskubrigaadit y.m., joita lehdistön taholta on järjestetty laajojen joukkojen luomistarmon mobilisoimiseksi käsillä olevien tehtäviemme suorittamiseksi. Puolueen johdolla on bolshevistinen lehdistö käynyt jatkuvasti päättävää taistelua kaikenlaista horjuntaa ja opportunistisia viettämyksiä, byrokratiaa ja lorvailua

vastaan. Sen säälimätön kritiikki on valveuttanut laajat joukot oma-aloteellisesti tarttumaan itsekritiikin terävään säilään ja lehdistön palstoilla paljastamaan luokkavihollisemme apurit — opportunistit, neuvostokoneistoon pesiytyneet byrokraatit, tuholaiset ja tuotantoon tunkeutuneet lenturit, laiskurit ym. hylkiöt. Sen ympärille on kasvanut monituhantinen työläiskirjeenvaihtajien verkko, joka erittäin toimeliaasti työskentelee sos. rakennustyömme kaikilla rintamaosilla. Lehdistön taholta on jatkuvasti käyty mitä päättävintä taistelua puolueen tunnuslauseiden realisoimiseksi ja kaikkien Neuvostovallan edessäolleiden tehtävien toteuttamiseksi. Ja mitä pitemmälle olemme kulkeneet sosialistisessa hyökkäyksessämme ja mitä kärkevämmäksi on käynyt luokkavastakohdat, sitä suurempaa valppautta, päättäväisyyttä ja säälimätöntä taistelua on vaadittu bolshevistiselta lehdistöltä työväenluokan asian puolesta.

Nyt, jolloin jo olemme siirtyneet välittömästi sosialistiseen ajanjaksoon, jolloin maan teollistuttamisessa ja maatalouden kollektivisoinnissa sekä sen pohjalla tapahtuvassa kulakiston luokkana hävittämisessä olemme saavuttaneet ennennäkemättömän kehitysnopeuden, asetetaan lehdistölle uusia tehtäviä, jotka vaativat siltä entistä suurempaa valppautta, nopeutta ja leniniläistä selvänäköisyyttä. Sen tehtävänä on käydä kaikella päättäväisyydellä kamppailua sosialististen työmuotojen juurruttamiseksi joukkoihin, mobilisoida joukot tieteen ja tekniikan omaksumiseen, päättävästi taistella vanhojen ja vahingollisten elintapojen poiskitkemiseksi ja kohotettava työn sosialistisen järkiperäistyttämisen, maataloudellisen tiedon ja kulttuurivallankumouksen lippu entistä korkeammalle. Näiden tehtävien toteuttamisessa on sen entistä päättävämmin siirryttävä uusiin työmuotoihin organisoimalla ympärilleen laaja kirjeenvaihtajabrigaadien ja iskuryhmäläisten verkko aliarvioimatta kuitenkaan tämän rinnalla yksilökirjeenvaihtajainkaan tämän päiväistä merkitystä. Nopein ottein on lehdistön poistettava ne osittaiset puutteellisuudet, joita sen työssä, suurien saavutuksien ohella, on ilmennyt. Erikoisesti on lehdistön päästävä siihen, että ne eivät ainoastaan hälyyttäisi kunkinhetkisistä tehtävistä, vaan käytännöllisesti auttaisivat joukkoja ratkaisemaan esilläolevat kysymykset. Niiden tulee nopeasti reageerata kaikkiin saavutuksiin ja puutteisiin sosialistisen rakennustyömme rintamilla ja joustavasti siirrettävä saadut kokemukset joukkojen tietoon ja käyttöön. Ylimalkaiset väitelmät on muutettava eläviksi esimerkeiksi ja valveutettava työtätekevät joukot niiden avulla löytämään ratkaisun kunkin paikkakunnan erikoisoloissa. Itsekritiikin asetta on käytettävä kaikella terävyydellä naamaan katsomatta ja opastettava joukkoja tämän avulla itsealotteelliseen toimintaan vastaavanlaisten epäkohtien esiinvetämiseksi niin päivä- kuin seinä- ja tehdaslehdistössä.

Lehdistön taholta on käytävä päättävin ottein sosialistiseen työn tarkastukseen ja luettelointiin jatkuvasti tarkkailemalla sosialistisen kilpailun ja iskuryhmäläisyyden kulkua, vetämällä yhä laajempia joukkoja siihen ja suorittamalla eri alojen ja työläisryhmien saavuttamien kokemuksien vaihtoa mahdollisimman laajassa mittakaavassa. Tämän tarkkailun avulla on myöskin selvitettävä miten eri järjestöt käytännöllisesti osallistuvat sos.kilpailun ohjaukseen, iskurien itsealotteellisuuteen, insinööri-teknillisten voimien yhteiskunnalliseen aktivisoimiseen jne. Erikoisesti tulee lehdistön taholta valaista sellaisten uusien sosialististen työmuotojen saavutuksia, kuin tuotantokommuunain-, brigaadien y.m. saavutuksia ja kokemuksia kommunistisen työskentelyn muotona ja kollektiivi-

sen elämän käytännöllisinä juurruttajina. Sanalla sanoen: sen tehtävänä on kaikin käytettävissä olevin keinoin mobilisoida joukot päättävään taisteluun tuotanto- ja finanssisuunnitelmien toteuttamiseksi ja säälimättömään hyökkäykseen koko rintamalla sosialismin puolesta kapitalistisia aineksia vastaan.

Erikoinen merkitys sosialistisessa rakennustyössä on uudella, alempityyppisellä lehdistöllä — tehdas- ja piirilehdillä. Näiden avulla on nopeasti kyetty nostamaan laajojen joukkojen itsealotteellisuus työtehon kohottamiseksi, tuotannon järkiperäistyttämiseksi jne. ja mobilisoitu batrakkien, köyhien ja keskivarakkaiden rivit taisteluun kollektivisoinnin puolesta kulakistoa vastaan. Erittäin lyhyessä ajassa on näiden lehtien nimikkiluku kohonnut tuhansiin ja niiden kirjeenvaihtajaverkko kasvanut moninkertaisesti. Tämän lehtityypin muodot ovat edelleenkin väkevän kasvun alaisena, ollen sen tendenssinä tunkeutua mahdollisimman lähelle tuotantoa ja saada koneistonsa erittäin notkeaksi sopeutumaan kussakin laitoksessa, työmaalla, piirissä tai koltaloudessa oleviin erikoisuuksiin esilläolevien tehtävien täyttämiseksi. Liikkuville tai tilapäisille työmaille on järjestetty kiertävät lehdet, joita toimitetaan erikoisesti sitä varten järjestetyissä, helposti kuljetettavissa kirjapainoissa. Ja kokemus osoittaa, että näillä lehdillä on mitä laajin merkitys joukkojen organisaattorina sosialistiseen rakennustyöhön.

Varsinaisen painetun lehdistön rinnalle on kasvanut voimakas reservi seinälehdistöstä. Seinälehdet toimivat varsinaisesti «itse paikalla» ja siinä ominaisuudessaan kykenevät tehokkaasti taistelemaan luokkalinjan vääristelyä, byrokratismia ja vanhoja elämäntapoja vastaan. Tosin seinälehtien toimitusvoimat ovat usein heikkoja ja kehittymättömiä, mutta tästä huolimatta ovat ne kehittyneet äärettömän tärkeäksi kouluksi uusien kirjeenvaihtajien ja lehtiaktiivin kehittämisessä. Puolueen taholta onkin tämä täysin huomioitu ja jatkuvasti kiinnitetty huomiota seinälehtien työn parantamiseen ja niiden toimituskollegioiden lujittamiseen. Tästä osoituksena on nyt päättynyt alemman lehdistön ja seinälehtikollegioiden uusintavaalikamppailukin, jossa erikoisesti kiinnitettiin huomiota seinälehtien työn elävöittämiseen ja niiden poliittisen tason parantamiseen.

Kuten jo edellä mainittiin, on nyt bolshevistisen lehdistön edessä kysymys, miten parhaiten asettaa työnsä sosialistisen rakennustyön tämän hetken tehtäviä palvelemaan. Kasvot tuotantoon — on se tunnus, jonka realisointiin lehdistön on käytävä kaksin käsin. Tätä tunnusta se jo tosin on melko menestyksellisesti toteuttanutkin, mutta työssä on ilmennyt vielä heikkouksiakin, joiden poistamiseen on nyt voimat jännitettävä. Tuotannolliset neuvottelut, sos. kilpailu, iskuryhmäläisyys ym. sos. työmuodot tulevat olemaan jatkuvasti sen huomion kohteena. Uusien kirjeenvaihtaja-iskurien esiin vetäminen tehtaista ja koltalouksista tulee niinikään olemaan lehdistön työn jatkuvassa huomiossa toteuttamalla tunnusta: Jokainen iskuryhmäläinen kirjeenvaihtajaksi, jokainen kirjeenvaihtaja iskuryhmäläiseksi. — Kommunistisen maailmankatsomuksen joukkoihin syövyttäjänä, leniniläisenä propagandistina ja organisaattorina, on lehdistöllä mitä suurin osuus taistelussa puoluelinjan vääristelyä ja oikeisto- ja «vasemmisto»-oppositionia vastaan. Tällä taistelurintamalla, taistelussa puolueen päälinjan puolesta tulee sen seisoa päättävästi ja käytännöllisesti kasvattaa ja opastaa miljoonaista työtätekevien joukkoa tiivistymään puolueen ja sen leniniläisen Keskuskomitean taistelulipun alle hyökkäyksessä sosialismin puolesta.

Mutta lehdistömme ei ainoastaan ole osallistunut ja osallistu sosialistisen rakennustyön järjestämiseen ja ohjaukseen. Se on myöskin päättävästi osallistunut ja osallistuu sosialistisen rakennustyön puolustukseen. Jatkuvasti se seuraa imperialistien sotapuuhia selostaen ja hälyyttäen niistä työtätekeville joukoille. Silloin kuin Kaukaisessa Idässä uhattiin imperialististen rosvojen taholta rajojemme rauhaa, osallistui lehdistö aktiivisesti vapaaehtoisten joukkojen muodostamiseen luovuttaen sivujaan taisteluhaluisten sankarien ilmoituksille ja suoritti mitä laajinta selvitystyötä tämän selkkauksen selvittämiseksi työtätekeville joukoille. Jatkuvasti on lehdistön taholta myöskin osallistuttu maanpuolustuksen lujittamiseen suorittamalla vapaaehtoisten varojen keräystä lentokoneiden, ilmalaivojen, tankkien ym. taisteluvälineiden hankkimiseksi Punaiselle Armeijalle. Tätä työtä tulee lehdistön suorittaa edelleenkin. Imperialistisen sodan vaara käy yhä realisemmaksi päivä päivältä. Lehdistön tehtävänä on valmistaa miljoonaiset joukot vastaanottamaan tämä kiertämätön taistelu ja herätettävä niissä sotilaallisen kasvatuksen harrastus maksimaalisesti. Rinnan tämän työn kanssa tulee lehdistön jatkuvasti selvittää ulkomaiden veljespuolueiden toimintaa ja vallankumouksellista liikettä lujittaakseen ja kehittääkseen joukkojen kansainvälistä yhteyttä eri maiden työtätekevien välillä.

Tässä pääpiirteissään ne tehtävät, joihin nyt käsilläolleen lehdistön päivän yhteydessä huomio keskittyi. Vaarinottamalla heikkoudet ja puutteet siirtyy bolshevistinen lehdistö kommunistisen puolueen johdolla uusiin voittoihin taistelussa sosialismin puolesta.

B. L.

Sodan poliittinen valmistelu Neuvostoliitoa vastaan.

Kominternin VI kongressi loi koko työväenluokan eteen selvän ja kiistämättömän kuvan siitä, millä linjoilla käy imperialististen maiden kuumeinen valmistelu sotaan, joka on suunnattu ensisijassa Neuvostoliittoa vastaan.

Ensiksikin — «kongressi viittaa kaikkien kapitalististen maiden aseistuksen valtavaan kasvuun, suuriin uudistuksiin sotatekniikan alalla sekä toimenpiteisiin väestön ja talouden militarisoimisessa»...

Toiseksi — «imperialistit yhdistävät aseistautumiseen ja sodan valmisteluihin, jotka ovat yhdenkaltaiset ulkopolitiikan kanssa, taantumuksen syventämisen maassa. Ilman «rauhallista» rintaman selkäpuolta imperialistit eivät voi käydä sotaa».

Ja kolmanneksi — «imperialistit voivat ajaa sotapolitiikkaansa ainoastaan sen takia, että kansainvälinen sosialidemokratia on niiden kanssa aktiivisessa yhteistyöskentelyssä».

Toinen on toisensa kanssa mitä lähimmässä yhteydessä.

Yhäti kärjistyvä sodan vaara vaatii kaikilta kommunisteilta ja työläisiltä laajaa tutkimusta niistä sodan valmistelun ja sodankäynnin poliittisista keinoista, joiden avulla imperialistit toivovat säilyttävänsä sotilaallisteknillisten ja sotilaallis-organisatooristen valmistelujensa tehokkuuden ja puolustautuvat sodan vallankumouksellistuttavaa vaikutusta vastaan armeijoihinsa.

Näiden sodanvalmistelujen poliittisten keinojen tietäminen on mitä vält-

tämättömintä sen vuoksi, että porvaristo peittelee ja naamioi kaikin tavoin nämä valmistelutoimenpiteet erilaisilla «viattomilla» verhoilla yleiskulttuurisesta «kansallisesta puolustuksesta» ja «puhtaasti rauhan» puuhista.

Joka todella haluaa taistella imperialistien poliittista sodan valmistelua vastaan ja sodan aikana taistella niiden poliittisia taistelukeinoja vastaan, sen tulee perinpohjin tietää näiden keinojen koko sovelluttamis-«mekaanikka», paljastaakseen ne ja asettaakseen niitä vastaan meidän luokkavalistuksemme, työtätekevien joukkojen kommunistisen valistamisen.

Tällöin ei saa unohtaa vv. 1914—18 imperialistisen sodan kokemuksia. Ymmärtääkseen nykyaikaisessa käytännössä paremmin porvariston poliittisia sodanvalmisteluja, tulee näitä kokemuksia tutkia huolellisesti. Porvaristo puolestaan tekee sen tyhjentävän täydellisesti. Se etsii näistä kokemuksista vastausta sitä kohdanneisiin vaikeuksiin ja epäonnistumisiin. Se tahtoo ymmärtää tekemänsä virheet, ehkäistä ne tulevassa tilanteessa ja tulevassa sodassa.

Porvaristo lähti vv. 1914—18 sotaan omasta mielestään rintaman selkäpuolen armeijoidensa poliittisen tilan ollessa hyvän.

Kuinka saattoi olla näin? Miksi miljoonat työläiset ja työtätekevät, jotka eilen olivat tyytymättömiä ja osallistuivat aktiivisesti luokkataisteluun, olivat huomenna kuuliaisia ja nöyriä herrojensa, «oman» porvaristonsa lippujen alla ja menivät rintamalle?

Esitämme kaksi vastakkaista selvitystä — pataporvarillisen professorin H. Delbrückin ja tov. Leninin.

H. Delbrück:

«Kaikki valtionvastaiset fraasit lensivät hajalle (sosialidemokratian äänestys 4 p. elokuuta v. 1914!) kuin savu, «kansainvälinen proletariaatti» osoittautuu vain taruksi; yhdessä hetkessä särettiin naamio ja osoittautuu, että se peitti rehelliset kasvot saksalaiselta työläiseltä, joka ei halunnut mitään muuta kuin taistella kylki kyljessä muiden maamiestensä kanssa silloin kun isänmaa hänet siihen kutsui. V:een 1870 asti tapahtui mobilisointi monin paikoin käyttämällä väkivaltaa, mitä tapahtui myös vielä v. 1913, mutta tällä kerralla ei mitään sellaista tapahtunut. Ja syynä siihen on se, että nykyaikana jokainen saksalainen, niin sanoakseni, on järjestynyt ja tottelee järjestöään; ja kun nämä järjestöt toimivat yhdessä valtiovallan kanssa, niin muodostuukin se suuremmoinen voima, joka ilmeni tämän mobilisoinnin aikana.»

Ja Lenin:

«Objektiiviset olosuhteet XIX vuosisadan lopulla voimistivat erikoisesti opportunismia, muuttaen porvarillisen laillisuuden hyväksi käyttämisen sen edessä imarteluksi, luoden työväenluokan byrokratian ja aristokratian pienen kerroksen, vetäen s.-d. puolueiden riveihin paljon pikkuporvarillisia «mukanakulkijoita».

Sota joudutti kehitystä, muuttaen opportunismin sosialishovinismiksi, muuttaen julkiseksi opportunistien salaisen liiton porvariston kanssa. Samalla sotilasviranomaiset kaikkialla panivat käytäntöön sotatilan ja kuonokopan työläisjoukoille, joiden vanhat johtajat melkein kaikki menivät porvariston puolelle.»

Menestykset ensimäisinä sotavuosina (luokkataistelun heikentyminen, joukkojen isänmaallinen hypnotisointi) olivat tuloksena koko siitä systeemistä, jolla porvaristo valmistautui poliittisesti tähän sotaan; päärenkaat tässä systeemissä ovat — valmistelut valtion taholta (lehdistön, koulun, kirkon, taiteen, väkivaltatoimenpiteiden y.m. kautta) ja rämettyneiden sosialishovinistien puolueiden aktiivinen petturitoiminta.

Nykyinen tilanne ja porvariston poliittisten sodanvalmistelujen nykyinen systeemi muistuttavat paljon so-

danedellistä kautta (ennen v. 1914), kautta, josta voi sanoa Bismarckin sanoilla: «Ei koskaan valehdella niin paljon kuin ennen sotaa», mutta niissä on lisäksi myös paljon erilaista ja uutta.

Pääerilaisuus on siinä, että porvariston nykyaikaisten sodanvalmistelujen «päälinjana» on kansallisfasismi ja sen muunnos — sosialifasismi, niiden metoodit ja keinot.

Fasismi ja sosialifasismi ovat nykyään porvaristolla päämetoodeja vallanpidossa sekä herruudessa työtätekeviin ja työläisiin nähden.

Täytyy lopullisesti omaksua se yksinkertainen totuus, että erikoinen, konkreettisesti suunnattu työ joukkojen aktiivisuuden luomiseksi ja niissä «palavan taisteluhalun» synnyttämiseksi on ainoastaan osa koko systeemistä rintaman selkäpuolen valmistamisessa sotaan.

Juuri tämän vuoksi on paljastustyömme pääkohteena ei ainoastaan julkisesti tapahtuva isänmaallinen propaganda (sitä on paljastettava laajasti), vaan ennen kaikkea se perusta, jonka kautta tällainen avoin isänmaallinen, imperialistinen propaganda voi antaa hedelmiä. Tämä perusta on joukkojen luottamus sosialifasistisiin johtajiinsa, porvaristoonsa.

Perustana, pohjana, jolla porvaristo vielä onnistuu suorittamaan poliittisia sodanvalmistelujaan, ovat fasismi ja sosialifasismi:

«Fasismin metoodia ja sosialidemokratian kanssa liittoilun metoodia, jotka eivät ole ominaisia «normaaliselle» kapitalismille ja ovat tunnusmerkkejä yleisestä kapitalismin kriisistä, käyttää porvaristo hidastuttaakseen vallankumouksien etenevää kulkua.» (Kominternin ohjelma.)

Tähän on suunnattava pääiskumme. Mutta sen ohella täytyy halvaannuttaa, heikentää, paljastaa myöskin välittömät, suoranaiset poliittiset sodanvalmistelut.

Kun erittelee porvariston poliittisia sodanvalmisteluja, niin voi helposti määritellä kolme peruskohtaa näissä valmisteluissa. Ne ovat **propaganda, organisatooris-poliittiset toimenpiteet ja pakotustoimenpiteet.**

Ottakaa mikä puoli tahansa porvariston poliittisesta toiminnasta, toiminnasta, joka välittömästi tai välitysrenkaiden kautta vaikuttaa porvariston sotaan valmistautuneisuuteen, niin aina löydätte nämä kolme kohtaa. Ottakaamme esimerkiksi koulu: se on tulvillaan shovinistista myrkkyä (propagandaa); sitä varten valmistetaan opettajien ja hallintomiesten kaadereita, jotka ovat täydellisesti valtiokoneiston alaisia ja jotka valtiokoneisto sijoittaa taitavalla kädellä (organisatoorinen työ); sakotetaan epämieluisen suunnan omaavia kouluja, vedetään oikeuteen tai karkoitetaan epämieluisat, vallankumouksellisesti ajattelevat pedagogit j.n.e. (pakkotoimenpiteet).

Tai otetaan armeija. Sotilaat ja kaikki työtätekevät, jotka kutsutaan armeijaan tai ovat armeijan palveluksessa, muokataan erikoisesti poliittisesti (propaganda); kaaderit ja järjestävät voimat sijoitetaan vastaavalla tavalla (organisatoorinen työ); armeijassa palvelemisen pakollisuus, oikeudella peloittelu ja kurinpidolliset rangaistukset (pakotus).

Näemme, että nykyisessä tilanteessa, kun työläisjoukot vallankumouksellistuvat yhä enemmän, porvaristo voimistaa ja laajentaa kaikkien näiden kolmen pääkeinonsa sovelluttamista. Mutta erikoisen paljon huomiota kiinnitetään ensimäiseen keinoon — **propagandaan.** Muut kaksi keinoa se pyrkii jättämään varjoon, naamioiden niitä erittäin huolellisesti.

Miksi tällainen htuomio propagandaan?

Porvarillinen «propaganda-oppinut» G. Lasvelles kirjoittaa («Propagandatekniikka maailmansodassa»), että «propaganda on myönnytys nykyajan maailman harkitsemiskyvylle. Paljon

enemmän voidaan voittaa viekottelulla ja petoksella kuin pakotuksella.»

Uutta nykyaikaisessa propagandassa ja kaikissa sodan valmisteluissa on se, että lopullisesti, avoimesti ja sangen laajamittaisesti ovat sitä ryhtyneet järjestämään kansallisfasismi ja sosialifasismi **«nykyaikaisine» fasistisine metoodeineen.**

Tämän on mainiosti ilmaissut englantilainen eversti Fuller, joka saarnaa tankkiarmeijoista ilman porvaristossa eläimellistä kauhua herättäviä sotilasjoukkoja (työläisiä ja työtätekeviä):

«Tässä sodassa, jota Venäjä (lue — Neuvostoliitto. — B. L.) on käynyt meitä vastaan viimeisen kymmenvuotiskauden, **olemme me saaneet psykologisia iskuja** ja kärsineet monta moraalista tappiota. Ja sittenkään emme ole antaneet ainoatakaan vastaiskua, koska meillä ei ole asetta, joka olisi voinut pistää sitä... Tässä avautuu meille uusi taktillinen ala, jota me olemme pakotetut käsittelemään. Ja koska Venäjän päämääränä on sivistyksen hävittäminen ärsyttämällä luokat toisiaan vastaan, niin parannuskeinona tulee olla **ei ainoastaan samanlainen hyökkäys Venäjää vastaan, vaan myöskin yhteiskunnallisten sairauksien poistaminen, jotka ovat päässeet kehittymään sivistyksessämme.»**

Näin, vähän kaunistellen ja hämärästi määrittelee porvaristo yhteiskunnallisen tilauksensa fasismille: «pimitä, mausta, kaunistele mätänevän porvarillisen järjestelmän reijät ja ratkeamat». Ja fasistit — kirkkaimmista monarkisteista «vasemmisto»-sosialisteihin saakka — kaunistelevat ja «maustavat».

Niiden välillä tietenkin on «vivahduksia». Kun kansallisfasisti puhuu asevoimien lujittamisesta kyseessäolevan maan puolustuksen, sen järjestelmän ja johdossa olevan porvariston hallitsevan ryhmittymän nimessä, niin sosialifasisti vaatii samaa varten asevoimien «demokratisoimista» «demokraattisten» saavutusten puolustuksen nimessä.

Tällainen on sosialifasismin luonteenomaisin vaatimus, mikä pitäisi merkitä «taistelua» sodan vaaraa vastaan, mutta itseasiassa merkitsee aseellisten voimien systeemin edellen lujittamista: «mahdollista on vähälukuinen sotaväki kasarmeissa (rauhan ajan ydinjoukot); asevarastojen rajoittaminen, jotka jokaisella valtiolla on oikeus pitää; lyhyet palvelusajat».

Tämä sosialifasistinen sodanvastaisen «taistelun» ohjelma on tosiasiallisesti taistelua porvaristonsa voimakkaan armeijan puolesta: vähän sotaväkeä kasarmeissa, mutta... sen sijaan monimiljoonaiset reservit, jotka saavat opetuksen fasistisissa sotilasliitoissa; vähän asevarastoja, mutta... sen sijaan teollisuuden täydellinen mobilisointivalmius, mikä tekee sodan syttymishetkellä mahdolliseksi valmistaa suunnattomat määrät kehittyneimpiä ja parhaita aseita; lyhyet palvelusajat, ja... tuloksena on, että voidaan valmistaa paljon enemmän ydinjoukkoja.

* * *

Konkreettisemmin ja luonteenomaisemmin ilmenee sodanvalmistelujen **metoodien fasistisoiminen** aseellisten voimien nykyaikaisessa valmistus- ja rakennussysteemissä.

Miten arvioidaan kapitalististen armeijoiden taistelukykyisyys?

Tätä kysymystä tutkittaessa täytyy ennakolta muistaa muutamia poliittisia opetuksia, joita kapitalistiset maat saivat taistelussa Neuvostoja vastaan vv. 1917—21 ja joita ne jossain määrässä ovat ottaneet huomioon. Tämän tietäminen on meille sangen hyödyllistä. Monet kapitalistien tämänpäiväisten sodanvalmistelun ja niiden armeijoiden rakentamismetoodit tulevat ymmärrettävämmiksi ja selvemmiksi, jos otetaan huomioon porvariston hyväksi käyttämät entiset

kokemukset taistelussa Neuvostoja vastaan.

Katsomme tärkeimmiksi opetuksiksi, jotka porvaristo valmisteluissaan on omaksunut ja ottanut huomioon, seuraavat: porvaristo on käsittänyt mainiosti, että Venäjän vastavallankumouksen taistelu avoimilla tunnuslauseilla tsaristisen komennon **täydellisestä palauttamisesta** oli mitä suurin virhe. Se on käsittänyt, että taistelu Neuvostoja vastaan vaikuttaa porvariston rintaman selkäpuoleen ja armeijaan poikkeuksellisen (yhdessäkään historiassa tunnetussa sodassa vertaistaan löytämättömän) vallankumouksellistuttavasti. Näistä kahdesta opetuksesta on porvaristo tehnyt itselleen vastaavia johtopäätöksiä: täytyy panna arkistoon monarkistiset ohjelmat yhtenäisestä Venäjästä, täytyy päinvastoin pyrkiä esiintymään kansallisen «vapautuksen» ja diktatuurikomennon «demokratisoimisen» «puolustajana», täytyy vihdoin pyrkiä erikoisen huolellisesti ja erikoisilla metoodeilla «panssaroimaan» armeijansa SSSR:n vastaisen sodan aiheuttamalta hajoittavalta vaikutukselta.

Olisi tietenkin lyhytnäköistä luulla, että porvariston kaikissa toimenpiteissä armeijoidensa poliittisesti lujittamiseksi on otettu laskelmiin vain sota SSSR:ää vastaan. Tietenkin nämä armeijat taistelussa Neuvostoja vastaan kaipaavat poikkeuksellista poliittista lujuutta, jos niiden herrat haluavat voittaa. Mutta yhtä suuressa määrin on armeijoiden poliittisissa lujittamiskeinoissa otettu laskelmiin sota kapitalististen maiden välillä ja siirtomaakansoja vastaan. Sillä kommunismi ei uhkaa ainoastaan Neuvostoliitosta.

«Ehkäistäkseen propagandan vahingollisen vaikutuksen herrat porvarit aitaavat itsensä lakkaamatta «suojuksilla», «piikkilanka-aitauksilla», antaen suosiollisesti «aitauksien» suojeluksen Puolalle, Rumanialle, Suomelle j.n.e.... (Mutta) **kuinka voivat ihmiset, jotka eivät halua olla naurettavia, «aidata itsensä» bolshevismin aatteilta, jos itse maassa on suotuisa maaperä näille aatteille?»** (I. Stalin).

Ja kapitalistit ymmärtävät sen mainiosti. Mutta **halu** asettaa bolshevismin vaikutteita vastaan armeijoidensa lujittamistoimenpiteet ei vielä ole tae ja ratkaisu kysymykselle. Tässä on kapitalismi umpikujassa.

Näemme, että viimeaikoina on porvarillisten sotatieteilijäin keskuudessa mitä vastakkaisimpia katsantokantoja. Toiset kannattavat koneiden armeijaa, jossa on minimimäärä ihmisiä, toiset monimiljoonaista armeijaa.

Tästä on heti sanottava, että nämä näennäiset vastakohdat porvariston sotilasideologien katsantokannoissa heijastavat objektiivisia vastakohtia, joissa olosuhteissa porvaristo joutuu rakentamaan armeijoitaan. Porvariston «haaveet» «ihannearmeijasta» ovat haaveilua sellaisesta armeijasta, joka ei joutuisi tai joutuisi korkeintaan minimimäärässä poistamattomien luokkavastakohtien vaikutuksen alaiseksi, jotka vastakohdat vallitsevat kapitalistisessa yhteiskunnassa ja erikoisesti kärjistyvät sodan vaikutuksesta.

«Kysymyksen keskus käytännöllisesti ei ole «suuren» ja «pienen» armeijan vastakkain asettamisesta, — imperialismille ei ole eduksi armeijoiden supistamistehtävä, se on sille ympyrän neliöimistä; koko **käytännöllinen** merkitys näissä «pienten armeijain» jutuissa on etsiä **keinoja nykyisten** kapitalististen armeijoiden järjestämiseksi siten, että se takaisi imperialismille niiden luotettavuuden» (Bubnov).

Porvarillisten sotilaspolitiikkojen ja -praktiikkojen ajatukset voidaan lyhyesti määritellä seuraavina lyhyinä teeseinä:

1) Maailmansodan ja SSSR:n vastaisen kansalaissodan kokemukset **saivat** porvariston **vakuutetuksi** nykyaikaisten joukkoarmeijoiden hei-

kosta taistelukyvystä juuri poliittisista syistä; armeijat rappeutuvat heti kun vallankumouksellinen liike, luokkataistelu kasvaa maassa;

2) porvaristo **haluaisi** tämän vuoksi koneiden armeijan, jossa palvelee samanlainen luokkakokoonpano, kapitalistisen järjestelmän aatteelliset ja tietoiset puolustajat;

3) mutta sotatekniikan nykyaikainen taso ja kaikki nykyaikaiset sodankäyntisuhteet, tykistön voimakkuus, rintamien huomattava pituus, taistelevien puolien suuri elinvoimaisuus kansantalouden mobilisoimisen vuoksi y.m. **eivät anna mahdollisuutta tyytyä armeijaan**, jossa on «vähän väkeä ja voimakkaita koneita»;

4) siis on mahdollista vain yksi kompromissoitu ulospääsy — luoda: a) **joukkoarmeija,** jolla on b) **voimakas tekniikka,** sekä c) **suuri poliittinen järkähtämättömyys ja «vastustuskyky»** vallankumoukselliseen vaikutukseen nähden.

Että armeijoiden «joukkoluonne» ei ole ristiriidassa tekniikan täydellistymisen kanssa, näkyy vaikkapa siitä, että tekniikan kasvu määrätyssä taisteluyksikössä tai -yhtymässä ei ole ainoastaan supistamatta, vaan vieläpä päinvastoin välistä suurentaakin henkilölukua. Niinpä esimerkiksi amerikkalaisessa jalkaväkidivisionassa v. 1913 oli 19.300 miestä ja 24 konekivääriä, v. 1923 oli konekiväärejä 754 ja miesluku 19.300 ja v. 1930 miesluku oli 19.400.

* * *

Minkälaisia ovat ne toimenpiteet, joilla porvaristo pyrkii luomaan poliittisesti lujan armeijan sen «joukkoluonteesta» huolimatta? Armeijan «joukkoluonnehan» merkitsee, että se on kokoonpantu suuremmaksi osaksi työläisistä ja työtätekevistä, ja jos maassa on useita kansallisuuksia (kuten esimerkiksi Puola), niin vähemmistökansallisuudet muodostavat suuren kerrostuman.

Kaikkien toimenpiteiden perustana ovat valtion yleiset toimenpiteet maidensa jatkuvasti fasistisoimiseksi. Ilman «rauhallista» rintaman selkäpuolta imperialistit eivät voi käydä sotaa. Porvaristo ryhtyy toimeipiteisiin, ehkäistäkseen sotapolitiikan kaikenlaisen järjestyneen vastustamisen työläisten taholta, johon tähtäävät kaikki toimenpiteet maan ja työväenliikkeen fasistisoimiseksi, ammattiliikkeen «kesyttäminen» ja useat lait (ammattiliitoista Englannissa j.n.e.) sekä toimenpiteet, «joiden tarkoituksena on turvata työväen kaikenlaisen luokkaliikkeen aseellinen tukahduttaminen heti sodan julistamisen jälkeen» (VI kongressin teesit).

On luonnollista, että nämä valtion yleiset toimenpiteet ovat **tärkein perusta,** jolla pysyy armeijan poliittinen lujuus. Mitä suurempia saavutuksia porvaristo saavuttaa fasistisoimisessa, sitä luotettavamman perustan se luo armeijoillensa.

Lisätäkseen armeijoissaan välttämätöntä poliittista lujuutta porvaristo toteuttaa kokonaista toimenpiteiden järjestelmää, jotka voidaan jakaa kahteen ryhmään: organisatooris-poliittisluontoiset ja ideologisluontoiset toimenpiteet.

Ensimäiseen toimenpiteiden ryhmään kuuluu ennenkaikkea **fasististen sotilasjärjestöjen ja -liittojen** kehittäminen. Niillä on kolmenlainen tarkoitus: 1) sotilaallisen tuen luominen taistelemaan proletaarista liikettä vastaan maassa; 2) luotettujen kaaderien sotilaallinen ja poliittinen valmistus armeijaa varten; 3) sotaväen ulkopuolisen joukkovalmistuksen suorittaminen opetetun varaväen lisäämiseksi.

Soldan, Fuller y.m. pohtiessaan tulevaisuuden armeijaa asettavat luottonsa «vankkoihin poikiin», joiden perustalla ainoastaan muka nykyaikaiset armeijat pysyvät taistelukuntoisina. Näitä «vankkoja poikia» muokkaillaankin fasistisissa liitoissa ja yhdistyksissä. Näin määrittelee puo-

lalainen aikakauslehti «Strzelez» näiden järjestöjen tehtäviä:

«Meidän tulee suunnitelmallisesti ja ajoissa laajentaa vaikutustamme mitä laajempiin yhteiskuntapiireihin, jotta se ulottuisi ei ainoastaan niihin, jotka tänään tekevät itsevalmistelutyötä, vaan myöskin niihin kouliintumattomiin, jotka valtio tarvitsee nopeasti mobilisointipäivinä... Jokaisen ampujan tulee pyrkiä hankkimaan seurapiirissään suurimman auktoriteetin ja moraalisen vaikutuksen, pyrkien siihen, että tehtaassaan ja koulussaan tulisi jonkunlaiseksi johtajan tapaiseksi myöskin henkilöiden keskuudessa, joilla ei ole merkitystä sotilaallisen valmistuksen kannalta... Tämä auktoriteetti tekee mahdolliseksi ei ainoastaan sotaväen mobilisoinnin aikana, vaan myöskin yhtä tärkeässä mobilisoinnissa **sisäisten vaikeuksien sattuessa mobilisoida valtion ja johtajan lippujen alle miljoonia».**

Puolalainen eversti Rovetsky lisää tähän, että:

«Nämä puolisotilaalliset muodostumat tai järjestöt voidaan mobilisoinnin päätyttyä sovelluttaa **sotaväen osastojen jatkuvaan muodosteluun;** niiden sisäinen lujuus ja suuri moraalinen arvo tulevat määrittelemään niiden suuren merkityksen.»

Näin muodoin näemme, että yhtenä ratkaisukeinona tärkeimmässä probleemissa armeijainsa poliittisesta lujuudesta, probleemissa «järjestävistä voimista», samalla joukkoluonteen omaavana metoodina on fasististen sotilasjärjestöjen luominen.

Ei pidä unohtaa, että fasistiset sotilasjärjestöt ovat juuri **joukkomuoto** taistelussa poliittisesta herruudesta armeijassa ja joukkomuotona siinä on plussia ja miinuksia. Ei saa luulla, että näiden järjestöjen kokoonpano on luokka- ja kansallisessa suhteessa samanlainen. Päinvastoin porvaristo, lähtien fasistisoimisen yleisistä periaatteista, katsoo erikoisen tärkeäksi (ja sosialidemokratia auttaa tässä kaikin tavoin) vetää näihin liittoihin mahdollisimman paljon työtätekeviä ja proletaareja. Ja porvaristolla ja sosialifasismilla on siinä vissejä saavutuksia. Mutta se on samalla myöskin niiden heikko, vaarallinen kohta, joka vallankumouksellisen liikkeen kasvaessa voi ilmetä taistelukyvyn laskuna, jopa näiden järjestöjen hajoamisena.

Porvaristo ei itsekään rajoitu vain tällä tavalla ratkaisemaan järjestävien voimien probleemia. Pääkeinona tämän probleemin ratkaisemisessa on luotettavan upseeriston ja aliupseeriston luominen. Siinä sovellutetaan useita metoodeja: upserikaaderien huolellinen luokka- ja kansallinen valinta; suuren upseerireservin luominen intelligenssistä ja porvarillisesta nuorisosta (sotilasvalmistus korkea- ja keskikouluissa); luotettavan ammatti-aliupseerien (yli sotilaspalvelusajan palvelevien) kerroksen luominen ja erilaisia helpotuksia ja organisatoorisia toimenpiteitä reservialiupseerien suhteen (maan antaminen, helpotuksia luotossa, liitot j.n.e.). Erikoisen tärkeänä on korostettava suuren ammattisotilaiden joukon muodostamista: esimerkiksi Ranskan armeijassa on ammattisotilaiden lukumäärä 40 % koko rauhanajan armeijasta.

Seuraava toimenpiteiden ryhmä on armeijan miehistön säännöstelеminen luokka-, kansallisuus-, alue- y.m. tunnusmerkkien mukaan. Vallankumouksellisista esiintymisistä ja ajatuksista huomatut otetaan erikoisluetteloihin ja käytetään varovaisemmin. Kartetaan vähemmistökansallisuuksien kokoamista samoihin joukko-osastoihin tiiveinä joukkoina j.n.e.

Siis upseeriston luokkavalinta, ammattiupseeriston muodostaminen, taisteluluurangon luominen fasisteista ja intelligenteistä, vallankumouksellisesta ajattelusta epäiltyjen hajoittaminen, «vaarallisten» kansojen sotilaiden «desentralisoiminen» — siinä perustoimenpiteet, joita kaikkien mai-

den porvaristo sovelluttaa hypätäkseen ulos joukkoarmeijan vaaran ja kiertämättömyyden noidutusta ympyrästä.

Muutamat toverit saattaa harhaannuksiin se, että ranskalaiset (Paul Boncour) puhuvat yleiskansallisesta joukkoarmeijasta, mutta englantilaiset (Fuller) ja saksalaiset (Soldan) pienilukuisesta ammattisotilaiden armeijasta. Tosiasiallisesti Ranskan, Englannin, Saksan ja minkä maan armeija tahansa ovat rakenneperiaatteiltaan samanlaiset, ollen erilaisia vain yksityisseikoissa, jotka kunkin maan erikoisuudet määrittelevät. Pienet eriäväisyydet, joita on kapitalististen armeijoiden rakenteessa, ja jotka saattavat jotkut sotilaskirjailijoistamme hairahtumaan, johtuvat kunkin maan sotastrategisen aseman erikoisuuksista — Englannin saariasema (eihän Fuller esitä suunnitelmiaan siirtomaita varten), Versaillesin kahleet Saksan armeijaan nähden (sen «kätketyt voimat») j.n.e.

Tulee lopullisesti käsittää, että korostus ei ole asetettava porvarillisten armeijoiden «joukkoluonteeseen» tai «pienilukuisuuteen», vaan porvariston taistelumetoodeihin niiden taistelukykyisyyden puolesta. On korostettava niitä toimenpiteitä, joilla porvaristo pyrkii heikentämään sille kiertämättömän joukkoarmeijan kielteisiä puolia. Sillä nykyaikaisessa sodassa juuri näiden toimenpiteiden **vaikutuksen voima ja kestävyys** ratkaisevat kysymyksen sodan ja proletariaatin aktiivisten poliittisten toimenpiteiden vallankumouksellistuttavasta vaikutuksesta kapitalististen armeijoiden taistelukykyisyyteen.

Näin ovat asiat porvariston organisatooris-poliittisiin toimenpiteisiin nähden armeijoidensa taistelukuntoisuuden turvaamiseksi. Mutta kuva ei tule täydelliseksi, ellei mainitse ensinnäkin koko siitä rankaisu- ja pakkotoimenpiteiden järjestelmästä, jolla terrorisoidaan työtätekeviä ja sotilaita, säikytellään ja peloitellaan heitä pois vallankumouksellisista järjestöistä tai esiintymisistä. Riittää, kun vain seuraa kapitalistisissa armeijoissa tapahtuvia rangaistuksia, oikeusjuttuja, telotuksia y.m., joita ei läheskään täydellisesti rekisteröidä kapitalististen maiden vallankumouksellisessa lehdistössä. Ja toiseksi on mainittava kokonaisesta järjestelmästä organisatoorisia toimenpiteitä sotilasjoukkojen, pääasiassa talonpoikaisperäisten, eristämisestä proletariaatin vallankumouksellistuttavasta vaikutuksesta kasarmissa ja rintamalla.

* * *

Toinen toimenpiteiden ryhmä (joukkojen aatteellis-propagandallinen valmistus ja vaikutus niihin sodan aikana) saa lähtökohtansa myöskin porvariston yleisestä politiikasta: sovelluttaa «uusia» metoodeja herruutensa säilyttämiseksi (kansallisfasismi, sosialifasismi).

Porvarillinen propaganda esiintyy nyt ja tulee esiintymään sodan aikana sosialidemokraattisella ja kansallisfasistisella kuorella.

Kommunistisen Internationalen VI kongressin päätöksissä vielä ja vielä kerran pohjimmaisen täydellisesti korostetaan jatkuvaa keinottelua kuluneella tunnuslauseella «isänmaan puolustuksesta». Tosin aika on tuonut vissejä «vaihteluja» tähän porvarillisen ja sosialistisen petoksen ja joukkojen aatteellisen alistamisen päälinjaan. Kun vv. 1914—18 «demokraattinen» Englanti ja Ranska «puolustautuivat» imperialistista «junkkeri-Saksaa» vastaan ja «demokraattinen» Saksa — «tsaristista» Venäjää vastaan ja «slaavilaisten vapauttaja» Venäjä — imperaattorista Itävaltaa vastaan, niin nyt on asia todellisuudessa pysynyt samana, vain sanat ovat muuttuneet. Nyt «demokraattinen» Ranska tulee «puolustautumaan» «fasistista» Italiaa vastaan, «vapaa» Englanti — Amerikan «imperialismia» vastaan ja «vapaista vapain»

Amerika — Englannin «imperialismia» vastaan, Englanti «kiinalaisten bandiittijoukkojen hyökkäyksiä» vastaan englantilaisten hengen ja vapauden kimppuun Kiinassa j.n.e. Ja kaikki «maailman demokraattiset maat» — Englanti, Amerika, Ranska, Puola, Rumania j.n.e. — yhdessä «punaista imperialismia», «sivistyksen vihollista», «uskonnon vapauden vainoojia» y.m. vastaan — SSSR:ää vastaan.

Poliittisten tunnuslauseiden näyttämölle asettajina, organisaattoreina ja propagandisteina poliittisessa taistelussa joukkojen alistuneisuuden säilyttämiseksi ja armeijoiden taistelukuntoisuuden pystyttämiseksi ovat sosialifasistiset ja kansallisfasistiset järjestöt. Sosialidemokratia on SSSR:n vastaisia sodanvalmisteluja peittävien tunnuslauseiden päänäyttämölleasettaja. Kun porvariston herruutta uhkaa äärimmäinen vaara, se esiintyy ja pelaa avoimesti fasistista roolia. Olosuhteissa, jolloin joukkojen tyytymättömyys kapitalisteja vastaan on houkuteltava toisaanne, se esiintyy oppositsionipuolueena.

Sosialifasismi käyttää etuisuuksiaan (vielä säilynyt suuri poliittinen vaikutus joukkoihin) luodakseen ja muodostaakseen sodan varalta ja vielä enemmän sodan aikana porvaristolle suotuisan joukkojen «yhteiskunnallisen mielipiteen». Miksi se sille onnistuu? Sentähden, että proletariaatissa vielä toistaiseksi on voimakkaita «virtauksia, jotka osoittavat proletariaatin suuremmassa tai pienemmässä määrin alistuvan imperialistisen porvariston alaiseksi tai heijastavat ideologista puristusta siihen pikkuporvariston ja vähemmistön taholta» (Kominternin ohjelmasta).

Taktiikkaansa kysymyksessä sodasta (ja vallankumouksellisesta taistelusta sodan yhteydessä) sosialidemokratia pyrkii perustelemaan «teoreettisesti». Saksalainen sosialidemokraatti Schwarz esimerkiksi sanoi: «Stuttgartin kongressin teesiä, että kapitalismi on sotaa, ei ole hyväksyttävä». Kautsky ilmoittaa:

«Ei ole mitään **väärempää** kuin vakuutus, että kestävä kansainvälinen rauha voi tulla ainoastaan sosialismin vallitessa ja, että niin kauan kun on olemassa kapitalistinen tuotantotapa, sota on kiertämätön».

Ja todistaakseen tämän samainen Schwarz turvautuu tällaiseen todisteluun:

«Kapitalismi löi feodalismin ja absolutismin ja nyt se hävittää itse sotalaitoksenkin, ja se voi saavuttaa lopullisen historiallisen voittonsa: sodan poistamisen politiikan välineenä».

Ja pääkeino on pasifistisen ideologian levittäminen: «yleensä» kaikenlaisen sodan kieltäminen, «yleensä» taistelu sotaa vastaan. Tunnettu itävaltalainen sosialidemokraatti J. Deutsh kirjoittaa:

«Työväenpuolueet ovat kasvaneet voimakkaiksi useimmissa maissa, joissakin nousseet valtaan. Ne tulevat kaikkialla **vaikuttamaan, ettei päästäisi ratkaisemaan olevia ristiriitoja sodan kautta.** Mutta jos tästä huolimatta sota syttyy, niin työväenpuolueet vieläkin suuremmalla työllä kuin aikaisemmin voivat asettua **passiiviseen** vastarintaan maassaan. Niiden (puolueiden) tulee ottaa osaa sotaan puolustukseen osallistujana ja sen järjestäjänä.»

Ja «vasemmistolaisista vasemmistolaisin» Paul Lewi puhui vielä määritellymmin:

«Tahdonko minä puolustaa maata **ennen** vallankumousta tai vallan proletariaatille siirtymisen **jälkeen?** Tähän on sanottava: **sosialisti haluaa puolustaa isänmaata aina!»**

Tällainen on sosialidemokratian «teoria», jonka pohjana on kaikki lakeijan työ, armeijan taistelukuntoisuuden ja kuuliaisen rintaman selkäpuolen ideologinen «turvaaminen».

«Teorian sijaan sotien kiertämättömyydestä kapitalismin vallitessa se asetti porvarillisen pasifismin petkutuksen ja valheellisen saarnan «ult-

ra»-imperialismista; opin kansainvälisestä solidaarisuudesta se vaihtoi oppiin imperialististen isänmaiden puolustamisesta» (Kominternin ohjelmasta).

Nyt ei enää ole ollenkaan epäilystä siitä, että sosialifasistit ovat ottaneet tehtäväkseen sodan aatteellis-poliittisen valmistelun SSSR:ään vastaan ja poliittisen taistelun sodan aikana. He ovat SSSR:n vastaisten taistelutunnuslauseiden pää-näyttämölleasettajia. Tehtävänsä täyttävät sosialifasistit erittäin tarmokkaasti ja ottamastaan «kannastaan» riippuen («vasemmistolaiset», «keskusta», «oikeistolaiset» j.n.e.) — kätketymmin tai avoimemmin, hienommin tai räikeämmin. Kun «oikeistolaiset» puhuvat suoraan isänmaansa puolustamisesta ja senvuoksi työväenluokan velvollisuudesta sotia SSSR:ää vastaan, «tarkkanäköiset», Kautskyn kaltaiset henkilöt perustelevat sitä viekkaammin ja hienommin. Täytyy perustella SSSR:n vastaista taistelua taisteluksi «Venäjän vallankumouksen pelastamiseksi» bolshevikeilta.

Millä aikovat vihollisemme «pelata» poliittisessa taistelussa joukkojensa puolesta ja meitä vastaan? Reformismin harhaluuloilla, jotka eivät ole kadonneet Lännen työväenluokasta (siitä johtuu — «taistelu terroria vastaan», «taistelu demokratian puolesta»); kulakiston vimmatulla vastarinnalla maaseudun sosialistista uudestirakentamista vastaan ja sen yrityksillä vaikuttaa erinäisiin talonpoikaisryhmiin (siitä asenne «venäläisten talonpoikien pelastamisen puolesta», «talonpoikain hävittämistä vastaan» j.n.e.); natsionalistisilla röyhtäyksillä ja jätteillä (siitä asenne natsionalistiseen intelligenssiin ja kulakistoon); työtätekevien takapajuisten kerrosten uskonnollisuudella j.n.e., j.n.e.

Ei tietenkään pidä unohtaa, että kussakin maassa liittyy kaikkeen aatteellis-poliittiseen taisteluun omat erikoisuutensa, jotka johtuvat kyseessä olevan maan sekä politiikasta että tilasta. SSSR:n vastaisessa taistelussa Puolalla on omat toimintansa ja tunnuslauseensa, Suomella toiset, Rumanialla kolmannet. Mutta ei myöskään pidä unohtaa sitäkään, että välittömät vihollisemme eivät tule määrittelemään poliittista peruslinjaa propagandassa SSSR:ää vastaan tulevassa sodassa. Tämän linjan tulee sanelemaan näihin asioihin harjaantunut, läpiliipattu ja kokenut Länsi-Europan porvaristo ja sen yhtä kokenut sosialidemokratia.

Joka tapauksessa on selvää, että tämä aatteellis-poliittinen taistelu joukoistansa ja SSSR:ää vastaan tulee valtavaksi mitaltaan ja voimakkuudeltaan. Tarvitsee tarkastella vain joukoistansa käytävän aatteellis-poliittisen taistelun voimakkuutta nykyään ennen sotaa käsittääkseen minkälaisen laajuuden tämä taistelu tulee saamaan sodan aikana. Melkein jakamaton monopooli välineisiin ja voimiin nähden taistelussa joukkojen ideologiasta: kustannusliikkeet, koulu, intelligenssi j.n.e., valtiovallan koneisto, porvariston kaikkien ryhmien ja sosialifasistien kaikkien vivahdusten «yhteisrintama» sodan puhjetessa — kaikki tämä turvaa joukkojen ideologiasta käytävälle taistelulle valtavan laajuuden sekä vallankumouksellisten ja kommunististen järjestöjen ja niiden työtätekevien joukkojen ja työväenluokan puolellensa valloittamisesta käymän taistelun säälimättömän tukahduttamisen.

Näin ovat asiat määrälliseltä puoleltaan. Mutta huomattavasti vaikeammin ovat asiat porvaristolle laadulliselta puoleltaan. Porvaristo leikkii tulella. Aattellis-poliittisen taistelun sosialidemokraattinen kuorihan on viimeinen taisteluase ja -reservi. Ja lisäksi kaksiteräinen ase. «Saatuaan eloon työväenluokan ostetun huipun kasvun imperialismi loppujen lopuksi hävittää sen vaikutuksen työ-

väenluokasta, sikäli kun imperialismin vastakohtien syventyminen, laajojen työläisjoukkojen aseman huonontuminen ja proletariaatin joukkotyöttömyys, sotilaallisten konfliktien suunnattomat kulut ja niiden pitkittyminen, muutamien valtioiden monopoliasemien menetykset maailman markkinoilla, siirtomaiden eroaminen j.n.e. **huuhtovat sosiali-imperialismilta pohjan joukkojen keskuudessa.»** (Kominternin ohjelma.)

Eivät porvarilliset propagandakirjailijat suotta etsi propagandalleen kauvemmin vaikuttavia reseptejä, varsinkin sodan olosuhteissa. Porvaristo ei kykene salaamaan itseltään propagandan heikointa kohtaa — sen **valheellisuutta.** Tästä johtuvat kaikki tällaiset A. Ponsonbyn kirjoitusten tapaiset «avomielisyydet».

«Vale on sodan yleisesti tunnustettu ja sangen todellinen heijastus. Muutamat hallitukset käyttävät sitä hyväksi täysin tietoisesti — joko saattaakseen oman väestönsä harhaan, tai vetääkseen puolueettomat puolelleen tai vihdoin lyödäkseen vihollisen hämennyksiin».

Ylläesitetyt peruslinjat porvariston aatteellis-poliittisessa taistelussa herruutensa säilyttämiseksi joukkoihinsa nähden, joiden, samoin kuin organisatooris-poliittistenkin toimenpiteiden, päämääränä on tukahduttaa, heikentää, tylsentää luokka- ja kansallisten vastakohtien teräviä kulmia, sovellutetaan kokonaan ja täydellisesti armeijoissakin sen taistelukuntoisuuden voimistuttamiseksi. Näin ovat asiat joukkojen aatteellis-propagandalliseen valmistukseen ja niihin vaikuttamisen metoodeihin nähden sodan aikana sekä SSSR:n vastaisen poliittisen taistelun metoodeihin nähden.

* * *

Onko porvaristolla sellaista asetta kuin on poliittinen työ Punaisessa Armeijassa? Kuten tunnettua, porvaristo **yrittää** «jäljitellä» Punaista Armeijaa ja järjestää jotakin **ulkonaisesti** poliittisen työn kaltaista. Se on nähnyt tämän työn valtavan tehokkuuden kansalaissodassa, Punaisen Armeijan kasvatuksessa ja rakennustyössä, interventioniarmeijoiden sotilaiden luokkavalistuksessa, tulevan sodan «harjoituksissa (hyökkäys Itä-Kiinan rautatielle, provokatsioni Keski-Aasiassa).

Mutta näiden yrityksien ja Punaisessa Armeijassa suoritettavan poliittisen työn välillä on suuri ero. Se on siinä, että SSSR:ssä talonpoikaiston perusjoukon pohjimmaiset edut vastaavat kokonaan ja täydellisesti proletariaatin etuja, joka taistelee näiden etujen puolesta diktatuurinsa kautta neuvostovallan muodossa. Samanaikaisesti kapitalismin maissa proletariaatin ja laajojen työtätekevien joukkojen edut ovat jyrkästi vastakkaiset hallitsevan kapitalistiluokan etujen kanssa.

Kaukonäköisimmät ja avomielisimmät porvarilliset kirjailijat eivät salaa poliittisen taistelun (tai «propagandan», kuten he sitä nimittävät) kysymyksissä, että propaganda ei ole uusi ja näihin mennessä tuntematon taisteluase, joka olisi ilmestynyt vasta maailmansodassa. Koko kysymys on vain siinä, että tässä sodassa «propaganda» sai odottamattoman ja ennenkuulumattoman laajuuden. Propaganda, oikeammin poliittisen taistelun kaikki keinot ja metoodit, on tullut sodan irroittamattomaksi osaksi.

Mutta luonteenomaista on, että porvarilliset poliittisen taistelun sotilastutkijat eivät voi päästä selville tämän taistelun tai «propagandan» todellisesta luonteesta. Näissäkin etsiskelyissään he tavallisesti kiinnittävät huomiota ennen kaikkea poliittiseen työhön Punaisessa Armeijassa.

Mikä kiinnostaa porvaristoa tässä poliittisessa työssä? Työtekniikkako? Aineellinenko laajuus? Ei. **Siinä on meille itsellemmekin jotain oppimista porvaristolta.** Tarvitsee esittää

vain tällainen vertaus: «Yleinen tiedonantokomitea» (Grillen komitea Yhdysvalloissa) julkaisi rintamaa varten 1,438 taiteellista teosta, plakaattia, kuvaa y.m., mutta Länsirintaman poliittinen hallinto julkaisi koko Neuvostovallan ja Puolan välisen kamppailun aikana ainoastaan 39. Tai painokset: sama komitea julkaisi rintamaa varten 30 eri kirjasta painomäärältään 70 miljoonaa, mutta neuvostokirjasten painosmäärä nousi harvoin yli 10—15 tuh.

Mutta kysymys ei ole tekniikasta ja aineellisesta laajuudesta. Ei se kiinnitä porvariston huomiota poliittisessa työssämme. Heitä kiinnostaa ennenkaikkea heille käsittämätön, kummallinen, «ihmeen» tapainen lopputulos — tämän poliittisen työn valtava menestys.

Voidaan esittää useita porvarillisten sotilastoimitsijoiden antamia luonnekuvia poliittisesta työstä Punaisessa Armeijassa.

Näin kirjoittaa englantilainen eversti Fuller:

«Venäjä on luonut sodan kuolemaa tuottavan psykoloogisen muodon... (sillä) venäläisten taistelumetoodeja vastaan on mahtava laivastomme yhtä vähän tehokas kuin höyryvasara radioaaltoja vastaan».

Tai sitten sanat «Militär Wochenblattin» arvostelusta jonkun Ivanovin kirjoittamasta saksalaisesta kirjasta, jossa käsitellään Punaista Armeijaa:

«Ei saa ala-arvioida poliittisen työn merkitystä armeijan kuriin ja kasvatukseen nähden. Tulokset ovat erinomaiset. Armeija on lujasti tiivistynyt ja hengessään omaa yhtenäiset päämäärät: palvelee suurta asiaa ja täyttää proletaarisen ja kansallisen velvollisuutensa. Siitä johtuu sen sitkeys ja sotilaskuri palveluksessa, siitä toverillinen solidaarisuus päällikköjen ja heidän alaistensa kanssa palveluksen ulkopuolella, siitä pyrkimys opiskeluihin ja tietoihin ja viimemainitun tuloksena itsetietoisuuden tunto ja saavutuksistaan ylpeydentunto»...

Kuten lukija näkee, porvarilliset kirjailijat tahtovat kaikin tavoin arvailla syytä poliittisen työmme menestymiseen, mutta eivät voi. Sitä ei ole heille suotu. He eivät käsitä, että menestyksemme **koko salaisuus** ei ole tekniikassa ja metoodissa, vaan poliittisessa perustassa, jolle Punainen Armeija ja vihollisten armeijat on rakennettu, ja siitä johtuen — poliittisen työmme luokkasisällössä.

Muuten ei voi ollakaan, sillä me ja puolueemme omaamme tieteellisen maailmankatsomuksen.

Vielä kerran muistutamme tov. Stalinin seuraavaa klassillista määrittelyä tästä kysymyksestä. Vastatessaan sverdlovilaisten kysymykseen («työläis-talonpoikainen hallitus — onko se faktillinen tai agitatoorinen tunnuslause?») hän sanoi:

«Kysymyksen määrittely näyttää minusta vähän hataralta. Sen mukaan puolue voi antaa myöskin sellaisia tunnuslauseita, jotka eivät käytännössä vastaa todellisuutta, vaan palvelevat ainoastaan joitakin viekkaita manööveritarkoituksia, joita jostakin syystä nimitetään täällä «agitatsioniksi». Sen mukaan puolue voi antaa myöskin sellaisia tunnuslauseita, joilla ei ole eikä voi olla tieteellistä perustelua. Onko tämä oikein? Tietenkin on väärin. Sellainen puolue ansaitsisi sen, että oltuaan lyhyen ajan olemassa sitten häviäisi kuin saippuakupla. Meidän puolueemme ei silloin olisi proletariaatin puolue, joka ajaa tieteellistä politiikkaa, vaan tyhjä vaahto poliittisten tapahtumain pinnalla».

Muuan puolalainen sotilaskirjailija, everstiluutnantti A. Marushevski, joka sangen ahkerasti seuraa poliittista työtämme ja kirjallisuutta siitä, kirjoittaa «Bellonassa»:

«Katsoen, että kasvatustyö, jota suoritetaan nykyään länsivaltioiden armeijoissa moraalisen kasvatuksen tai kulttuuri-valistustyön nimellä, on

naamioitua poliittista työtä, neuvostokirjailijat ovat muodostaneet sille termin «poliittinen muokkaus».

Niin, vakuutamme, että juuri tällä termillä tuleekin erottaa ja eristää meidän poliittisen työmme poliittisesta työstä porvarillisissa maissa ja armeijoissa.

Porvarillinen «propaganda» perustuu valheeseen ja petokseen. Tätä eivät salaa «propagandistitkaan». Meidän poliittinen työmme on tieteellistä ja perustuu objektiiviseen luokkatotuuteen.

Me kasvatamme poliittisesti työtätekeviä joukkoja heidän objektiivisten luokkaetujensa pohjalla. Porvaristo «muokkaa» näiden joukkojen tietoisuutta kahlehtiakseen heidät omaan ideologiaansa ja peittääkseen sillä työtätekevien objektiiviset edut ja luokkatietoisuuden. Tätä ei saa unohtaa puhuessa porvariston poliittisista sodanvalmisteluista.

V. Mitskevitsh - Kapsukas.

Fasismin vastaisen taistelun metoodeista.

Suomen Kommunistisen Puolueen taistelukyvyttömyyden syistä fasismin vastaisessa taistelussa.

Puola, Rumania ja Suomi, Ranskan imperialismin kannustamina, osoittavat tällä hetkellä erikoista aktiivisuutta Neuvostoliittoa vastaan suunnatun interventionin valmistelujen yhteydessä. Ei ole epäilystäkään, että fasistinen kumous Suomessa samoin kuin Puolassakin, oli kiinteässä yhteydessä Neuvostoliittoa vastaan suunnatun intervention valmistelujen kanssa. Ei ole sattuma, että Suomen fasistisen kumouksen jälkeen alkoivat lisääntyä ranskalaisten ja muiden kenraalien käynnit Suomessa. Ei ole sattuma, että kumouksen jälkeen fasistinen Suomi suhtautui erittäin röyhkeästi Neuvostoliittoon ja alkoi täysin avoimesti valmistautua interventioniin; alettiin aivan julkeasti nostaa esille kysymystä ei ainoastaan Neuvosto-Karjalan vaan myöskin Leningradin valtaamisesta sekä Baltian merestä Valkoiseen mereen ja aina Uralin vuorille saakka ulottuvan «suur»Suomen muodostamisesta. Tästä puhui pappi Kares, yksi Suomen fasistien johtajista, avoimesti Suomen itsenäisyyden vuosipäivänä pitämässään ohjelmapuheessa, joka pidettiin täysin fasistisen Akateemisen Karjala-Seuran juhlakokouksessa — seuran, jonka päätarkoituksena on selkkausten provosoiminen Neuvostoliiton kanssa, urkinta ja räjäyttämistoiminnan johtaminen Neuvostoliitossa sekä hyökkäysten järjestäminen Neuvosto-Karjalaan ja sen valtaus. Kokoukseen osallistuneen pääministerin, nykyisen presidentti Svinhufvudin, ja muiden ministerien täydellä suostumuksella Kares ilmoitti puheessaan:

«Meidän tehtävämme on yhdistää yhdeksi kokonaisuudeksi Karjalan molemmat osat niin rajan tällä kuin tuolla puolellakin, sekä myöskin Leningradin lääni, mennä aina pohjoiseen, Uralin vuoristoon saakka, missä myös on sukulaisheimojamme. Moskovan valta täytyy tyysten lopettaa. Täytyy pyrkiä järjestämään kansainvälinen hyökkäys bolshevikkeja vastaan. Tämän hyökkäyksen täytyy johtaa barbaarimaan lopulli-

seen jakoon, moskovalaisen bolshevismin herruuden kukistamiseen.»

Samanlaisia suunnitelmia oli Suomen pääesikunnan päälliköllä, kenraali Walleniuksella, mutta ne paljastuivat. Hän oli kiinteässä yhteydessä Puolan pääesikunnan kanssa ja johti «lapualaisten» Helsinkiin marssia.

Sen, kuinka kiinteässä yhteydessä Suomen fasistinen kumous oli Neuvostoliittoa vastaan suunnatun interventionin valmisteluihin, osoitti «Teollisuuspuolueen» KK:n oikeusjuttu.

Tässä ei tietysti ole osaa ainoastaan kansainvälisen pääoman vaikutuksella, vaan myöskin sisäisillä syillä: Suomessa yhä kärjistyvä taloudellinen pula, joka syvyydessään ja terävyydessään muistuttaa pulaa Puolassa, joukkojen vallankumouksellistuminen, pelko Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön jättiläismäisen taloudellisen nousun ja viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa toteuttamisen edessä. Tämän vuoksi fasistinen Suomi, maassa vallitsevasta suunnattomasta pulasta huolimatta, kuluttaa mielettömiä summia sodan valmisteluihin: sen sotilasbudgetti, joka v. 1922 oli 307 milj. Smk., nostettiin v. 1930 648 miljoonaan, v. 1931 kohotettiin sotaministeriön budgettia 59,3 milj. markalla; tämän lisäksi on Suomen fasistinen parlamentti hyväksynyt erikoisen sotilaallisen viisivuotissuunnitelman, johon myönnetyllä 700 milj. markalla rakennetaan vedenalaisia veneitä ja panssarilaivoja sekä strateegisia rautateitä ym.

Kaikki tämä ei jätä pienintäkään epäilyä fasistisen kumouksen päämäärästä Suomessa. Suomen porvaristolle oli ennenkaikkea välttämätöntä pyrkiessään yhä menestyksellisempään interventionin valmisteluun, hävittää julkiset vasemmistolaiset työväenjärjestöt, tukahuttaa kommunistinen puolue, joka on ainoa todellinen taistelija interventiota ja pääoman työväenluokkaan ja työtätekevään talonpoikaistoon kohdistamia hyökkäyksiä vastaan. Tämän vuoksi on Suomen fasistisella kumouksella suuri kansainvälinen merkitys. Tämän vuoksi on Suomen kommunistisella puolueella, joka on maailman kommunistiselle liikkeelle erittäin tärkeällä vartiopaikalla, erikoinen merkitys. Kansainvälinen merkitys on niillä sen virheillä, jotka saattoivat puolueen taistelukyvyttömäksi taistelussa fasismia vastaan.

SKP muodostettiin Suomen vanhassa sosdem puolueessa v. 1918 käydyn katkeran kansalaissodan pohjalla tapahtuneen hajaannuksen tuloksena. Kaksitoistavuotisen olemassaolonsa aikana on SKP epäilemättä kyennyt saavuttamaan huomattavaa menestystä erikoisesti julkisten mahdollisuuksien käyttämisen alalla. V. 1926 se hankki ratkaisevan vaikutuksen ammattiliitoissa. Niiden jäsenmäärä kohotettiin vasemmistolaisten johdolla 46 tuhannesta 90 tuhanteen. Perustettiin laaja julkinen vasemmistolainen lehdistö, niistä 2 jokapäiväistä, 4 kolme kertaa viikossa ja 1 kerran viikossa (ruotsalainen) ilmestyvää lehteä sekä monia muita erilaisia aikakauslehtiä (ammatillisia, urheilu, nuoriso, naisten, raittius ym.); yhteensä oli 25 aikakausjulkaisua, niistä 8 kerran kuussa ja muut harvemmin ilmestyviä ammattiliittojen äänenkannattajia. Eduskunta- ja kunnallisvaalien aikana SKP:n tukemat vasemmistolaisten työläisten listat kokosivat monissa teollisuuskeskuksissa ja pohjois- ja keski-Suomen (Oulu, Kuopio) puoliproletaaristen ainesten keskuudessa enemmän ääniä kuin sosdemien listat. Eduskuntaan saatiin 18 edustajaa... Kuitenkin KI:n Suomen osasto ratkaisevalla hetkellä osottautui kykenemättömäksi mobilisoimaan joukkoja edes vähäisempäänkään vastarintaan fasistista kumousta vastaan. Se antautui vihollisen edessä ilman minkäänlaista vakavaa taisteluyritystä. Vakavimmalla hetkellä vasemmistolaiset edustajat kieltäytyivät esittämästä edes jotakin julkilausumaa fa-

sistien riehumisen johdosta. Suomen puolue ja vasemmistolaiset ammattiliitot eivät kyenneet, vastalausekokouksia lukuunottamatta, järjestämään minkäänlaisia joukkoesiintymisiä enempää kuin itsepuolustusjärjestöjäkään vallankumouksellisen liikkeen johtajien puolustamiseksi. Viimemainitut joutuivat fasistien pilkan ja pahoinpitelyn alaisiksi ja heitettiin heidät väkivaltaisesti Neuvostoliittoon. Enemmänkin, puolue osottautui fasistisen kumouksen hetkellä kykenemättömäksi kääntymään joukkojen puoleen ja selvittämään niille esillä olevien tapahtumien sisältöä.

Missä ovat perussyyt tähän SKP:n kyvyttömyyteen joukkojen järjestämisessä taisteluun fasistikumousta vastaan? Niitä ei mitenkään voi johtaa objektiivisista oloista tai etsiä Suomen työväenluokan passiivisuudesta. Kahtena viimeisenä vuotena ilmeni selvästi ja nopeasti Suomen työväenluokan ja köyhimpien talonpoikaisjoukkojen vasemmistuminen ja aktiivisuuden kasvu. Erikoisen selvästi tämä ilmeni lakkojen ja lakkolaisten lukumäärän kasvussa aina v:teen 1930 saakka — 12 tuhannen satamatyöläisen 9-kuukautinen lakko v. 1928 lopulla ja v. 1929 alussa, kunnallisvaalit v. 1928 ja eduskuntavaalit v. 1929, jossa vasemmistolaisten työläisten listat saivat 128 tuh. ääntä, esiintymiset elokuun 1 p:nä ja marraskuun 7 p:nä 1929, laajat työläisjoukkojen liikehtimiset marras-joulukuussa v. 1929 poliittisten vankien puolustamiseksi, sosialifasististen hajoittajien v:een 1930 saakka tekemät epäonnistuneet yritykset vasemmistolaisten ammatillisten liittojen hajottamiseksi, luopioiden heittäminen pois muutamien ammattiliittojen johdosta, ja lopuksi suuret joukkovastalausekokoukset maalis- ja kesäkuussa v. 1930 fasismin lisääntyvän hyökkäyksen aikana. Kuitenkin jo marraskuussa v. 1929, vasemmistolaisten ammattiliittojen opportunististen johtajien osoittautuessa kykenemättömiksi valmistamaan ja johtamaan yksipäiväistä yleislakkoa poliittisten vankien puolustamiseksi, puolueen johdon osoittaessa äärimmäisen heikkoa aktiivisuutta, halvaannutettiin joukkojen aktiivisuus ja lakko epäonnistui. Tämä oli merkkinä porvariston hyökkäyksen alkamiselle koko rintamalla. Tästä hetkestä alkaa Suomen fasistien aktiivinen esiintyminen, joilla fasisteilla jo v. 1918 kansalaissodan ajoilta saakka on voimakas, erittäin hyvin varustettu suojeluskuntajärjestö. Työnantajat heittivät, vasemmistolaisten ammattiliittojen ja puolueen taholta kaikkien vastustusyritysten puuttuessa, työpaikoilta pois vallankumouksellisia työläisiä.

Erikoisen julkeasti alkoivat fasistit hyökätä keväällä v. 1930. Heidän johtoonsa asettuivat n.k. «lapualaiset» suurporvariston (kokoomuksen ja maalaisliiton) kokeneen käden ohjaamana. Maaliskuussa lapualaiset hävittivät työväen kirjapainon Vaasassa. Työläiset vastasivat tähän suurilla joukkovastalausekokouksilla, joissa oli suurta innostusta. Kuitenkaan ei puolue ryhtynyt toimenpiteisiin tämän liikehtimisen laajentamiseksi ja korkeammalle asteelle nostamiseksi siitä huolimatta, vaikka, kuten nyt on selvinnyt, eri paikkakunnilla työläisten keskuudessa oli taisteluvalmiutta ja myöskin valmiutta itsepuolustuksen terävimpien muotojen käyttöön. Puolueen KK:n Suomen byro ei nähnyt vakavaa vaaraa lapuanliikkeen taholta, piti sitä paikallisena talonpoikaisliikkeenä. Se ei käsittänyt, että lapualaisten kulakkien ja tilanomistajien selän takana seisoi suurporvaristo kokoomuspuolueen ja maalaisliiton muodossa, jotka johtivat niiden taistelua. Se laski myös, että maalaisliittolainen hallitus osottaa vastustusta julkeille lapualaisille, jotka demagogiassaan joskus räikeästikin esiintyivät maalaisliiton johtoa vastaan. Vielä kesäkuussa, kumouksen kynnyksellä, ei

Suomen byroo uskonut, että se voi niin äkkiä tulla. Toveri S., Suomen byroon huomattavin johtaja, esitti vielä helsinkiläisen «Työväenjärjestöjen Tiedonantajan» viimeisessä numerossa, ennen sen lakkauttamista, ajatuksen, että lapualaisten ratkaiseva esiintyminen todennäköisesti tulee siirtymään syksyyn, sillä talonpojat eivät voi järjestää Helsinkiin marssia kiireellisten kesätöiden aikana. Toveri S. ja muut Suomen byroon jäsenet eivät ymmärtäneet Lapualiikkeen todellista luonnetta.

Tällainen käsityskanta tietenkin vaikutti voimakkaasti puolueen' ja työväen vasemmistolaisten joukkojen aktiivisuuden tylsistyttämiseen. Tämän tuloksena maaliskuun myrskyisten vastalausekokousten jälkeen heikkeni fasismin vastainen kamppailu huhti- ja toukokuussa huomattavasti, loppuivat vieläpä fasisminvastaiset kokouksetkin. Ei ryhdytty minkäänlaisiin vakavampiin toimenpiteisiin taistelun valmistamiseksi fasismia vastaan. Työväen itsepuolustusjärjestöillä oli vainojen toimeenpanijoita vastaan suunnattujen patrullien luonne, ei sen enempää. Konkreettisia puolustuskysymyksiä asetettiin hyvin harvoin ja vain propagandistisesti. Tämän vuoksi fasismin kasvanut hyökkäys odottamatta yllätti heinäkuussa SKP:n ja vasemmistolaiset joukkojärjestöt, ja uusia joukkovastalausekokouksia pitemmälle toiminta ei mennyt.

Kuitenkin olisi väärin johtaa SKP:n taistelukyvyttömyyden perussyyt toveri S:n ja Suomessa olevan johdon virheistä, vaikka niillä virheillä oli oma merkityksensä. Syyt ovat paljoa syvemmällä. Pohjaltaan oikean vastauksen kysymykseen SKP:n taistelukyvyttömyyden syistä antoi syksyllä v. 1930 pidetty SKP:n konferenssi. Konferenssi osoitti oikein, että **SKP:n antautuminen fasismin edessä on kommunistisessa puolueessa olevien voimakkaiden sosdem. jätteiden, kompuolueen legalisten virtausten ja sen siitä johtuvan opportunismin seuraus.** Konferenssi korosti, että suurimman vastuun tästä kantaa SKP:n KK. Päätöslauselmassaan marraskuun 28 p:ltä v. 1930 Kominternin Tpk:n politsihteeristö osoitti, että SKP erotessaan v. 1918 Suomen vanhan sosdemian riveistä, sensijaan, että olisi järjestelmällisesti työskennellyt sosdem jätteiden perinpohjin hävittämiseksi, «soveltautui käytännöllisessä työssään koko toisen sodan jälkeisen vaiheen aikana opportunistisesti kapitalismin suhteellisen vakaantumisen oloihin ja sitä vastaaviin porvariston luokkaherruuden laillisiin muotoihin, sovelluttaen usein tosiasiassa Kominternin tuomitsemia sosialidemokrattisia taktillisia ja organisatoorisia metoodeja ja täten edistäen sosialidemokraattisten virtausten lujittumista Suomen vallankumouksellisessa työväenliikkeessä.»

Vuodesta 1928 alkaen Komintern usein osoitti SKP:n opportunistisia virheitä: legalistisia virtauksia, kunnallispolitiikkaa ja erikoisesti vasemmistolaisia ammattiliittoja koskevissa kysymyksissä.

Sosialidemokraattiset jätteet ja legaaliset virtaukset ilmenivät ennenkaikkea SKP:n työssä julkisissa joukkojärjestöissä. Se osasi laajasti käyttää hyväkseen julkisia mahdollisuuksia. Se valloitti vaikutuksen ei ainoastaan ammattiliitoissa, vaan myöskin muissa joukkojärjestöissä, loi rikkaan lehdistön jne. Tässä suhteessa SKP:ltä voivat ottaa oppia KI:n muut osastot. Kuitenkaan se ei kyennyt yhdistämään laajasti hyväkseen käyttämiään julkisia mahdollisuuksia maanalaisen kommunistisen puolueen lujittamiseksi, ei kyennyt turvaamaan puoluejohtoa julkisissa järjestöissä. Puolue itse liukeni julkisiin järjestöihin. Sensijaan, että julkinen työ olisi alistettu maanalaisen puolueen alaiseksi, kuten leninismi vaatii, tapahtui tosiasiallisesti päinvastoin. SKP antoi päävoimansa julkiseen

työhön, mutta ei siinä riittävässä määrin paljastanut kommunistisia kasvojaan.

Tätä tapahtui ei ainoastaan ammattiliitto- ja eduskuntaesiintymisissä, vaan myöskin vappumielenosoituksissa: niistä puuttui kommunistisen puolueen liput ja Kominternin vallankumoukselliset tunnukset. Näitä tunnuksia typistettiin ja soviteltiin vasemmistolaisten ammattiliittojen julkisiin tunnuksiin. Puolue soveltautui porvarilliseen laillisuuteen.

SKP valloitti ratkaisevan vaikutuksen ammattiliitoissa. Ammattijärjestön kongresseissa oli sillä viime vuosina kannattajia aina 80 % saakka edustajista. Useat suuret ammattiliitot olivat täydelleen sen vaikutuksen alaisia. Niissä harjoitettiin tosiasiassa kuitenkin läpeensä opportunistista taktiikkaa. Kompromissit ja sovittelut oli korotettu niiden periaatteiksi. Haluten säilyttää hinnalla millä hyvänsä ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden alistuivat vasemmistolaisten ammattiliittojen johtajat ja myös vasemmistolaisten ammattiliittojen johdossa olevat kommunistit sosdemien painostukseen ja tekivät niille myönnytyksen toisensa jälkeen. Lopuksi he Ammattijärj. VIII edustajakokouksessa v. 1929 antautuivat suoranaisesti sosdemien edessä, mikä erittäin kirkkaasti ilmeni kieltäytymisessä ratifioimasta Köpenhaminan yhteistyö- ja ystävyyssopimusta, joka oli solmittu Suomen, Norjan ja Neuvostoliiton ammattiliittojen kesken helmikuussa v. 1928, vaikka Suomen ammattiliittojen jäsenten valtava enemmistö seisoi päättävästi ratifioimisen kannalla ja edustajakokouksessa sosdemeillä ei ollut enempää kuin 20 % kaikista edustajapaikoista.

Komintern jo silloin arvosteli päättävästi Suomen ammattiliittojen opportunismia. Politsihteeristön päätöslauselmasta heinäkuulta v. 1929 luemme SKP:n edessä olevan:

«vakavan oikeistovaaran, joka asettaa vakavan uhkan alaiseksi koko Suomen kommunistisen puolueen ja sen vaikutuksen ammattiliitoissa. Tämän vaaran juuret ovat siinä, että maanalainen SKP on osottautunut liian heikoksi johtamaan monilukuisia joukkojärjestöjä, ennen kaikkea ammattiliittoja, jotka ovat sen vaikutuksen alaisia. Tästä johtuen SKP ei voinut aikanaan muodostaa voimakkaita kommunistisia fraktioita ammattiliitoissa.»

Komintern totesi jo silloin syvän kriisin Suomen vasemmistolaisissa ammattiliitoissa ja asetti muun muassa seuraavat perustehtävät:

«Erikoinen huomio on kiinnitettävä paikallisten maanalaisten järjestöjen puoluejohdon lujittamiseen, valmistettava ja valittava huolellisesti lujia ja kestäviä puoluejäseniä ammattiliittojen johtavaan työhön ja muodostettava oikein toimivia kommunistisia fraktsioita ammattiliitoissa...

On välttämättä taisteltava mitä päättävimmin ja säälimättömimmin koko puolueessa oikeistovaaraa ja siihen sovittelevasti suhtautumista vastaan, joka erikoisen räikeästi tällä hetkellä ilmenee ammatillisen työn alalla. Ne puolueen jäsenet, jotka ovat rikkoneet puoluekuria ja lähteneet antautumistielle sosdemien edessä, elleivät he tunnusta opportunistisia virheitään, tuomitse ja oikaise niitä ei vain sanoissa vaan teoissa, on välttämättä erotettava puolueesta.»

SKP:n KK alkaa taistelun opportunistisia virtauksia vastaan ammattiliitoissa. Lokakuun konferenssi v 1929 päätti, että on välttämättä kiinnitettävä erikoista huomiota taisteluun oikeisto-opportunistisia virheitä vastaan; se rajoittui kuitenkin pääasiassa myöhästyneeseen ja riittämättömään ja ainoastaan julkisessa työssä, pääasiassa ammatillisessa liikkeessä ilmenevän opportunismin arvosteluun, laajentamatta sitä ollenkaan

puoluejohtoa ja koko puoluetta koskevaksi. Puolueessa ja ammattiliitoissa ei tapahtunut käännettä.

Tämän yhteydessä paljastui Suomen vasemmistolaisten ammattiliittojen opportunistiset virheet taloudellisissa taisteluissa. Ollen sosdemien aatteellisessa vankeudessa, ne säännöllisesti heiluivat joukkojen hännässä, kiinnittivät vähän huomiota niiden välittömiin tarpeisiin ja luokkataistelujen valmisteluun ja järjestämiseen. Kun Suomessa puhkesi taloudellinen pula, niin puolueessa ja vasemmistolaisissa ammattiliitoissa vallitsi opportunistinen käsitys, että tällaisena ajankohtana taloudelliset lakot eivät yleensä ole mahdollisia. Keväällä v. 1930 ne eivät tehneet pienintäkään yritystä taistelun järjestämiseksi kollektiivisten työehtosopimusten puolustamiseksi. Puolue ei ollenkaan sekaantunut lakkotaisteluja kollektiivisten työehtosopimuskysymyksiin sentähden, että piti sitä yksinomaan ammattiliittoen asiana. Toiselta puolen ammattiliitot opportunististen johtojensa vaikutuksesta pyrkivät säilyttämään «puolueettomuuden» poliittisessa taistelussa. Suojellakseen legaalisuuttaan fasismin kasvavan hyökkäyksen aikana eivät ne halunneet sekaantua poliittiseen taisteluun, ja fasistisen kumouksen jälkeen, jolloin ammattiliitot lakkautettiin, ei mitenkään reageerattu lakkauttamiseen ja toimittiin vain ammattiliittojen omaisuuden pelastamiseksi. Näin muodoin jo ennen kumousta alkoi joukkojen silmissä hävitä ero kommunistisen ja sosdem linjan välillä ammattiliitoissa ja kommunistit muuttuivat heidän silmissään vain vasemmistolaisiksi sosialidemokraateiksi.

On täysin luonnollista, että tällaisessa tilanteessa **aliarvioitiin sosialidemokratian vaikutus, sen vastavallankumouksellinen ja sosialifasistinen rooli.** Vaikka SKP:n maanalaisessa lehdistössä oli hyvin räikeitä esiintymisiä noskelaisia sosialifasisteja vastaan, niin jokapäiväisessä työssä ja julkisessa lehdistössä ei niitä kuitenkaan riittävässä määrin paljastettu joukkojen edessä porvariston agenteiksi ja apureiksi fasistisen kumouksen valmistelussa. Vielä v. 1928 kunnallisvaalien aikana «vasemmistolaiset» solmivat lähes 50 kunnassa blokin paikallisten sosdemien kanssa (v. 1925 vaalien aikana oltiin vaaliliitossa sosialidemokraattien kanssa 3 kaupungissa ja 203 kunnassa). Fasistisen kumouksen aattona tov. S., puolueen Suomen byron edustaja, julkisessa lehdessä julkaistussa artikkelissaan kirjoitti yhtenäisen rintaman mahdollisuudesta sosdem puolueen kanssa taistelussa fasismia vastaan. Miten syvällä kompuolueen mukana aikaisemmin kulkeneissa joukoissa sosialifasistien vastavallankumouksellisen osan ymmärtämättömyys on, osoittavat viimeiset fasistisen kumouksen jälkeiset eduskuntavaalit. Sosialifasistit keräsivät näissä vaaleissa 61 % enemmän ääniä kuin viime vaaleissa (v. 1929), saaden siinä joukossa valtavan enemmistön niistä äänistä, jotka edellisissä vaaleissa ali annettu vasemmistolaisten työläisten listoille. Vallankumoukselliset työväen listat keräsivät vain 12 tuh. ääntä, sosdemien 386 tuh. Sama toistui presidentinvaaleissa. Tätä ei tietystikään voi selittää yksinomaan fasistisen terrorin vaikutukseksi. Suuri osa tässä oli laajojen vasemmistolaisten työläisja köyhien talonpoikaisjoukkojen keskuudessa vielä vallitsevilla käsityksillä, jotka pitävät sosdem puoluetta kuitenkin työväen puolueena, vain jonkunverran huonompana kuin kommunistista puoluetta. SKP ei myöskään kyennyt kanattajiensa keskuudessa särkemään näitä vaarallisia harhoja sosdemien suhteen.

Sosdem jätteet ilmenivät myöskin organisatoorisen työn alalla. Kommunistisen puolueen hauraus erikoisesti ammattiliittojen johdoissa oli niin voimakas, että toisinaan oli myös vaikea tarkkaan määritellä, kuka on

kommunistisen puolueen jäsen ja kuka vain mukanakulkija. Tämän yhteydessä työväenliikkeen johto todellisuudessa ei ollut niin paljon kommunistisella puolueella kuin vasemmistolaisten ammattiliittojen johtoelimillä ja niiden toimeenpanevalla keskuskomitealla sekä muilla vasemmistolaisilla työväenjärjestöillä. SKP:n KK oli lujasti repäisty irti jokapäiväisestä työstä, johti heikosti puoluetta ja vielä heikommin orgtyötä. Puolue ei ollut rakennettu työpaikkasolujen pohjalle. Jos olikin soluja työpaikoilla, niin niitä oli pienillä työpaikoilla. Suuremmissa, ratkaisevissa työpaikoissa niitä oli vähän tai ei ollenkaan. Ne eivät harrastaneet työväenluokan jokapäiväisiä tarpeita. Vasemmistolaiset ammattiliitot eivät myöskään perustuneet työpaikoille. Mikäli joukkojärjestössä oli kommunistisia fraktioita, ei niillä ollut johtavaa osaa. Tuloksena tästä oli, kuten jo ylempänä osoitin, ja kuten SKP:n syksyllinen konferenssi v. 1930 osoittaa:

«Puolueen kasvojen näyttäminen vallankumouksellisissa liikkeissä on ollut heikkoa. Tärkeissäkään poliittisissa tapauksissa ja kamppailuissa ei aina ole tullut esille tuotua puolueen kanta. Useilla laajoilla joukkokamppailuilla ei ole ollut riittävästi taisteluluonnetta. **Puolueen politiikkaa ei ole kyllin tarmokkaasti yhdistetty organisatooriseen käytäntöön.**»

Fasismin hillittömän hyökkäyksen ja fasistisen kumouksen yhteydessä kärsi puolueen koneisto huomattavia vahinkoja. Järjestössä vallitsi hämminki. Huomattava osa puolueen jäsenistä joutui paniikkiin, alkoivat karata ulkomaille; muutamat joutuivat vieläpä luopuruuteen saakka. Moniin paikallisiin järjestöihin kadotettiin yhteys. Tällaisessa tilanteessa puolue tietystikään ei kyennyt mobilisoimaan joukkoja vastarintaan fasistisia ryöväreitä vastaan fasistisen kumouksen aikana, eikä saanut aikaan myöskään minkäänlaista vastatoimintaa kumouksen jälkeen.

Suurta osaa Suomen tapahtumissa näytteli **SKP:n väärä asettelu kysymyksessä fasismista.** Ylempänä jo näimme, miten SKP:n KK:n Suomen Byro arvioi väärin Lapuan liikkeen ja porvarillisten ja sosdem puolueen suhteen siihen. Täydelleen väärä oli kanta, että eri porvarillisten ryhmien sisällä käydään taistelua hallitsemismetoodeista. Toverit Suomen byrossa tekivät vakavan virheen siinä, etteivät kolmannen kauden äärimmilleen kärjistyneen luokkataistelun aikana nähneet kaikkien porvarillisten puolueiden — aina sosdem puolueeseen saakka — fasistisoitumista ja porvarillisen demokratian kasvamista fasismiksi. Tällaisessa tilanteessa yhteisen vihollisen edessä (työtätekevien joukkojen vallankumouksellisen liikkeen) porvariston ryhmäedut jäävät taka-alalle.

Mutta tämän Suomen Byron päävirheen lisäksi, joka johti puolueen toimettomuuteen ja passiivisuuteen fasistisen hyökkäyksen ratkaisevalla hetkellä, oli vielä muita vääriä katsantokantoja, jotka heikensivät joukkojen mobilisoimista taisteluun niin valtiovallan asteettaista fasistisoimista kuin myöskin kypsyvää fasistista kumousta vastaan. Eräät suomalaiset toverit esittivät useita kertoja mielipiteen ,että Suomessa jo on fasistinen diktatuuri ja nimittivät koko silloista valtiorakennetta fasistiseksi. Senvuoksi ei minkäänlaisesta fasistisesta kumouksesta ja joukkojen mobilisoimisesta sitä vastaan voinut olla puhettakaan. Toiselta puolen oli käsitys, joka erikoisesti oli levinnyt johtavien suomalaisten toverien keskuuteen fasismin hyökkäyksen kärjistyessä, jonka käsityksen mukaan «legaalisessa» Suomessa fasistinen diktatuuri toteutetaan, ei kumouksen kautta, vaan asteettain, askel askeleelta, «laillisella pohjalla», koko valtiokoneiston hitaan fasistisoimisen ja

parlamenttaarisen demokratian asteettaisen vähentämisen tietä. SKP:n johtajat merkitsivät tämän yhteydessä oikein fasististen ainesten yhä suuremman lisääntymisen Suomessa, jotka paikottain yhdistyivät hallinnon demokraattisiin muotoihin. Johtavilla suomalaisilla tovereilla ei ollut harhoja porvarillisen demokratian suhteen, ja täydellä syyllä osoittivat he sen yhä enemmän kasvavan yhten fasismin, suojeluskuntien fasistisen osan kanssa j.n.e. Mutta he eivät ottaneet huomioon sitä, että sodanjälkeisenä kolmantena kautena, erikoisesti terävän poliittisen pulan lähestyessä, jolloin luokkavastakohdat tavattomasti kärjistyvät, tapahtuu nopea työtätekevien joukkojen vasemmistumisen kasvu, sosdem. puolueen vaikutus laskee ja kommunistien toiselta puolen lisääntyy, jolloin toisaalta suoritetaan hillitöntä intervention valmistelua Neuvostoliittoa vastaan, — niin porvaristo erikoisesti Neuvostoliiton naapurimaissa voi helposti kieltäytyä asteettaisesta fasismin toteuttamisesta, toteuttaa sen kerralla kumouksen kautta. SKP:n puoluejohto, kuten toteaa SKP:n viimeisen konferenssin päätöslauselma, juuttui legalismiin niin, ettei se kyennyt oikein arvioimaan fasistisen kumouksen konkreettista vaaraa. Se kielsi kumouksen mahdollisuuden vielä silloinkin, kun alkoi ilmetä ilmeisiä merkkejä Suomen porvariston aktiivisesta fasistisen kumouksen valmisteluista. Tällainen SKP:n KK:n asenne ei tietenkään voinut edistää joukkojen valmistusta ja mobilisoimista aktiiviseen taisteluun fasistista kumousta vastaan.

Samat väärät käsitykset ja virheet, jotka teki puolue, teki myös SKNL. Aivan oikein totesi viimeinen SKP:n konferenssi Suomen vallankumouksellisen työläisnuorisoliikkeen agitatooris-propagandistisen luonteen olevan perintönä sosialidemokraattisesta käsityksestä nuorisoliikkeestä. SKNL:ssä olivat myös voimakkaina legaaliset virtaukset, jotka muuttivat sen julkisten järjestöjen lisäkkeeksi. Sille oli vierasta työläisnuorison joukkotaistelu jokapäiväisten tarpeiden pohjalla; vierasta oli poliittinen taistelu; se pääasiallisesti työskenteli kulttuurityössä. Tämän vuoksi se olikin täysin toimeton hyökkäävää fasismia vastaan. Vielä huhtikuussa v. 1930 eräs SKNL:n KK:n jäsen kirjeessään totesi:

> «Viime syksynä alkanut fasismin hyökkäys joukkotyömuotojemme voimakkainta osaa — opintojärjestöjä vastaan — paljasti liitossamme heikon puolen. Kun alettiin lakkauttaa järjestöjämme, niin me osoittauduimme kyvyttömiksi alkamaan enemmän tai vähemmän voimakasta vastalauseliikettä, ei kyetty vastaamaan fasistien hyökkäyksiin. Päinvastoin, monilla paikoilla lamaannuttiin poikkeuksetta, annettiin järjestöjen nukahtaa (Helsinki, Högfors)».

SKP:n KK:n huhtikuun (v. 1930) pleenumin päätöslauselma totesi myös SKNL:n toimettomuuden taistelussa fasismia vastaan. Tästä näemme, että SKNL:n antautuminen fasismin edessä tapahtui jo ennen fasistista kumousta.

SKP:n KK alkoi jo vuonna 19229 taistelun opportunistisia virheitä ja legaalistisia virtauksia vastaan, jotka erikoisen räikeinä ilmenivät ammatillisessa liikkeessä; kuitenkin vasta fasistisen kumouksen jälkeen syksyllisessä konferenssissa v. 1930 paljastettiin täydelleen SKP:n johdon ja koko puolueen tekemien opportunististen virheiden juuret. Vielä terävämmin ne alleviivattiin politsihteeristön päätöslauselmassa marraskuun 28 p:ltä v. 1930.

Perustehtävänä, joka tällä hetkellä on viimeisen konferenssin uudistamalla SKP:n KK:lla ja koko puolueella,

johdosta soluihin saakka, — on viimeisen SKP:n konferenssin ja Kominternin tpk:n politsihteeristön päätöslauselman omaksuminen ja perusteellisen itsekritiikin suorittaminen ylhäältä alas saakka. Tähän mennessä sitä ei vielä ole tehty. Puolue ei ole vielä täysin perusteellisesti tunnustanut tekemiään virheitä ja puolueen pulaa. Ainoastaan puolueen johtava aktiivi on enemmän tai vähemmän tunnustanut SKP:n tekemät virheet ja niiden juuret. Tov. S. on tunnustanut virheensä, mutta julkisesti, lehdistössä, ei vielä niitä ole arvostellut. Puolueen sisäinen työ täytyy kiinteästi sitoa jokapäiväiseen joukkotyöhön, puhdistuneena kaikista opportunistisista käsityksistä. Kaikista vaikeuksista huolimatta on alkanut jonkunlainen, vaikkakin hidas käänne SKP:n työssä. Puolue alkaa jo toipua sille annetusta iskusta. Välttämättä on pikaisesti pyrittävä täydelliseen käänteeseen kaikessa sen työssä.

On aivan todennäköistä, että monia SKP:n tekemiä virheitä voi löytää myös muissa Kominternin osastoissa. Jotta ne eivät veisi samanlaisiin surkeisiin seurauksiin kuin Suomessa, on kaikkien Kominternin osastojen huolellisesti tutustuttava Suomen virheisiin ja ryhdyttävä tarmokkaisiin toimenpiteisiin, jotta samankaltaiset virheet mahdollisimman pian poistetaan.

J. Lemetti.

Tietämisen peruskysymyksistä.

(J a t k.)

IV. Aine filosofisena kategoriana objektiivisen todellisuuden määrittelyä varten.

Edellisessä luvussa esitin sitaatin Engelsin Anti-Dühringistä, että «maailman yhtenäisyys ei ole sen olemisessa, vaan sen **aineellisuudessa»** (allev. minun J. L.).

Nyt tässä yhteydessä koetan lyhyesti selvittää kysymystä «aineesta» t.s. miten aine on käsitettävä silloin kun siitä puhutaan filosofisessa mielessä.

Ennen kaikkea ei saa sekoittaa aine käsitettä filosofisessa mielessä sen käsittämiseen luonnontieteellisessä suhteessa, jossa aine käsitetään massana mistä kaikki kappaleet on kokoonpantu. Tässä on se vaara, että jos me jossain määrin sallimme filosofisen **aine**-käsitteen samaistuttamista luonnontieteellisen **aine**-käsitteen kanssa, niin me ennen pitkään joudumme **metafyysilliseen käsitykseen** absoluuttisesta totuudesta, s.o. käsitykseen aineesta muuttumattomana, pysyvänä (s.o. aineeseen ilman liikettä) ja tämä johdattaisi meidät fyysilliseen idealismiin.

Mekanistinen suunta nykyajan materialistisessa filosofiassa tekeekin tämän virheen, monien muiden virheiden yhteydessä, ja on sen johdosta joutunutkin «harhateille». Aineen käsittäminen filosofisessa mielessä — konkreettisena ja muuttumattomana — johtaisi loppujen lopuksi kaiken kehityksen kieltämiseen, s.o. siihen metafyysilliseen Linnén määritelmään, että lajia on olemassa niin monta kuin niitä korkein olento alussa on luonut, t.s. idealistiseen käsitykseen maailman jumalallisesta alus-

ta. Ja se on sitä mitä Lenin sanoo «popovstsinaksi» — s.o. papillisuudeksi.

Käsitellessään kysymystä ainekäsitteen määrittelystä Lenin sanookin, että: «ainoana aineen «ominaisuutena», jonka kanssa filosofinen materialismi on tekemisissä, on sen ominaisuus olla objektiivisena todellisuutena (realisuutena), olla olemassa meidän tietoisuutemme ulkopuolella.»

Ainetta taas ei voi irroittaa liikkeestä, sillä ei ole ainetta ilman liikettä ja liike on aineen olemisen tunnus, sen perusatribuutti. Tästä kysymyksestä Lenin sanoo seuraavasti: «Materialistin peruseroavaisuus idealistisen filosofian kannattajasta onkin siinä, että vaikutteet, tajunta, käsite ja yleensä ihmisen tietoisuus hyväksytään objektiivisen todellisuuden muodossa. Maailma on tämän objektiivisen todellisuuden liikettä ja kuvastuu meidän tietoisuudessamme... eroittaa liike aineesta olisi samantekevää kuin eroitettaisiin ajattelu objektiivisesta todellisuudesta, tai minun aistini ulkonaisesta maailmasta, t.s. merkitsisi siirtymistä idealismiin», joka käsittää aistimukset esineellistettyinä olioina eikä prosessina. «Energeettinen fysiikka, joka yrittelee todistella liikkeen mahdollisuutta ilman ainetta ei olekaan mitään muuta kuin uusi yritys»... hyökätä tätä tietä materialismin kimppuun. «Maailma on liikkeessä olevaa ainetta, vastaamme me, ja mekaniikka kuvastaa tämän liikkeen lait suhteessa hitaampiin liikkeisiin, kun taas sähkömagneettinen teoria kuvastaa sen nopeat liikkeet»... (Lenin «Materialismi ja empiriokritisismi». Ylempänä esitetyt lainaukset samasta kirjasta.)

Filosofisessa mielessä sekä liike, että aine on pelkkä abstraktio, ainetta yleensä, abstraktista ainetta, ainetta sellaisenaan ei ole olemassa, niin kuin ei ole olemassa liikettä yleensä ja abstraktista liikettä, olemassa on vaan aineen sekä liikkeen määrätyt muodot. Ainetta ja sen liikettä on kaikki, mutta jokapäiväisessä elämässä me olemme tottuneet havaitsemaan ne konkreettisessa muodossa.

Aine ja liike muodostavat dialektisen yhtenäisyyden, ja tämä yhtenäisyys muodostaa taas samanlaisen yhtenäisyyden ajan ja paikan kanssa. Idealistien käsityksen mukaan aika ja paikka on oletettuja käsitteitä ja ovat ajattelumme tuote. Meidän, materialistien, käsityksemme mukaan aika ja paikka on «olemisen perusehtoja», sillä tunnustamalla liikkeessä olevan aineen olemisen objektiivisena todellisuutena, joka vaikuttaa meidän aistimuksiimme riippumatta meidän tietoisuudestamme (kuten esim. alkohooli, myrkky, j.n.e.) meidän on tunnustettava myös ajan ja paikan objektiivinen todellisuus ja tarkastettava niitä ei subjektiivisina ilmiöiden käsitteinä, vaan objektiivisina «olemisen muotoina». Engels alleviivaakin, että «oleminen ilman aikaa on yhtä järjetöntä kuin oleminen ilman paikkaakin». Samasta kysymyksestä Lenin sanoo, että: «Ihmiskäsitteiden muuttuminen ajasta ja paikasta yhtä vähän kieltää kumpaisenkin objektiivisen todellisuuden, kuin tieteellisen tietoamisen muuttuminen liikkeen ja aineen rakenteesta ja muodoista kieltää ulkoisen maailman objektiivisen todellisuuden». (Lenin «Materialismi ja Emipiriokritisismi».)

Yhteenvetona voimme sanoa, että kaikki olevainen on ainetta tai sen ominaisuuksia, aineen ulkopuolella on tyhjyys, s.o. ei ole mitään. Filosofiassa aine on abstraktinen kategoria, abstrahoituna, helpottaaksemme tehtävämme objektiivisen todellisuuden määrittelyssä. Tähän käsitteeseen kuuluu itse aine, se on kaikki olevainen, kaikkine ominaisuuksineen, suhteineen ja yhteyksineen. Tämän

lisäksi täytyy huomauttaa vielä se, että aine on ikuinen kategoria, joka on olemassa ajassa ja paikassa, on itse itsensä alkuna ja aiheuttajana.

V. Tieteellisen tietoamisen teoria.

Edellisissä luvuissa sanoimme, että meidän tietoisuutemme voi tiedota objektiivisesti olevaa, ulkoista maailmaa j.n.e. Nyt meidän on lähemmin tarkastettava miten tämä tietoamisprosessi yksityiskohtaisesti tapahtuu, tietenkin kajoamatta tämän prosessin psykologiseen puoleen, joka kuuluu erikoisen tieteen alan tutkittavaksi. Tietoaminen on ennenkaikkea **prosessi,** mutta johdonmukainenkin idealistinen filosofia tekee tässä kohtaa virheen pitäen ainoana todellisuutena vain aistimuksia, irroittaen tällä tavoin tietoisuuden sen organismista, kappaleesta, luonnosta ja muuttavat sen, mikä on kuvastumista todellisuudeksi, t.s. tekevät tietoisuudesta **prosessina** jonkunlaisen pysyvän ja liikkumattoman olion, s.o. esineellistyttävät prosessin ja tällä kieltävät todellisen kuvan saamisen mahdollisuuden maailman kokonaisuudesta, joka on itsekin prosessi.

Dialektisen materialismin mukaan olemisen me voimme tiedota tietoisuutemme avulla. Mitä tämä tietoisuus sitten on? «Organismin reageeraaminen ulkoisen maailman vaikutuksiin, silloin kun organismi itse ollen luonnon osana, kohtana sen kehityksessä, asettaa itsensä ulkoisen maailman vastakohdaksi osana kokonaisuudelle, kuvastuukin organismissamme tietoisuutena... Jokaisen organismin tietoisuuden lähteenä on luonto, ulkoinen maailma, joka vaikuttaa aistimuksiimme (Tymjanskij). Siis ennenkaikkea tietoisuus on osa olevasta — s.o. liikkeessä olevaa ainetta, ja jos se ei sitä olisi niin meidän olisi mahdotonta puhua maailman kokonaisuuden «yhtenäisyydestä». Siinä, että tietoisuutemme kuvastaa ulkoista maailmaa, luontoa, ei ole mitään ihmeteltävää, sillä «luonto on konkreettisten esineiden suhteiden yhtenäisyys ja jokainen aineellinen esine on kohta suhteen kehityksessä ja tietenkin kuvastaa itsessään suhteiden muita kohtia». Koska tietoisuus itse on osa luontoa joka kuvastaa itsessään olemista, niin tämä kuvastuminen ei voi olla mitään muuta kuin todellisen luonnon kuvastamista»... sillä suorastaan hulluutta olisi lähteä väittämään sitä, että se kuvastaa jotain sellaista, jota ei ole ulkoisessa luonnossa, t.s. jota ei ole olemassa. Bammel kokoelmassaan «Teoria i praktikka marxisma» sanoo Leniniltä lainatuilla sanoilla, että jos asetetaan kysymys: «mitä on ajatus ja tietoaminen, mistä ne johtuvat, niin me tulemme näkemään, että ne ovat ihmisaivon tuotteita, ja että ihminen on luonnon tuote, joka on kehittynyt määrätynlaisissa luonnon suhteissa ja niiden kanssa. Tämän takia on itsestään selvää, että ihmisaivon tuotteet, ollen loppujen lopuksi myös luonnon tuotteita, eivät ole ristiriidassa muun luonnonyhteyden kanssa vaan ovat sille samanmukaisia». Kysymys siitä, miten kunkin yksilöorgaanin kuvastaminen on oikea, on taas toinen asia ja riippuu siitä millaisella kehitysasteella sillä kertaa kyseessäoleva ihmisorganismi on j.n.e. Vertauksen vuoksi voisi — tosin vissillä reservatiolla — osoittaa peiliin joka kuvastaa esineitä riippuen ennen kaikkea sen pinnan rakenteesta ja muista seikoista.

«Ihminen todellisuudessa tietoaa paitsi ne välittömät esineet, joiden kanssa se tulee suhteisiin ja jotka on hänen aistiensa havaittavissa, myös ne esineiden väliset yhteydet, joita aistimme eivät voi tiedota... mutta tämä tietoamisprosessi tapahtuu toista, s.o. ajattelun, loogillisen tietoamisen tietä.» Idealistit eroittivat loogillisen ja aistillisen ajattelun toisistaan. Me, päinvastoin, pidämme loogillista ajattelua myös aineen osana, kohtana, mutta rakenteeltaan vielä

korkeampana sen takia, että se kykenee tietoamaan esineet suhteineen ja yhteyksineen. Tämänlaatuinen ajattelutapa onkin erikoisesti kehittynyt ihmisillä, mutta ei sen takia, että ihminen olisi sellaisenaan aina ollut muun eläinmaailman yläpuolella (ihmisenä, se tosin on aina ollut ylempänä eläintä, mutta ennen sen ihmiseksi tulemisesta on kyse). Ihminen on tullut ihmiseksi työnsä tuloksena, jolloin se on joutunut aktiivisesti asettamaan itsensä luonnon vastakohdaksi. «Prosessi, jonka avulla ihminen asettaa itsensä luonnonvastakohdaksi, osana kokonaiselle, on työ... Eläimellä esimerkiksi tämä ristiriitaisuus on passiivista, sillä osa alistuu kokonaisuudelle... Ihmisellä, päinvastoin, osa hallitsee kokonaisuutta... mutta tietenkin vain sen takia... että hän itse alistuu tälle kokonaisuudelle ottamalla huomioon luonnon lait.» Ihmisen vallan salaisuus luonnon yli onkin ihmisessä, työnvälineissä ja esineissä. Työnvälineet antavat ennenkaikkea ihmiselle mahdollisuuden aktiivisesti vastavaikuttaa luontoon, mutta tämän kysymyksen yksityiskohtainen käsittely ei kuulu tähän teemaan. «Tämä työprosessin kuvastuminen ihmisen tietoisuudessa on, paitsi esineiden, myös niiden yhteyksien ja niiden yhtenäisyyden kuvastumista. Tämä kuvastuminen saakin loogillisen käsitteen muodon. Käsite, abstraktisena, käsitteenä, on vastakohtien yhtenäisyys, joka ajattelussa paljastuu näiden vastakohtien välisenä taisteluna, niinkuin ristiriitaisuus muodon ja sisällön välillä. Tämä taistelu johtaa muodon tunkeutumiseen sisältöön ja päinvastoin, jossa muoto kieltää itsensä muotona ja sisältö sisältönä, muuttuen toinen toisikseen. Tässä poistuu muodon ja sisällön välinen vastakohtaisuus, niiden ristiriitaisuus paljastuu taas muodostuneessa uudessa käsitteessä, uudessa vastakohtien yhtenäisyydessä. Nämä yleiset aineen dialektisen kehityksen lait ajatelussa saavat harkinnan ja järjellisen yhteenvedon muodon. Harkinta ei olekaan mitään muuta kuin käsitteiden sisällä olevien ristiriitojen paljastamista, käsitteen yhtenäisyyden paljastamista, johon sisältyy käsitteen muodon ja sisällön välinen vastakohtaisuus ja niiden sisältö. Esim. tällaista harkintaa on «työ»-käsitteen paljastaminen lauseessa: «työ on ihmisen aktiivista vaikutusta luontoon». Tällä tavoin käsite tulee konkreettiseksi. Tieteen kehitys onkin abstraktisten käsitteiden kehittymistä konkreettisiksi, yleisten yhteysmuotojen kehittymistä konkreettisiksi». (Kaikki tässä luvussa käytetyt sitaatit on lainattu Tymjanskilta, paitsi niitä, joista on erikoisesti osoitettu.)

Kaiken sen mitä edellä olemme sanoneet materialistisesta tietoamisteoriasta, voimme määritellä seuraavasti:

a) Ulkoinen maailma on olemassa meidän tietoisuutemme ulkopuolella ja siitä riippumattomana.

b) Aineella objektiivisena todellisuutena on siitä **irroittamaton** ominaisuus — liike; ainetta ei ole ajateltavissa ilman liikettä, liike on taas ajan ja paikan yhtenäisyys, josta seuraa, että aika ja paikka ovat objektiivisesti todellisia.

c) Maailma ei ole minkäänlaisen luojan luoma, eikä minkään syyn aiheuttama — aine on itse itsensä syy; aineella ei ole alkua ajassa, ja ollen aluttomana se on samalla loppumattomana: aine on ikuista; aine on ollut olemassa ennen aistivien ja ajattelevien olioiden ilmestymistä ja tulee myös olemaan niiden häviämisenkin jälkeen, tietoisuus ja elämä ilmestyvät aineen määrätyllä kehitysasteella ja ovat erikoisesti järjestyneen (rakenteeltaan) aineen ominaisuus.

d) Aine ja tietoisuus eivät ole samaisuus vaan yhtenäisyys. Syyperäinen lainmukaisuus on olemassa objektiivisesti, ollen luonnolle itselleen ominainen. Maailma periaatteellisesti on tiedottavissa, ei ole olemassa tie-

toamattomia esineitä itsessään. Meidän tietoamisemme maailmasta antaa meille objektiivisen totuuden.

e) Tietoamisteorian perusnäkökantana täytyy olla elämän ja käytännön näkökanta.

Tämä viimeinen kohta on erittäin tärkeä alleviivata nykypäivinä meillä Neuvostoliitossa, — jolloin luokkataistelu luokkien hävittämisen yhteydessä on erikoisesti kärjistynyt ja jolloin jokaisen on osallistuttava kykyjensä ja mahdollisuuksiensa mukaan tähän taisteluun, — siitäkin syystä, että osa materialistisen filosofian tunnetuistakin edustajista on harrastanut filosofiaa formaalisesti, s.o. muodollisesti, yhdistämättä sitä käytännöllisen elämän kysymyksiin, ollen sen takia hyödyttömänä sosialistiselle rakennustyölle, joka erikoisesti tällä kertaa tarvitsee tieteellisiä voimia työssä sekä taistelussa.

VI. Totuuden probleemit.

Loogillisesti ajatellen voi tehdä sellaisen johtopäätöksen, että kaikenlainen tietoaminen vastaa tarkoitustaan vain siinä tapauksessa, jos sen kautta saavutetaan totuus, sillä ilman sitä tietoaminen menettää merkityksensä. On luonnollista, että jos kieltää tietoamisen, täytyy kieltää myös tiede, ja silloin jää ainoaksi ulospääsyksi turvautuminen uskontoon. Historian kaudella vuosituhansien aikana elettiinkin uskonnon turvissa ja kahleissa, mutta itse kehitys, elämän tarpeet vaativat tieteellistä toimintaa ja silloin kun tämä tarve kehittyi määrätylle asteelle, tuli uskonnon herruudesta loppu. Meidän käsityksemme mukaan tietämisen ulkopuolella on se, mitä nyt tällä kertaa vielä ei tiedetä, mutta tarpeen mukaan tullaan yhä lähemmäksi tietämistä. Keskiajan skolastikko Tuomas Aqvinius sanoo, että «siellä, missä loppuu tietoamisemme, alkaa uskonto». Tätä teoriaa papisto ja kaikki uskonnon pylväät syöttävät kansanjoukoille vielä tänäkin päivänä hyvin runsaasti, vaikka useimmissa tapauksissa itse eivät tähän teoriaansa usko laisinkaan. Yleensä tieteen ja tietoamisen mahdollisuuden kieltäminen ei kestä arvostelua, sillä jos väitetään, että tietoamisprosessin tulos, tietäminen, ei ole totuutta, niin ainakin yhtä hyvin voi väittää myös, että väite siitä, että tietoaminen ei ole totuutta, myös ei ole totuutta. Tämä on jo skolastiikkaa, viisastelua, sillä käytäntö, teollisuus, ja yleensä se, että me voimme ilmiön milloin haluamme, saada aikaan sen edellytyksistä, joka juuri todistaa, että tietoamisemme on objektiivista.

Lenin sanoo todellisuudesta ja totuudesta m.m. seuraavasti: «Materialismille aine sellaisenaan on objektiivisesti todellinen. Kaikki tietäminen on kokemuksesta, vaikutuksista ja tajunnasta. Se on niin. Mutta kysytään, kuuluuko tajuntaan — tajuamiseen, t.s. onko tajuamisen lähteenä **objektiivinen todellisuus?** Jos vastaatte: «on», niin te olette materialisti. Jos vastaatte: «ei», te olette epäjohdonmukainen... t.s. te olette idealisti». Näin ollen Lenin asettaa kysymyksen aivan vakavasti ja muutoin ei voi ollakaan johdonmukaisesti ajattelevalla ihmisellä.

Kysymykseen kykeneekö ihmisen ajatus tietoamaan objektiivista totuutta, Lenin vastaa: «Ihmisen ajattelu ominaisuuksiltaan ja luonteeltaan kykenee antamaan ja antaa meille absoluuttisen totuuden, joka muodostuu suhteellisten totuuksien summasta. Jokainen aste tieteen kehityksessä lisää uusia jyviä tähän absoluuttisen totuuden summaan, mutta jokaisen tieteellisen asettamuksen todellisuuden rajat ovat suhteellisia, laajeten ja supistuen tietämisen edelleen kehittymisen mukaan... Nykyajan materialismin näkökannalta, t.s. marxismin näkökannalta, meidän tietämisemme lähentymisen **rajat,** niiden lähentyessä objektiivista, absoluuttista totuutta, ovat historiallisesti eh-

dollisia, mutta **ehdotonta** on tämän totuuden oleminen, ehdotonta on se, että me lähestymme sitä».

Teeseissään Feuerbachista sanoo Marx: «Kysymys, onko inhimilliselle ajattelulle ominaista objektiivinen totuus, ei ole mikään teorian kysymys, vaan on se käytännön kysymys. Käytännössä täytyy ihmisen todistaa totuus, s.o. ajattelunsa todellisuus ja voima, sen tämänpuolisuus (maallisuus). Kiista käytännöstä eristetyn ajattelun todellisuudesta tai epätodellisuudesta on pelkkää skolastista kiistaa.» (Teesit ovat suomenkielisinä julkaistut liitteenä «Ludvig Feuerbachiin»).

Lenin sanoo tietoamisesta ja totuudesta vielä seuraavaa: «Elämän ja käytännön näkökanta on ennenkaikkea oleva tietoamisteorian perusnäkökantana. Ja se kiertämättä johtaa materialismiin heittäen pois kynnykseltä professorien skolastiset ja loppumattomat viisastelut. Tietenkin samalla ei saa unohtaa, että käytännön kriterio ei koskaan voi asian sisällön mukaan täydellisesti hyväksyä tai kumota millaista tahansa inhimillistä käsitettä. Tämä kriterio myös on niin paljon «epämääräinen», että se estää ihmisen tietojen muuttumisen «absoluutiksi», mutta samanaikaisesti se on sikäli pätevä, että voimme käydä säälimätöntä taistelua kaikenlaisia idealismin ja agnostismin vivahduksia vastaan. Jos se, jonka käytäntömme toteaa, on ainoa ja viimeinen objektiivinen totuus, niin tästä seuraa, että ainoaksi tieksi totuuteen on tunnustettava sellaisen tieteen tie, joka on täydellisesti materialistisen maailmankatsomuksen näkökannalla.» (Lenin, Bammelin krestomatia).

Tässä lyhyesti peruskysymyksiä tietämisestä, joita ratkomaan joutuu jokainen työtätekevä, joka haluaa kirjallisuuden avulla luoda itselleen vakavan materialistisen maailmankatsomuksen. Tietenkin mainitut kysymykset ovat dialektisen materialismin peruskysymyksiä, eikä voi ajatellakaan, että näin lyhyessä kirjoituksessa ne olisivat vaikka edes jossain määrin tulleet tyhjentävästi valaistuiksi, mutta kysymyksen käsittelyyn ne kumminkin johtavat ja se on ollut tarkoituskin.

Taisteleva dialektinen materialismi on alkanut viimeisen taistelun kaikkia uskonnollisia ja idealistisia harhoja vastaan. Tämä taistelu on viimeinen ja tavattoman ankara, jonka vuoksi tässä taistelussa jokaiselta rivimieheltä tarvitaan asioihin syventymistä ja ennen kaikkea lujaa materialistista maailmankatsomusta, ja mitä suurempi on niiden määrä, jotka tämän maailmankatsomuksen ovat omaksuneet, sitä pikemmin tulemme voittamaan kaikki vuosisatojen aikoina juurrutetut uskonnolliset käsitteet, tavat ja tottumukset.

P. Vilbert.

Töiden järjestämisestä kollektiivisissa talouksissa.

Sosialistisen kansantaloutemme viisivuotissuunnitelman toteuttamisessa ja erikoisesti kolmannen — ratkaisevan vuoden asettamien tehtävien täyttämisessä esittää kollektiivitalouksien muodostama miljoona-armeija kieltämättömän suurta osuutta. Onhan useammalle selvänä se, että kollektiivistien tehtävänä on tämän keväisen kylvökamppailun aikana «vallata» yli 50 % koko kylvettävästä maa-alasta, että niiden yhdessä neuvostotilojen kanssa on tänä vuotena oltava maataloudellisen tavaratuotannon alalla suurimpana tuottajana antaen 75 % koko tarvittavasta jyväviljamäärästä ja sokerijuurikkaasta, puuvillasta ja kasviksista 65 %; samansuuntainen suhde tulee karjantuotteitten y.m. maataloustuotteitten aloilla. Kaikki tämä vaatii tämän päiväisiltä kollektiivisilta talouksilta mitä suurinta tehtävään sulautumista ja niiden omaksumista. Se asettaa kollektivistien kymmenmiljoonaisen joukon eteen tinkimättömänä kysymyksen kollektiivisesta rakennustyöstä, se on: työn ja tuotannon oikeasta järjestämisestä kollektiivitaloudessa, sillä ilman sitä emme voi toteuttaa ottamiamme tehtäviä.

Tuloksena hallituksen ja puolueen oikeasta suhtautumisesta kollektivisoimiskysymyksen käytännössä toteuttamiseen ja lukuisten kollektiivitalouksien esimerkillisestä työn ja sisäisen elämän järjestämisestä, osoitti viime vuosi miljoonille yksilötalonpojille kollektiivisen työn etevämmyyden yksilöyritteliäisyyden rinnalla. Kokonaiskylvöala oli kollektivisteilla kaksinkertaistunut taloutta kohti, henkilökohtainen kokonaistulo oli 50 % suurempi kuin yksilötaloudessa ja satoisuus keskimäärin 10—15 % suurempi kuin yksilötalonpojilla. Kaikki tämä oli yhdeltä puolen käänteentekevänä voimana yhä uusien talonpoikaistalouksien kollektivisoimiseksi, ja se on varmana takeena siitä, että tämän vuoden aikana tulee suurin osa neuvostomaan talonpojista siirtymään entisestä yksilötaloudesta kollektiiviseen talousmuotoon.

Rinnakkaisesti näitten kieltämättömien saavutusten kanssa ilmeni useilla seuduilla ja useissa kollektiivitalouksissa puutteellisuuksia ja virheitä, joita emme saa toistaa, ja joidenka perin juurin poistaminen on perusehtona edessäolevien tehtävien toteuttamiseksi. Päävirhe ja suurin puutteellisuus ilmeni työn järjestämisen aloilla etenkin viime vuoden sadonkorjuun aikana. Siksipä Neuvostoliiton neuvostojen VI edustajakokous käsitellessään kollektivisoimiskysymystä, päätöksessään erikoisesti kiinnitti kollektivistien huomiota noihin ilmenneisiin toimintavirheisin, mainiten m.m. «Yhtenä erikoisen vaikuttavana puutteellisuutena kollektiivitalouksien työssä ilmeni sadonkorjuun huono järjestäminen (erikoisesti puuvilla- ja pellavasato ja joillakin seuduilla tähkäviljat) josta johtuu eräissä tapauksissa sadon turmeltuminen ja yleissadon pieneneminen puuvillan, pellavan y.m. kulttuurikasvien aloilla ja samalla väheni valtiolle luovutettavan tavaramäärän osuus».

Useissa kollektiivitalouksissa yritettiin peittää ilmenneet virheellisyydet vetoamalla «objektiivisiin» tekijöihin (sääsuhteet; työvoiman puute y.m.), joiden osuus tosiasiassa oli merkityksetön. Pääsyynä useimmissa tapauksissa oli se, että puuttui to-

dellista työkuria ja oikeata työn järjestelyä. Sitä todistaa m.m. ne esimerkit joita ilmeni Leningradin alueella. Yli 30:ssä tarkastetussa koltaloudessa olivat kollektivistien työssäkäynnit keskimäärin miehillä noin 65 päivää ja naisilla 48 päivää. On sanomattakin selvää, että tällaisen työhön suhtautumisen vallitessa tulokset ovat mitä alhaisimmat ja ne vaikuttavat koko talouden rakenteeseen.

Nyt kun olemme eläneet ensivuoden kokemukset, kun miljoonat uudet kollektivistit alkavat sosialistisella pohjalla työskennellä sadoissatuhansissa uusissa kollektiivitalouksissa, nyt juuri on poistettava nämä virheet juurineen ja asetettava bolshevistisesti kysymys sosialistisesta työn järjestämisestä. Sitä vaatii täyskollektivisoinnin toinen vuosi, sillä: «Työn oikea järjestäminen kollektiivitalouksissa, siinä tehtävä minkä oikeasta ratkaisusta pääasiassa riippuu koltalouden tuottavaisuus ja sen tuleva lujittuminen». (Neuvostojen VI edustajakokouksen päätöksistä.)

Toisena puutteellisuutena ilmeni suoritetun työn ja muun taloustoiminnan tarkotusta vastaavan luetteloinnin eli kirjanpidon järjestämisen vaillinaisuus ja epäselvyys. Annetuista ohjeista huolimatta ei kollektiivisten talouksien taholta kiinnitetty kysymykseen vakavaa huomiota, aliarvioitiin kysymyksen tärkeys. Oli talouksia, joissa puuttui kaikkinainen luettelointi ja oli sellaisia missä pyrittiin (mahdollisuuksia huomioon ottamatta) järjestämään kirjanpidon täydellisin (s.o. kaksinkertainen) muoto. Kaikesta tästä oli tuloksena se, että vuoden lopussa ei tiedetty mitä on ollut ja mitä on tullut ja kuinka suuri kunkin jäsenen osuus on ollut talouden toiminnassa.

Kolmantena, edellisistä johtuvana virheenä oli sadon jako; pyrittiin jakamaan «tasapuolisesti», otettiin huomioon esim. kollektiivitalouden jäsenen perheenjäsenten lukumäärä, mutta ei sitä, minkälainen oli heidän suhtautumisensa suoritettuihin töihin. Tällaisen jakotavan mukaan saatiin aikaan tyytymättömyyttä niiden keskuudessa, jotka asettivat talouden kohottamisen etutilalle ja yksilöedut toiselle tilalle. Samalla siinä rikottiin koko sosialistisen tuotannon ja jaon perusajatusta. Tulojen jako on kiinteästi sidottu tuotannon järjestämisen muotoon, eli vielä tarkemmin sanoen: «Tuotannon muoto tai systeemi määrää täydelleen jaon muodon» (K. Marx: Johdatus poliittisen taloustieteen arvosteluun). Kollektiivinen talousmuoto ja tuotannolliset suhteet siinä perustuivat siihen, että kollektiivinen talous on tuottajien vapaaehtoisuudelle perustuva koperatiivinen yhteys eli yhtymä, jossa yhteistetyillä työvälineillä suoritetaan yhteistyötä. Tämän takia jaon muodon tai systeemin kollektiivitaloudessa tulee olla sinä tekijänä mikä kiihottaa kunkin yksilön osanottoa yhteistyöhön. Marxilais-leniniläisesti lausuttuna voidaan sanoa, että: koltalouden jäsen, yhtenä osana kollektiivista, ottaessaan osaa tuotantoon samalla tulojen muodossa ottaa osaa myös tuotannon tuloksiin, tuotteisiin. On luonnollista, että jäsenille jaettavien työn tulosten jaossa määränä on pidettävä suoritetun työn määrää ja laatua. On noudatettava periaatetta, että työn määrä ja laatu on tulojen jaon mittana, se on: kuka enempi antaa itsestään, se enempi saa itselleen, ja vieläkin syvemmin: kuka ei työtä tee olkoon myös syömättä (tietenkin tämä kaikki koskee työkykyisiä). Tämä on sosialistisen tuotannon ja jaon perus, ja se on jokaisen kollektivistin omaksuttava itselleen jokapäiväisen elämän ohjeeksi.

Kuten jo mainitsimme pidettiin useissa kollektiivitalouksissa jaon perustana henkilölukua («suita»). Hyvin läheinen tälle jakomuodolle on n.s. «päiväpalkka»-systeemi, sillä siinä myöskään ei jää kiihoketta työn laadun ja paljouden kohottamiseksi.

Ainoa oikea muoto työn suorittamiseksi ja sen perusteella osallistumiseksi tulosten jakoon on n.s. urakkatyö, eli tarkemmin sanoen, kullekin yksilölle lankeavan tulo-osuuden määränä on oleva suoritetun työn laatu ja paljous. Tämän perusteella neuvostojen VI edustajakokous päätti: «Maatalouden perustöissä — kyntäminen, kylväminen, sadonkorjuu (myös karjanhoito P. V.) — on asetettava perusmuodoksi urakkatyömuoto, mikä mitataan työpäivissä. Ainoastaan tällä perusteella voidaan lujittaa ja kohottaa työmoraalia ja oikein järjestää töiden suoritus kollektiivitalouksissa.»

Sosialistisessa tuotannossa yleensä on asetettava jaon perustaksi suoritetun työn paljous ja laatu, mutta maataloudessa tämä on erikoisen tärkeätä syystä, että kynnön syvyydestä, maan kulttiveerauksesta, kylvöstä ja sadon ajallaan korjaamisesta kuin myöskin karjan oikeasta hoitamisesta riippuu suuresti koko maatalouden tuloksellisuus. Siksipä juuri on huonosti suoritetusta työstä tehtävä vissi alennus ja annettava ylimääräinen palkkio hyvin suoritetusta työstä.

Työn oikean järjestämisen alalla on asetettava etutilalle työvoiman oikea sijoittelu. On pyrittävä siihen, että jokainen yksilö työn suoritusaikana antaisi mahdollisimman suuret tulokset määrään ja laatuun nähden. Tämä voidaan parhaiden saavuttaa brigadi- eli ryhmäjaon perusteella, sillä siinä keskinäinen suhde ja yhteinen vastuunalaisuus annetun tehtävän suorittamisesta muodostuu velvoitukseksi jokaiselle yksilölle. Brigadimuodosta on myös se etu, että siinä rinnan työvoiman voimaperäisen käytön kanssa tulee työkoneet ja -välineet myös voimaperäisemmin käytettyä kuin mitä on yksilöllisen työn suorituksen vallitessa.

Tähän sosialistisen tuotantomuodon järjestörakenteelliseen puoleen — brigaadisysteemiin on sulautettava sen yhteiskunnallinen (rakennuskauttamme vastaavassa mielessä) puoli; uusien toimintamuotojen avulla on kohotettava kunkin yksilön aktiivisuus joukkoaktiivisuudeksi. Suurinta osaa joukkoaktiivisuuden kasvattamisessa ja kohottamisessa osottaa sosialistinen kilpailu, mikä muoto teollisuudessamme on vallannut miljoonat miehet ja mielet, antaen mitä parhaimpia todisteita sosialistisen työn luovasta voimasta. Myös maatalouden aloilla on viimeaikoina yhä enempi käytetty sos. kilpailua tuotannollisten voimien kohottajana ja saavutettu suuria tuloksia. On lukuisia tapauksia, jolloin kollektivistit sos. kilpailun ja iskuruuden avulla suorittavat annetut tehtävät, ylittäen jopa kaksikin kertaa työnormit. Lukemattomia ovat tapaukset jolloin kollektivistit kieltäytyivät viettämästä vapaapäiviään suorittaen näinä päivinä työnsä iskujärjestyksessä. Suuri joukko kollektiivitalouksia laati n.s. täydennyssuunnitelmat annetuille kontrollitehtäville, ylittäen annettuja tehtäviä ja lisäten täten yleistulosta. Sosialistisella kilpailulla ja iskuruudella on suuri merkitys entisen talonpojan ideologisessa kasvatuksessa. Se antaa murskaavan iskun individualiselle pikkuomistaja-aatteelle; se osottaa, että yksilö on voimakas silloin kun se tietoisesti on osa kokonaisuudesta — kollektiivista. Kollektiivinen työ, sosialistinen suhde tuotantoon tekee tyhjäksi «kirotun säännön: jokainen itsensä puolesta, jumala kaikkien puolesta» (Lenin), sääntö, mikä oli «tienviittana» talonpojan jokapäiväisessä elämässä ja elämän tavoissa, on muuttunut säännöksi «yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta.»

Rinnakkaisesti työvoiman oikean käytön ja järjestelykysymyksen kanssa on asetettava kysymys maatalous-tuotannon järkiperäistyttämisestä. Tällä kysymyksen ratkaisulla on suuri merkitys teollisuudessamme, mutta erikoisesti maataloutemme kohot-

tajana sillä on mitä suurimmat mahdollisuudet ja kauaskantoinen merkitys, sillä onhan tunnettua maataloutemme teknillinen takapajuisuus, sen vanhoihin traditsiooneihin nojautuvat työmenetelmät. Ainoa ulospääsy tästä on siinä, että mobilisoidaan kollektivistien etujoukko tuotannollisten ja teknillisten neuvottelujen avulla ratkaisemaan edessäolevia tuotannon peruskysymyksiä, sen oikeaa järjestämistä.

Tuotannon maksimaaliseen järkiperäistyttämiseen ja työvoiman oikeaan käyttöön kollektiivitalouksissa velvoittaa meitä kansantaloudessamme tapahtuva voimakas kasvu. Neuvostomaan kansant. viime vuotena ratkaisi lopullisesti kysymyksen työttömyydestä ja vielä enempi; se asettaa nykyhetkellä vielä terävämpänä kysymyksen: mistä saada puuttuva työvoima uusille sadoille ja tuhansille teollisuus- ja tuotantolaitoksille. V. 1930 tarvittiin kansantaloudessamme 7 milj. sesonkityöläistä, mutta tänä vuotena niitä jo tarvitaan yli 9 milj. ja sen lisäksi lähes 1,5 milj. uutta teollisuustyöläistä. Ainoana työvoiman lähteenä tulee olemaan maaseutu, ja pääasiassa kollektiivitaloudet. Siksipä on entistä kärkevämmin asetettava kysymys työvoiman järkiperäisestä käytöstä, sen oikeasta planeerauksesta eli suunnitelmallisuudesta. Tätä meiltä tällä kertaa puuttuu, ja sitä riittänee todistamaan se, että koko maan mittakaavassa oli kollektivistien työkuormitus, miehillä 50—100 päivään vuodessa ja naisilla noin 35—65 päivään ja tämä kaikki silloin kun teollisuutemme kärsi työvoiman puutetta. On asetettava tinkimättömänä kysymys kollektiivitalouksien ulkopuolella olevien töitten suorituksesta ja se voidaan tehdä silloin kun työvoiman käyttökysymys ratkaistaan jo mainitsemallamme tavalla.

Samanaikaisesti kun asetetaan kysymys työvoiman oikeasta käytöstä ja sen korvauksesta, on asetettava oikein kysymys työn ja toiminnan luettelomisesta. Alussa jo mainitsimme yhtenä virheenä olleen mainitun kysymyksen väärin ymmärtämisen ja asettelun. Ilman tarkkaa ja tarkotustaan vastaavaa työn ja toiminnan luettelointia on järjettömyyttä puhua kollektiivisesta tuotannosta sekä työn laatuun ja paljouteen perustuvasta tulojen jaosta. Kollektiivisen työn luettelointi on tärkein oppiaine mihinkä eilinen talonpoika — tämän päivän kollektivisti — sosialismin koulussa, koperatiivitaloudessa perehtyy. «Työn ja toiminnan luettelointi, se on sosialismia», näin opetti Lenin, sillä mitä täsmällisempää on luettelointi, sitä suuremmalla tarkkuudella voimme laatia uusia suunnitelmia ja suunnitelmallinen talous on sosialismin perus. Kollektiivisten talouksien Keskusliitto 22/III — 31 päätti: «— — ja kaiken tämän perusteella asetetaan kollektiivisten talouksien kirjanpidon pohjaksi yksinkertaistutettu työn ja toiminnan yleistetty luettelointi. — — Kaksinkertainen kirjanpito kaikissa muodoissaan jyrkästi kielletään koltalouksissa.»

Miksi näin? Siksi, että kirjanpidon tehtävänä kollektiivitalouksissa on: 1) antaa mahdollisuus jokaiselle jäsenelle tarkistaa työ- ja tilityssuhteensa kollektiiviseen talouteensa sekä osuuttaan tuotannollisen suunnittelun toteuttamisessa; 2) luoda yleiskuva siitä mitenkä talous kokonaisuudessaan on suoriutunut sille asetetuista tehtävistä ja 3) olla siksi yksinkertaistutettu, jotta jokainen yksilö ja koko kollektivistien joukko voi kontrolleerata taloudessa tapahtuvia toimintoja.

Työn oikea järjestäminen, sen oikea, tarkotustaan vastaava luettelointi ja tämän perusteella suoritetun työn laatuun ja paljouteen sisältyvä kunkin yksilön osallistuminen sadon ja tulojen jakoon, siinä tehtävät joiden ratkaisemiseen jokaisen kollektivistin, jokaisen puolue- ja nuorisoliit-

toryhmän on osallistuttava. Kysymykseen on vakavasti suhtauduttava siitäkin syystä, että kollektivismin vastustajat, kulakit apureineen, hyvin ymmärtäen järjestetyn työn merkityksen kollektiivitaloudessa, raivoisasti ja häikäilemättömästi hyökkäävät ja agiteeraavat uutta työn järjestämismuotoa vastaan. He juurruttavat vaikutustaan edesvastuuttomiin jäseniin puhumalla heille «tasapuolisesta jaosta» j.n.e. Jokainen joka nykyhetkellä asettaa kysymyksen pikkuporvarilliskulakkimaisen formulan mukaan «tasapuolisesta jaosta» työmäärän ja -laadun tekijöitä lukuunottamatta, asettuu sosialistisen rakennustyön jarruksi ja auttaa vain kulakkia ja sen hengenheimolaisia.

Työnjärjestämiskysymys laatuun ja määrään perustuvaan työpäivissä hinnoittelun mukaan, työvoimien oikea suunnittelu ja sijoittelu, iskuruus ja sosialistinen kilpailu — siinä kysymykset mitkä jokaisen kollektiivitalouden ja jokaisen kollektivistin on nyt ratkaistava.

Espanjan vallankumous.

Maailmassa on taas yhtä «jumalan voitelemaa» kruunupäätä vähemmän. Kuukausi sitten syöksivät Espanjan vallankumoukselliset työläiset ja talonpojat valtaistuimelta kuningas Alfonso XIII. Tähän samalla päättyi Euroopan vanhimman hallitsijasuvun, 700 vuotta eri maiden työtätekevien niskoilla istuneen Bourbon-suvun valtakausi. Kuten aina tähänastisissa itsevaltiuden kukistaneissa vallankumouksissa niin myöskin nyt Espanjassa ei valta heti välittömästi ole siirtynyt sen varsinaisille suorittajille, työtätekeville joukoille. Vallankumouksen suorittivat työläiset ja talonpojat, mutta vallan anasti porvaristo, julistaen porvarillisen tasavallan, jolta, kuten jo kuukauden kokemus on havainnollisesti opettanut, työtätekevillä joukoilla ei ole mitään hyvää odotettavissa.

Saadaksemme käsityksen Espanjan vallankumouksen syistä ja voidaksemme seurata tapahtumien edelleen kehitystä siellä, on syytä lyhyesti selvitellä sitä taloudellista ja poliittista tilannetta, joka maassa vallitsi ennen vallankumouksen puhkeamista.

Maan taloudellinen tila ja kriisin vaikutus.

Espanja on etupäässä maatalousmaa. Maatalouden päätuotteina ovat vehnä, ohra, oliviöljy, viini ja hedelmät. Teollisuuden pääaloina ovat vuoriteollisuus (rauta, kivihiili, sinkki ja kupari), kutomo-, kevyt metalli- ja kemiallinen teollisuus.

Espanjan maatalous on äärimmäisen takapajuisella tasolla ja **tilanomistajien ja talonpoikien välillä on vallinnut puolittain feodaaliset suhteet.** Maanviljelyksen satoisuus on Espanjassa kaikkein alhaisin koko Europassa.

Maaseutuväestön suuren enemmistön (76,5 %), muodostavat pientalonpojat, jotka kukin omistavat maata alle 5 ha. Koko maan pinta-alasta on tämän enemmistön hallussa vain 7,41 %. Suurtilanomistajia, jotka omistavat maata 100 ha ja siitä yli, on maanomistajista vain **2 %,** mutta niiden hallussa on **67 %** koko maa-alasta. Pienomistajien ja suuromistajien välillä on vähäinen keskivarakkaiden ja varakkaiden joukko, joiden

hallussa on maata yhteensä noin 24 %. Tämän lisäksi on maassa 3 milj. batrakkia, jotka elävät mitä äärimmäisimmässä kurjuudessa.

Tällaisten olosuhteiden vallitessa on agraarikriisi erittäin raskaasti vaikuttanut maatalouteen. Espanjan maaseudun tärkeimpien vientituotteiden, viinin ja oliviöljyn vienti supistui v. 1930 verrattuna v:een 1928 kokonaista 50 %. Samanaikaisesti on näitten tuotteiden tukkuhinnatkin huimasti laskeneet, noin 40 %:lla.

Maan teollisuus on yhtä huonossa tilanteessa. Ennen sotaa hitaasti kehittynyt Espanjan teollisuus kasvoi sodan aikana huomattavasti, mutta sen loputtua tämä sodan aiheuttama keinotekoinen kasvu muuttui kroonilliseksi kriisiksi, joka viime vuosina on aina vaan syventynyt. Kriisin seurauksena vallitsee maassa kireä työttömyys.

Teollisuuden tärkeimmät alat, ensikädessä kivihiilikaivokset, ovat ulkolaisen, pääasiassa englantilaisen pääoman käsissä. Kaikkiaan on ulkolaista pääomaa Espanjan teollisuudessa kokonaista 2 miljaardia pesetaa. *)

Kriisin kärjistyminen aiheutti v. 1930 katastrofimaisen arvopaperien ja valutan kurssin laskun.

Työväenluokan asema.

Espanjan työväenluokan asema on niin kurja, että tuskinpa missään muussa Europan maassa se lienee kurjempi. Jo v. 1929 oli ammattityöläisen keskimääräinen palkka vain 45 % siitä, mitä ammattityömies sai Englannissa. Sekatyöläisten (hanttimiesten) asema on vieläkin huonompi. Heidän palkkansa on 4—4½ pesetaa (90—1 rpl. 10 kop.) päivässä. Maatyöläisten palkat vaihtelevat 2—3 pesetaan. Heidän yksinomaisena ravintonaan on leipä ja sipuli ja suurin osa heistä asuu perheineen hevostalleissa.

8-tuntinen työpäivä on maassa melkein tuntematon. Se on käytännössä vain muutamissa suuremmissa teollisuuskeskuksissa ja sielläkin käsittää vain harvoja ammattialoja. Yleensä työpäivä on 9—10 tuntia ja maataloustyöläisillä 12, 14, jopa 16 tuntiakin.

Yhteiskunnallista lainsäädäntöä ei Espanjassa ole juuri ollenkaan ja yhteiskunnallinen vakuutuskin on miltei olematon.

Taloudellisen kriisin johdosta on työväestön asema kiristymistään kiristynyt. Pesetan ostokyvyn alenemisen johdosta ovat välttämättömien tarvikkeiden hinnat kohonneet 40 %. Työpalkat eivät ole kohonneet ensinkään ja tällä hetkellä on espanjalaisen työläisen realipalkka 45 % alhaisempi kuin ennen sotaa, ja silloinkin olivat Espanjan työläiset kaikkein huonoimmin palkattuja Europassa.

Työttömien armeija maassa on suuri. Maatyöläisistä on työttömänä 62 %. Teollisuudessa on suurin työttömyys kutomo- ja rakennusteollisuuden aloilla. Työttömien luku maassa nousee noin miljoonaan (20 % koko maan työläisväestöstä), joista 300 tuh. teollisuustyöläisiä. Työttömät eivät saa valtion enempää kuin kuntien taholtakaan minkäänlaista avustusta.

Fasistidiktatuurista porvarilliseen tasavaltaaan.

Vallankumouksessa kukistunutta monarkiaa sanottiin «perustuslailliseksi monarkiaksi», mutta todellisuudessa maassa vallitsi täydellinen itsevaltius. V. 1923 tapahtui Primo de Riveran johtama fasistikeikaus, jonka jälkeen maassa vallitsi täydellinen fasistidiktatuuri, joka nojasi pääasiassa suur-aatelistilanomistajiin, finanssipääomaan, suur-teollisuusmagnaatteihin ja papistoon.

Kirkko ja uskonnolliset ritarikunnat näyttelevät Espanjan poliittisessa elämässä suurta osaa. Niiden hallussa on suunnattomat maa-alueet ja

x) 1 peseta — 22½ kop.

mittaamattomat rikkaudet, niiden käsissä on joukko finanssi- ja kauppalaitoksia, ja niiden käytettävissä on kokonainen valtion ylläpitämä pappien, munkkien ja piispojen armeija.

Peläten työväen vallankumouksellista liikettä, päätti porvaristo v. 1923 turvautua fasistidiktatuuriin, jonka toimeenpano ja johto uskottiin kenraali Primo de Riveralle. Hänen diktatuurinsa kesti tammik. 20 p:ään v. 1930.

Nämä 7 vuotta Espanjan työväenluokka eli mitä ankarimman terrorin alaisena. Vallankumoukselliset liitot olivat kielletyt, työväen lehdistö lakkautettu, kommunistinen puolue painettu maanalaisuuteen ja tuhansittain virui vallankumouksellisia työläisiä vankiloissa.

Primo de Rivera osottautui kuitenkin kykenemättömäksi ratkaisemaan taloudellista kriisiä ja tukahduttamaan työväestön vallankumouksellista liikettä. Sen vuoksi hän alkoi menettää kannatustaan niissä piireissä, jotka häntä aikaisemmin olivat tukeneet. Pikkuporvaristo, intelligenssi ja alempi sotilaspäällystö alkoi loitota hänestä; myöskin eräät suurporvariston kerrokset luopuivat kannattamasta häntä.

Työväenluokan taistelu fasistidiktatuuria vastaan ilmeni luonnonvoimaisissa ja myöskin monissa maanalaisen kommunistisen puolueen ja laittomien vallankumouksellisten ammattiliittojen johtamissa esiintymisissä. Ankarasta fasistiterrorista huolimatta puhkesi maassa tuon tuostakin taloudellisia ja poliittisia lakkoja.

Tämä pakotti vallassaolevat luokat (tietenkin ulkolaisten kapitalistien suostumuksella) heittämään Primo de Riveran kelvottomana välikappaleena syrjään. Hänen paikalleen astui kenraali Berenger ja fasistikomento säilyi muuttumattomana.

Proletariaatin kapina, jota tuki maaseudun talonpoikaisköyhälistö ja armeija, pyyhkäisi laudalta Berengerin hallituksen yhdessä monarkian kanssa. Käyttäen hyväkseen vallankumouksellisen proletariaatin järjestöjen heikkoutta porvaristo onnistui säilyttämään vallan käsissään ja julisti porvarillisen tasavallan.

Vallassa olevien tasavaltalaisten puolueiden yhteiskunnallisena perustana on pien- ja keskiteollisuusporvaristo, joka on sidottu eräisiin finanssipääomaryhmiin, eräät pien- ja keskivarakkaat tilanomistajakerrokset ja intelligenssivirkamiehet. Demagoogisilla lupauksillaan tuhota feodalismin jätteet ovat tasavaltalaiset onnistuneet vetämään mukaansa myös vissejä proletariaatin kerroksia, vetäen heidät pois taistelusta omien luokkaetujensa puolesta.

Väliaikaiseen hallitukseen osallistuvilla sosialifasisteilla on kautta maan ulottuva järjestö ja niiden johtamiin ammattiliittoihin kuuluu noin 200 tuh. työläistä. Nämä menshevististen ammattiliittojen jäsenet ovat kylläkin suuremmalta osaltaan pienteollisuudessa työskenteleviä työläisiä, mutta siitä huolimatta ne edustavat huomattavaa järjestynyttä joukkoa.

Anarkisteilla ja syndikalisteilla on Espanjassa vielä huomattava vaikutus työläisten keskuudessa. Anarkistiset taistelumetoodit ovatkin Espanjan työväenliikkeen päävaarana tällä hetkellä. Anarko-syndikalistien vaikutuksen voittaminen onkin Espanjan kommunistisen puolueen tämän hetken päätehtävä.

Fasistidiktatuurin aikana vallinnut ankara valkoinen terrori luonnollisesti suuresti ehkäisi kompuolueen toimintaa ja vaikeutti sen organisatoorista lujittumista. Viime päivien tapahtumat kuitenkin osoittavat, että kommunistisen puolueen vaikutus nopeasti kasvaa ja puolue on oikealla tiellä.

Vallankumouksen perspektiiveistä.

Johdonmukaisesti taistellen tilanherrojen maiden pakkoluovutuksen puolesta kommunistinen puolue kykenee lujittamaan yhteytensä riistet-

tyjen talonpoikien kanssa ja organisoimaan miljoonaiset maatyöläisten joukot.

Maakysymyksen ratkaiseminen onkin Espanjan vallankumouksen päivän polttavimpia kysymyksiä. Nykyinen väliaikainen hallitus on toiminnallaan osoittanut, ettei se pysty eikä haluakaan sitä ratkaista. Heti valtaan noustuaan se julisti yksityisomistuksen loukkaamattomaksi ja ilmoitti jyrkästi vastustavansa tilanherrojen ja kirkon hallussa olevien suurien maaomaisuuksien korvauksetta luovuttamista talonpojille. Vain proletariaatin ja sen etujoukon, kommunistisen puolueen johdolla voi Espanjankin talonpoikaisto hävittää sitä rasittavat feodalismin jätteet ja tyydyttää maanälkänsä.

Siirtomaa- ja kansallisuuskysymykset ovat myöskin Espanjan vallankumouksen ratkaistavia kipeitä kysymyksiä. Espanjan hallussa on Afrikassa joukko siirtomaita, joiden joukossa osa Marokkoa. V. 1925 Primo de Rivera Ranskan avustamana suurella vaivalla onnistui kukistamaan marokkolaisten kapinan. Nyt on maassa jälleen alkanut vapausliikehtiminen, mutta nykyiseltä hallitukselta eivät marokkolaiset voi vapautustaan odottaa, sillä se on päättänyt lujasti jatkaa edeltäjänsä orjuutuspolitiikkaa.

Itse Espanjassa asuu useita vähemmistökansallisuuksia, jotka vaativat kansallista itsenäisyyttä. Huomattavimpia vähemmistökansallisuuksia ovat katalonialaiset, baskit ja galisilaiset. Katalonialaisten itsenäisyysvaatimuksiin on väliaikainen hallitus ollut pakoitettu suostumaan, mutta baskien ja galisilaisten itsenäisyysvaatimuksiin se suhtautuu jyrkän kielteisesti. Vain vallankumouksen edelleen jatkaminen, proletaarinen vallankumous voi kansallisuuskysymyksenkin lopullisesti ratkaista.

Espanjassa vallitsee tällä hetkellä vississä mielessä kerenskiläinen kausi. Toistaiseksi on työväenluokka ja sen etujoukko, kommunistinen puolue, vielä heikko ratkaiseviin esiintymisiin. Valtaan nousseet porvarilliset tasavaltalaispuolueet ja heidän liittolaisensa, sosialifasistit ja anarkistit paljastavat teoillaan todelliset kasvonsa ja Espanjan työtätekevät käyvät nopeasti läpi sen poliittisen koulun, joka on välttämätöntä Espanjan Lokakuun, proletaarisen kumouksen suorittamiseksi. Viime päivien tapahtumat, mielenosoitukset, lakot ja katutaistelut Madridissa ovat siitä konkreettisena todistuksena.

Amerikan suomalaisten työläisten solidaarisuuskamppailu Suomen vallankumouksellisen työväen puolesta.

Amerikan suomalainen työväki on aina osoittanut erikoista harrastusta ottaa osaa kaikkiin Suomen työväenliikkeen käänteihin ja on innokas seuraamaan Suomen proletariaatin luokkataistelun vaiheita.

Viime kesänä Suomessa toimeenpantiin fasistikumous ja siitä johtunut valkoinen terrori saatti taas Amerikan vallankumouksellisen työväen jalkeille. Suomalaisen keskusjohdon taholta julistettiin laaja valistus- ja protestikamppailu. Tämän kamppailun julistaminen lähti vyöryn tavoin kulkemaan kautta koko Amerikan mantereen syrjäisimpiinkin seutuihin, missä vain suomalaista asutusta on ja missä vain pieninkin yhdistys-pahanen toimi.

Keskuksesta annetut tunnukset hyväksyttiin kaikkialla. Protestipäätöslauselmia tulvi tulvimalla lehtiemme toimituksiin ja järjestön keskukseen. Ei ainoastaan hyväksytty tunnuksia, vaan vieläpä niitä on käytännössäkin toteutettu. Huvimatkasuunnitelmat

Suomeen vallankumouksellisen työväen keskuudessa ovat loppuneet, säästörahoja on otettu Suomen pankeista pois ja yleinen boikotti Suomesta tuoduille tavaroille on voimassa.

Käydyn kamppailun yhteydessä ei pantu toimeen aineellisen avustuksen keräystä, vaan kylläkin luvattiin antaa kannatusta ja apua **kaikessa muodossa** Suomen luokkatovereille. Kuvaavana siitä innostuksesta minkä tämä ideolooginen kamppailu synnytti Amerikan suomalaisessa työväestössä on se, että keskusjohdolle tulee monilta paikoin kysymyksiä: eikö pitäisi rahan keräystäkin toimeenpanna. Keskusjohto onkin suunnitellut pikapuolin uuden kamppailun alottamista jonka yhteydessä myöskin kootaan aineellista avustusta Suomen fasismiterrorin uhreille. Suuren työttömyyden ja monin paikoin hädäksi muodostuneen tilanteen takia, eivät nämät keräykset luonnollisestikaan tule tuottamaan niin suuria tuloksia kuin ennen, mutta ideolooginen Suomen tilanteen selveneminen tulee varmasti paljon perinpohjaisemmaksi, kuin ennen käydyissä kamppailuissa. Kapitalismin kriisin aikana on suomalainenkin väestö Amerikassa jotain oppinut, ja se oppi tulee olemaan hyvänä apuna tulevassa taistelussa Suomen fasismia vastaan ja vallankumouksellisen työväen puolesta. Syksyn aikana suoritettu kamppailu on luonut joukoissa jo vahvan maaperän uuden kamppailun onnistumiselle.

Ne huomautukset mitä "Kommunistin" lokakuun numerossa oli Amerikan suomalaisten suorittaman Suomi-kamppailun virheellisyyksistä ovat paikallaan. Nämä virheellisyydet eivät kuitenkaan johdu niin suuresti tilanteen tuntemattomuudesta johdossa, vaan ne johtuvat etupäässä **vanhanaikaisesta ja virheellisestä tavasta,** jolla kamppailua johdettiin. Keskusjohdolla ei ole mitään illusioneja Suomen hallitukseen nähden, eikä information puutekaan tehnyt käsityksiä virheelliseksi. (Saamme säännöllisesti Kominternin julkaisut, "Inprektorin" ja "Pravdan," mutta valitettavasti yhteytemme S.K.P:n kanssa on ollut puutteellista). Julistus, minkä keskusjohto kamppailun alkajaisiksi antoi, sekä resolutiot, jotka New Yorkissa ja muissa pääpaikoissa hyväksyttiin ovat kannaltaan ja sisällöltään verrattain oikeat. Siitä huolimatta vilisi lehdissämme hyvinkin virheellisiä päätöslauselmia. Ne tulivat sellaisista yhdistyksistämme, joissa meillä on heikot fraktiot, taikka ei ole fraktioita ollenkaan. Esimerkiksi Cleweland, jonka resolutiosta "Kommunistissa" mainittiin, on poliittisesti meidän heikompia paikkojamme. Farmiseutujen naisjaostojen päätöslauselmat olivat usein hengeltään aivan väärät.

Mutta jos joissakin pienissä järjestöissä onkin hyväksytty väärälinjainen resolutio, niin sitä ei tietenkään voi pitää anteeksiannettavana lehdillemme eikä keskusjohdolle, joka niitä sallii julkaista. Lehtiemmehän tulee aina ja joka tapauksessa edustaa oikeata kantaa.

Amerikan suomalaisissa vallankumouksellisissa lehdissä on näihin asti vallinnut kuitenkin sellainen "ihanteellinen demokratia", että joukkojärjestöjen ääni pannaan kuuluviin juuri sellaisena kuin se kurkusta pääsee. Sen havaitsee nytkin n.s. "kansankirjeistä". Samoin niistä kirjavista päätöslauselmista joita Suomi-kamppailun aikana lehdissämme julkaistiin.

Tällainen "demokratia" on luonnollisesti väärää ja keskusjohtokin teki virheen siinä, että laski tämän tärkeän taistelun kulkemaan vanhanaikaista latuaan.

Tämä on opiksi nyt tulevassa kamppailussa. Keskusjohdon täytyy tällaisessa kamppailussa osoittaa todella johtamisen taitoa ja etu-käteen laatia suunnitelma, jota laadittaessa entiset virheellisyydet tulevat olemaan hyvänä opetuksena. Sanomalehtemmekin ovat alkaneet tarmokkaasti päästä vaarallisesta "joukkoillusioonista" ja pyrkivät esittämään joukoille oikeaa kantaa. Ainoastaan täten saadaankin syntymään oikea kommunistinen lehti, joka todella kykenee johtamaan joukkoja jokapäiväisissä taisteluissa ja alinomaa osoittamaan tietä lopulliseen päämäärään.

Siitä huolimatta, että lehtiemme nykyisillä toimituskunnilla on vakava pyrkimys saada lehtensä oikeiksi leniniläisiksi joukkolehdiksi, on sitä kehitystä ollut vaikeuttamassa monet tekijät. Yksi suurimerkityksellinen tekijä on se, että vaikkakin suomenkielisiä luokkataistelulehtiä on Ameri-

kassa useampiakin, niin ne eivät ole tarkoituksen mukaisesti sijoitettuja. Päivälehdet ovat kaikki provinssilehtiä, joilla on oma vissi levikkialueensa. Mutta keskusjohdon yhteydessä ei ole yhtään sanomalehteä. Tämä on paha puute. Siitä puutteesta johtuu usein, etteivät lehtemme parhaalla tahdollakaan voi aina heijastaa puolue- ja luokkataisteluelämää sillä selvyydellä, kuin voisi heijastaa selläinen lehti, joka olisi ainaisessa työyhteydessä keskuksen kanssa.

Suomalaiset johtavat toverit Amerikassa tuntevatkin tämän puutteellisuuden tuottamat haitat ja ovat ryhtyneet laatimaan suunnitelmaa paremman työyhteyden aikaan saamiseksi lehtiemme ja keskusjohdon välillä.

A. M.

Toimituksen huomautus: Kirjoituksessa puhutaan "ihanteellisesta demokratiasta" ja joukkojärjestöjen äänen kuuluttamisesta sellaisena kuin se "kurkusta pääsee". Tässä on väärää suhtautumista, joka helposti saattaa johtaa joukkojen itsekritiikin tukahduttamiseen. Kyseenalaisessa tapauksessa ei kylläkään ole puhe joukojen itsekritiikistä, vaan väärästä linjasta ja vääristä äänistä. Mutta kuka on ennenkaikkea syynä siihen, että joukot päästävät "vääriä ääniä"? Tietenkin puolueen johtavat elimet, jotka eivät ole kyenneet kasvattamaan joukkoja oikeassa marxilais-leniniläisessä luokkataistelun hengessä, vetämään ja pysyttämään niitä leniniläisellä linjalla.

Kirjoittaja sanoo suurmerkitykselliseksi tekijäksi kommunististen lehtien heikkouteen sen, että ne ovat provinssilehtiä ja epätarkoituksenmukaisesti sijoitettuja. Meistä on selvää, ettei se ole erikoinen syy. Pääsyy on siinä, ettei ole kommunistisia toimituksia, kykeneviä kommunistisia sanomalehtimieskaadereita ja niillä elävää yhteyttä suurten joukkojen kanssa. Näin ollen on vika siinä, että puoluejohto ei ole kyennyt riittävästi ohjaamaan ja johtamaan puoluelehtien toimituksia. Jos lehtiä on useita ja työntekijät heikkoja, niin silloin tietystikin tästä monilukuisuudesta on "haittaa" ja mahdollisesti vahinkoakin, mutta siitä on selviydyttävä sitkeästi ja tarmokkaasti kasvattamalla kommunistisia sanomalehtimieskaadereita työpenkkien äärestä. Tosiasiahan on, että paikallislehdillä on alueellaan suurempi menekki ja lukijapiiri kuin kaukaisella keskuslehdellä, sillä paikallinen lehti kuvastaa elävää elämää ja toimintaa herkästi ja välittömästi, joskin siellä tähän puutteellisesti (huonojen komm. kirjeenvaihtajien ja kirjeenvaihtajaryhmien kelvottoman toiminnan takia). Näin ollen ei lehtien monilukuisuus ole mikään virhe, vaan etu jos ne oikein toimitetaan. Mitä enempi on todella **kommunistisia** lehtiä kapitalistisissa maissa, sitä paremmin voidaan tehdä tunnetuksi puolueemme tehtäviä ja päämääriä laajoille työläis- ja työtätekeville talonpoikaisjoukoille. Tämän yksinkertaisen asian tulee lännen tovereiden oppia ja käytännössä toteuttaa.

KATSAUKSIA

Vallankumousliike Indo-Kiinassa nousee.

Muiden siirtomaakansojen rinnalla ovat Indo-Kiinankin työtätekevät käyneet jo vuosikausia sitkeää taistelua imperialismin ikeestä vapautuakseen. Hirvittävän valkoisen terrorin avulla ovat Ranskan imperialistit yrittäneet tukahduttaa vallankumousliikettä.

Mutta eläimellisinkään terrori ei auta. Maanalaisen kytöpalon tavoin leviää vallankumouksellinen liike kaupungeista ja teollisuuskeskuksista yhä laajemmille maanviljelysalueillekin. Muutama viikko sitten kirjoittikin "Petit Parisiannen" Indo-Kiinan kirjeenvaihtaja, että vaikka hän näkee päivittäin monisatalukuisten poliittisten vankien lähettämistä pakkotyölaitoksiin "ja viimeksi eilen olin läsnä 13 kapinallisen julkisessa

telotuksessa, niin siitä huolimatta mielenosoitukset jatkuvat ja monilla seuduilla käydään kiivaita taisteluita. Kaikki pakkotoimenpiteet ovat näköjään tehottomia".

Todellakin! Ei näytä auttavan. Yen-bain suuren kapinan jälkeen ovat Ranskan imperialistit tehneet kaikkensa kapinaliikkeen tukahduttamiseksi. Satoja työläisiä ja talonpoikia on tuomittu kuolemaan, tuhansille on annettu pitkiä pakkotyö- ja vankilatuomioita, rangaistusretkikuntien tykistöt ja lentokoneet ovat pommeillaan sananmukaisesti pyyhkineet pois maanpinnalta kymmeniä kyliä. "Hävitys osottautui valtavaksi. Pommien savun hälvettyä näki soran ja pirstaleiden keskellä silvottuja ruumiita, harvojen henkiin jääneiden paetessa mielipuolina" — hekumoi muutaman parisilaisen lehden kirjeenvaihtaja rangaistusretkikuntien toimintaa selostaessaan.

Vallankumousliikkeen nousun valtavuutta kuvaavat seuraavat lakkoja ja kapinoita koskevat numerotiedot. Tammi- ja lokakuun välisenä aikana viime vuonna oli Indo-Kiinassa 34 teollisuustyöläisten lakkoa, joihin osallistui 11.726 työläistä. Talonpoikaiskapinoihin ja yhteentörmäyksiin johtaneisiin mielenosoituksiin osallistui Ranskan porvarienkin tilastojen mukaan viime vuonna yli 100.000 talonpoikaa. Laajin talonpoikaiskapina oli viime syyskuussa. Talonpoikaisjoukot katkaisivat lennätin- ja puhelinyhteyden, vapauttivat vangit, hyökkäsivät mandariinien ja prefektien palatseihin ja pakottivat ne allekirjoittamaan kapinallisten vaatimukset. Muutamin paikoin olivat vallankumoukselliset maatyöläiset vallassa kymmenenkin päivää. Tässä syyskuun kapinan taisteluissa kaatui yli 300 talonpoikaa ja maatyöläistä.

Kuluvan vuoden aikana on vallankumouksellinen liike edelleen voimistunut. Varsinkin Annamin ja Tonkingin maakunnissa — kaupungeissa ja maaseudulla on ollut jatkuvia kahakoita työläis- talonpoikaisjoukkojen ja militaristien terrorikaartien välillä. Sadoissa on laskettava jo tänäkin vuonna kahakoissa kaatuneiden vallankumouksellisten luku. Kapinaliikkeen laajuutta on omiaan osoittamaan se, että joku aika sitten Annamin maakunnan 17 alaprefektikunnassa vallankumoukselliset talonpoikaisliitot ottivat vallan käsiinsä.

Näin menestyksellinen ja tappioista lannistamaton, yhä voimistuva vallankumoustaistelu on ollut mahdollista vain siksi, että Indo-Kiinassa on suhteellisen voimakkaat työläisten ja talonpoikain vallankumoukselliset järjestöt. Niinpä talonpoikain vallankumouksellisiin liittoihin kuuluu yli 50.000 jäsentä. Punaisessa ammattiliitossa on 6.000 teollisuustyöläistä. Ja tämän vuoden alussa ovat tähän asti erilliset (maan eri osien) kommunistiset ryhmät yhdistyneet yhtenäiseksi Indo-Kiinan kommunistiseksi puolueeksi, joka johtaa työläisten ja talonpoikain vallankumouksellista taistelua kansallisen ja vapauden saavuttamiseksi.

Porvaristolla on kolme poliittista puoluetta, joista pikkuporvariston puolue hapuilee reformeja yksityisomistuksen ehdottoman koskemattomuuden pohjalla, perustuslaillinen puolue toimii käsi kädessä ranskalaisten pyövelien kanssa ja asettaa korkeimmaksi päämääräkseen entistä suurempien virkapaikkojen saannin, minkä lisäksi kulakeilla ja kaupungin porvareilla on oma ryhmänsä, joka taistelee avoimesti kommunistien johtamaa vapausliikettä vastaan.

Tällainen on taistelutilanne ja voimien poliittinen ryhmittyminen tällä hetkellä Ranskan imperialismin rautakoron alta vastustamattomasti vapauteen pyrkivässä Indo-Kiinassa, jossa työläinen saa kuukaudessa palkkaa 15 piasteria — noin 11 ruplaa — ja jossa 5 miljoonasta hehtaarista viljeltyä maata on liki 2 milj. ranskalaisten kapitalistien hallussa, joille samalla kuuluvat melkein kaikki Indo-Kiinan tehtaat.

Tämän tilanteen määritteli Ranskan parlamentissa tov. Doriot siirtomaita koskevassa budjettikeskustelussa seuraavasti:

"Nyt on syntynyt indo-kiinalainen kommunistinen liike. Tämä liike taistelee teidän (Ranskan imperialistisen porvariston) herravallan kukistamiseksi. Ja se kasvaa teidän kuularuiskuistanne, myrkkypommeistanne ja lentokoneistanne huolimatta. Työläiset ovat tajunneet, mitä peliä natsionalistit siellä pelaavat. Natsionalistit ovatkin jo nyt kärsineet surkean häviön. Mutta kommunistista liikettä ei nujerreta niin kuin nujerrettiin

natsionalistien liike. Indo-Kiinan kommunistit tulevat taistelemaan teitä vastaan loppuun saakka ja me Ranskan kommunistit anamme heille kaikkea mahdollista tukea ja olemme solidaarisia heidän kanssaan."

Maatilojen pakkohuutokaupat Suomessa.

Kapitalismin talouspula kouristaa yhä syvemmältä. Suomen maaseutua. Teollisuus- ja agraaripulan seuraukset alkavat entistä selvemmin näkyä. Yhtenä osoituksena siitä ovat pakkohuutokaupat, joita maaseudulla tapahtuu paljon. Talonpoikaisto, pääasiassa pientalonpojat, menettävät omaisuutensa suurkapitalistisille yrittelijöille ja pankeille. Puuteellisetkin tiedot mitä porvarillinen lehdistö julkisuuteen päästää osoittavat pakkohuutokauppain voimakasta lisääntymistä. Niiden mukaan ("Ajan Sana" 17.IV—31) oli eri kihlakunnissa v. 1930 aikana toimeenpantu n. 830 maatilan pakkohuutokauppaa. Nämä tilat ovat olleet melkein poikkeuksetta pientiloja, pientalonpoikaiston viljelyksiä, kuin myöskin joku määrä niistä on ollut asuntopalstoja kaupunkien läheisellä maaseudulla. Mutta jos viime vuonna pakkohuutokauppain lukumäärä nousi edellämainittuun määrään, niin on tänä vuonna 3 1/2 kk. aikana maatilojen pakkohuutokauppain lukumäärä maassa noussut jo 1.060:een. Lisäys on huomattava. Sitäpaitsi on tilojen pakkohuutokauppain määrä kohoamassa kiihtyvällä vauhdilla, joten tämän vuoden aikana tulee kokonaislukumäärä huomattavasti korkeammaksi. Tuhansia ja taas tuhansia pikkuomistajia sortuu kriisin kourissa menettäen omaisuutensa ja työnsä tulokset rikkaille riistäjille. Kuvaavana piirteenä pakkohuutokaupoista mainittakoon, että useassa tapauksessa ovat tilat joutuneet pankkien haltuun, koska muita ostajia ei ole ollut. Enimmän ovat tilojaan menettäneet Karjalan talonpojat. Siellä ovat pakkohuutokaupat olleet lukuisammat kuin muissa maakunnissa. Kun viime vuonna kohosi Karjalassa pakkohuutokauppain lukumäärä 338:n, niin on se jo tämän vuoden 3 1/2 kk. aikana noussut 540:een. Toistaiseksi ovat suurtilojen pakkohuutokaupat pienenä osana. Mutta eräistä seikoista päättäen on niitäkin joutunut entistä enemmän pakkohuutokaupattavaksi, sellaisia tiloja, joiden omistajat ovat samalla olleet teollisuusyrittäjiä ja teollisuuskriisin takia joutuneet vararikkoon.

Maaseudulla kehittynyttä ja kehittyvää tilannetta ei vielä luonnehdi pakkohuutokauppoja koskevat numerotiedot yksistään. Tulee huomata, että paitsi pakkohuutokauppoja, toimitetaan maaseudulla vielä lukuisammassa määrässä velkojen ja verojen perimistä niinsanottujen ulosottojen kautta, mitkä siis tavallaan merkitsevät "puolivararikkoa". Ulosotoissa menettävät talonpojat useimmiten tärkeimmät työvälineensä, osan karjaansa, työhevosensa tai muuta irtaimistoa mikä talon ylläpidolle on välttämätöntä. Ulosotot ovat useimmiten valmistavana asteena lopulliselle vararikolle, jolloin koko omaisuus joutuu pois entiseltä omistajalta. Ulosottojen määrä viime vuonna lienee ollut varovaisesti laskien n. 8—9 tuhatta ja tänä vuonna 3 1/2 kk. aikana on niiden määrä entisestään paljon lisääntynyt verrattuna vastaavaan aikaan viime vuonna, niiden lukumäärä täytyy jo tähän mennessä arvioida useiksi tuhansiksi.

On itsestään selvää, että pakkohuutokauppain lukumäärän voimakas lisääntyminen alentaa tilojen hintaa. Maatilain pakkohuutokaupoissa ovat hinnat olleet korkeintaan puolet siitä mitä ne aikaisemmin ovat maksaneet, mutta useassa tapauksessa vielä siitäkin alle. Nykyään toimitettavissa pakkohuutokaupoissa on tilojen hinta ollut n. 1000 mk. hehtaarilta.

Näin pakkoluovuttaa kapitalismi pientalonpoikain omaisuutta pilkkahinnasta, rosvoten työtätekevän talonpojan hien ja vaivannäön. Toistaiseksi ei vielä pikkutalonpoikaisto ole sanottavasti liikehtinyt riistäjään vastaan, vielä se ei näe selvästi, että siltä puuttuu maata ja että se maa mikä sillä käsissään on rosvotaan pankkipääoman hyväksi ja että suurtilallisilla on maita yllin kyllin ja niiden maaomaisuus jatkuvasti lisääntyy, vielä ei työtätekevä talonpoikaisto näe, että verorasitukset ovat suunnattomasti kasvaneet sen selkänahan kustannuksella, jotta kapitalismi pääsisi talouspulastaan ja saisi lisääntyneet ja yhä

kasvavat sotilasmenonsa joita se tarvitsee hyökkäyksen valmistelussa Sosialistista Neuvostoliittoa vastaan, vielä ei pikkutilalliset näe, että pankkiirit ovat lisänneet ja lisäävät velkakiinnityksiään maaseudulla ja sitä tietä jatkuvasti imevät yhä lisääntyviä määriä talonpoikaiston työn tuloksista, että huijarien ja petkuttajien lauma on moninkertaistunut näytellen talonpoikaistolle "hyväntekijäin" osaa keskuslainarahastojen, maataloustuottajain keskusliittojen, lukuisten "konsulenttien" muodossa, mutta itse asiassa palvellen trustiutuvan pääoman etuja ja vain niitä — talonpoikaiston pään menoksi. Fasismi taas — joistakin talonpoikaistoa liehakoivista **sanoista** huolimatta —merkitsee itse **teossa** ei suinkaan helpoitusta talonpoikaistolle, vaan tuon moninkertaisen riisto- ja rosvokoplan etujen järkähtämätöntä puoltamista ja sen etujen ajamista. Mutta "kova aika" opettanee talonpoikaistoa yhä nopeammin oppimaan nämä totuudet, opettaa sen näkemään ja käsittämään, että kapitalistinen riistojärjestelmä on lyötävä pirstoiksi ja sen tilalle luotava työläisten ja työtätekeväin talonpoikain oma valta, proletariaatin diktatuuri.

L—n.

Kaunokirjallisuuden tehtävistä.

Yhteiskuntatiede tutkiessaan yhteiskunnan kehitystä jakaa yhteiskunnan kahteen pääosaan: pohjaan eli perustaan ja päällysrakenteeseen. Perustan muodostaa yhteiskunnallinen tuotanto, jonka tekijöinä ovat tuotantovälineet ja työntekijät. Se erikoinen tapa ja luonne, millä näiden yhtyminen tapahtuu, eroittaa taloudelliset aikakaudet toisistaan yhteiskunnallisen rakenteensa puolesta. Taloudellinen perusta heijastuu n.s. päällysrakenteessa: valtio, uskonto, tieteet, taiteet j.n.e. Jos taloudellinen perusta muuttuu, niin samoin muuttuu myöskin sen yläpuolella oleva päällysrakenne. Yhdessä ihmisten elinehtojen muuttumisen kanssa muuttuvat myös heidän käsityksensä ja katsomuksensa, koko heidän tietoisuutensa.

Taide on siis osa yhteiskunnallista päällysrakennetta. Kirjallisten, maalattujen, veistettyjen, musikaalisten y.m. kuvien muodossa esittää taide yhteiskunnallista elämää. Se on kunkin aikakauden taloudellisen elämän kuvastaja vaikuttaen samalla itse tuohon taloudelliseen elämään.

Kieli yleensä on ihmisten välisen kanssakäymisen väline. Mutta me voimme myöskin vaikuttaa kuuntelijamme tahtoon kielellisillä keinolla. Me voimme saada häneen tarttumaan saman tunteen, mikä meillä itsellämme on. Tällaista vaikutusta toisen ihmisen ajatuksiin sanotaan emotsionaaliseksi vaikutukseksi. Yksi kaikkein voimakkaimpia emotsionaalisia vaikutuskeinoja on taide. Taiteen yhteiskunnalliseksi tehtäväksi tuleekin vissien ajatusten ja tunteiden levittäminen taiteellisten muotojen välityksellä.

Kaunokirjallisuus, runous on kirjailijan ajatusten ja tunteiden ilmaisemista kielellistaiteellisissa muodoissa. Näillä muodoilla me ymmärrämme sitä havainnollista esittämistä, niitä sanoja ja ilmaisumuotoja, joiden avulla kirjailija pakottaa meidät ajatuksellisesti näkemään asiat, esineet ja tapaukset, joita hän teoksessaan kuvaa. Riippuu kirjailijan kyvystä, millä tavoin hän saa meidät näkemään kaiken sen mitä hän tahtoo kuvata. Että taiteellinen tuote tartuttaisi meidät vastaavanlaisella tunteella, pitää sen olla ei ainoastaan havainnollinen, vaan myöskin emotsionaalisesti väritetty. Sen on oltava kyllästetty sillä tunteella, jolla se tartuttaa lukijain ja ennenkaikkea sen tulee olla selvästi, konkreettisesti ilmaistussa muodossa.

Tärkeäksi muodostuu taiteellisen tuotteen sisällön ja muodon yhtenäisyys. Useinkin ei tätä seikkaa ajatella, vaan pidetään tärkeänä ainoastaan sisältö tai

päinvastoin vain muoto. Yhteiskunnallisessa kehityksessä kulkee muodon kehitys hitaammin kuin sisällön. Kumouksellinen luokka esim. saattaa luoda vanhoihin muotoihinkin uuttaa sisältöä, kun uudet muodot eivät vielä ole kehittyneet. Esimerkkinä voisi mainita meidän n.s. porukkalaulumme, joissa vanhoihin porvarillisiin sävellyksiin on sovitettu uusi proletaarinen sisältö. Kuoleva luokka taas luo muototaiteen ja pyrkii muodon avulla peittämään sisällyksettömyytensä. Tästä löytyy lukuisia esimerkkejä porvarillisesta taiteesta, joka ihailee muodon täydellisyyttä sisällöstä välittämättä. Viimeaikainen porvarillinen taide taas on julistanut sodan kaikkia muotoja vastaan kuvastaen kapitalistisen talouden anarkiaa ja umpikujaa. Kokonaisuuden taiteellisessa tuotteessa muodostavat aate eli sisältö ja muoto yhdessä. Ne ovat yhtä arvokkaita taiteellisen tuotteen yhtenäisyydelle. "Ilman aatteellista sisältöä se lakkaisi olemasta ideologiaa, ilman vastaavaa muotoa se lakkaisi olemasta taiteellista ideologiaa" (Rasumovski). Muodon ja sisällön välillä tulee sitäpaitsi vallita ankara vastaavaisuus, sillä muotokin ilmaisee meille määrättyä asiaa, eikä rakennu tarkoituksettomasti. Taiteellinen tuote on aatteellinen sisältö, joka on ottanut kuvamuotoja. Me näemmekin, että aivan samoin kuin aatteellinen olemus saa selvityksensä yhteiskunnallisen elämän oloista, me löydämme näistä oloista myöskin syyt siihen, miksi tämä sisältö valautuu juuri tuohon muotoon. Symboolisessa taiteessa kuvastuu ihmiskunnan luokkiin jakautuminen. Suuret johtajat selvästi eroittuvat joukoista. Egyptin, Babylonian, ja Intian mahtavat yksinvaltiaat luovat pyramiidit, obeliskit ja temppelit. Orjayhteiskunnan nousukautena mainiot veistokset osoittivat orjille yläluokan "jumalallista" auktoriteettia kuvastaen ylevyyttä ja saavuttamattomuutta. Siirtyminen porvarilliseen yhteiskuntaan luo yksilöllisyyden, harrastuksen persoonallisiin elämyksiin jne. Meidän taiteessamme taas kuvastuu sosialistisen rakennustyömme koko suuruus ja mahtavuus sekä kollektiivisuus, esim. arkkitehtuurissa y.m.

Jos edelleen tarkastamme, mikä on ruouden kohteena, niin huomaamme siinä olevan pääasiassa ihmisen kosketuksissa häntä ympäröivään yhteiskuntaan. Tämä seikka selvittääkin sen, kuinka tärkeä merkitys on kirjallisuudella, sillä yhteiskunnalliselle ihmiselle on tietysti suuresta merkityksestä häntä ympäröivän yhteiskunnan oikein tietoaminen. Taiteilija rikastuttaa meidän tietojamme kertomalla meille tuotteissaan omaa elämänkokemustaan ja omia tietojaan. Ei ole tietystikään yhdentekevää, millaisia tietoja me saamme meitä ympäröivästä yhteiskunnasta, vaan tärkeätä on, että me saamme juuri oikeita tietoja.

Taiteilija, kuten ihmiset yleensä, saa tietonsa, ajatuksensa ja tunteensa häntä ympäröivästä elämästä sekä ihmiskunnan tieteellisestä ja historiallisesta kokemuksesta. Jokainen taiteilija luokkayhteiskunnassa on vissin luokan, vissin ryhmän vaikutuspiirissä ja saa juuri näiltä vaikutteensa. Ei siis voi olla mitään luokien yläpuolella olevaa puolueetonta taidetta eikä taiteilijaa. Porvarilliset taantumukselliset taiteen tutkijat selvittävät taiteen olevan jumalasta. Keskustalaiset selvittävät, että taide on ihmisellä synnynnäinen, eläinkunnasta peräisin. Täten eroitetaan taide erilliseksi yhteiskunnallisesta kehityksestä ja hämätään sen luokkaluonne. Väärä on myöskin käsitys, että taiteilijalla ei tarvitse olla yhteiskunnallista tietoisuutta, oikeata poliittista maailmankatsomusta sekä tämän tietoisuuden aliarviointi. Kuinka voi taiteilija, joka ei omaa marxilais-leniniläistä maailmankatsomusta, antaa meille oikeita tietoja meitä ympäröivästä yhteiskunnasta? Ajatelkaamme esim. erilaisia kuvauksia Suomen luokkasodasta v. 1918. Miten kuvaavat eri yhteiskuntaryhmiin kuuluvat ja eri maailmankatsomuksen omaavat kirjailijat luokkasotaan lähdön? Työläiskynäilijäin kuvauksissa Soihdussa, Kevätvyöryssä y.m. työläiset ja talonpojat lähtevät vallankumoukseen taisteluhaluisina lahtareita vastaan luodakseen työläisten ja talonpoikain vallan. Mutta jos katsomme, miten sosdem. Sasu Punasen "sankarit" lähtevät vallankumoukseen Jussi Taavetti Haataisen sijaiskärsimyksessä, niin huomaamme, että työläiset ja talonpojat olivat oikeastaan

jokainen vallankumousta vastaan, joutuivatpahan vain vallankumouspyörteeseen mikä Tokoin housujen teosta, mikä sianporsaan takia j.n.e., aina jollekin sijaiskärsimykselle. Edellinen kuvaa tietysti Suomen työtätekevien suuren enemmistön vallankumouksellisten mielialaa. Jälkimäinen taas kuvaa noskepomon mielessä näin vuosien jälkeen syntynyttä ihannekuvaa työväestä ja vallankumouksesta, josta kannattaa poimia vain naurettavia pikku erehdyksiä. Mutta jos ajattelemme, mitä näin esitetyt ajatukset vaikuttavat poliittisesti vähemmän tietoisiin joukkoihin sekä asiaa tuntemattomaan nuorisoon, niin me ymmärrämme Sasun palveluksen kapitalismille koko laajuudessaan. Hänen historiankirjoituksensa mukaan eivät työläisjoukot suinkaan valmennu uuteen vallankumoustaisteluun, vaan pitävät Suomen työväen vallankumousta naurettavana erehdyksenä. Näistä esimerkeistä jo käy esille taiteen merkitys tietojemme rikastuttajana sekä oikean maailmankatsomuksen ehto taiteilijalle. Proletaaristenkin taiteilijain on kiinnitettävä suuri huomio poliittisen tietoisuutensa kasvattamiseen sekä eläytymiseen ympäröivään elämään. Samoin myöskin yleisessä taiteellisten luomisvoimiemme kasvatustyössä on tämä tärkeä seikka otettava esille entistä enemmän. Meidän tulee muistaa, että taiteilija ei ainoastaan tutustuta meitä todellisuuteen, vaan samalla myös "syöttää" meille oman suhtautumisensa tapahtumaan. Taiteilija siis organisoi tietojamme uudella tavalla. Hän saattaa herättää meissä mieltymystä tai vastenmielisyyttä johonkin tapahtumaan ja siten vaikuttaa tahtoomme, antaa itse toiminnoillemme uusia suuntia.

Millaisia tyyppejä tulee taiteilijan esittää? Taiteilija ei ymmärrettävästi esitä kaikkea näkemäänsä ja kuulemaansa, vaan hän etsii kaikkein luonteenomaisimman piirteen tai tyypin siitä, mitä hän tahtoo kuvata. Hän asettaa tuotteelleen teeman ja saadakseen sen mahdollisimman selvästi esille täytyy hänen etsiä parhain tyyppi, mikä kuvaa kyseessäolevaa asiaa. Tätä eivät kynäilijämme useinkaan ajattele, vaan etsivät joitakin harvinaisia poikkeuksia, jotka vievät pois asiasta, eivätkä suinkaan selvennä sitä. Meillä on työväenkirjallisuudessa monia esimerkkejä huonosta tyyppien valitsemisesta. Aikakausjulkaisuissamme on esim. lukuisia kirjoituksia, joissa vallankumouksellinen työläisnuorukainen menee maaseudulle ja rakastuu siellä rikkaan talon tyttöön ja lopuksi tulee tytöstäkin vallankumouksellinen. Kaupunkityöläinen etsii liittolaisekseen talonpoikaa, on kirjoituksen teema. Mutta tämän teeman selvittämiseksi ei sanottu esimerkki ensinkään ole tyypillisin ja valaisevin, joskin sellaistakin saattaa tapahtua. Sitäpaitsi on tällainen tapaus harhaan johtava. Proletariaatti ei etsi liittolaisekseen varakasta talonpoikaa, vaan köyhää ja keskivarakasta ja ennen kaikkea maaseudun palkkatyöläistä. Liian heikosti etsitään myöskin uusia muotoja, elävästä elämästä otettuja työn ja toiminnan muotoja. Pikkuporvarilliselle, päämäärättömälle nuorisolle ovat rakkausseikkailut ainoa elämän sisältö, mutta vallankumouksellisen työläisnuorison elämästä me löydämme kymmeniä työn ja toiminnan muotoja.

Kuvatessaan yksikköä luo taiteilija eteemme piirteet, jotka ovat luonteenomaisia ei ainoastaan sille yksilölle, jota hän kuvaa, vaan kokonaiselle sarjalle samanlaisia ilmiöitä. Me saamme taiteellisen tuotteen avulla vain yleistetyn, keskitetyn tiedon todellisuudesta. Mitä todenmukaisempi ja laajempi tuo tieto on, sitä arvokkaampi se on todellisuuden, yhteiskunnallisen ympäristömme, oikein ymmärtämiselle.

S. H.

Maksim Gorki Leninistä.

On ilmestynyt pieni kirjanen, 47 sivua, päivätty kesäk. v. 1930 — jossa Gorki kuvaa Leniniä. Kuten tunnettua, ei Gorki aina ollut Leninin mukana, mutta Lenin seurasi aina hänen kehitystään, kirjallista toimintaansa kiinnostuksella, koettaen arvostelulla ja ohjauksella auttaa häntä pysymään tolalla. Tämä pikku kirjanen — ja Gorkin koko työ nykyisin todistavat, että Leninin odotukset eivät menneet hukaan: Gorki

liittyi yhä lujemmin loppuun asti vallankumouksellisen luokan, proletariaatin taisteluriveihin ja täyttää paraikaa paikkansa kansainvälisellä rintamalla, iskien terävästi vihollisia, pettureita....

"Vaikea on piirtää hänen kuvaansa", sanoo Gorki Leninistä. "Hän oli yksinkertainen ja suora, niin kuin kaikki mitä sanoi." — "Hänen sankaruutensa oli miltei vailla ulkonaista loistoa... Läpitunkeva ja viisas oli tämä ihminen... Hänen painavat väitteensä, todistuksensa työväenluokan oikeudesta ja velvollisuudesta kulkea omaa tietään, eikä liberaalisen porvariston perässä eikä rinnallakaan, — kaikki tämä oli tavatonta ja sanoi hän, Lenin, sen ikäänkuin ei itseltään, vaan todella historian tahdosta. Hänen puheensa eheys, valmius, suoruus ja voima — täysi mies puhujalavalla, — todella klassillisen taiteen tuote: kaikki on eikä mitään liikaa, ei mitään koristeita..."

"Koskaan en ole tavannut henkilöä, joka olisi osannut niin tarttuvasti nauraa kuin Lenin... Täytyi olla suuri, luja sielullinen terveys voidakseen niin nauraa."

Gorki puhuu koko joukon heidän suhteistaan. Lontoon kokouksessa 1907 puhuttiin "Äiti" kirjasta, jonka Lenin oli lukenut käsikirjoituksena. Puhui sen puutteista, ja kun Gorki kertoi kirjoittaneensa sen kiireessä, niin Lenin selitti, että se oli hyvä, kirja oli saatava, paljon on työläisiä vallankumousliikkeessä itsetiedottomasti, vaistovaraisesti, ja niille on tällainen luettava tarpeen. "Oikeaan aikaan kirja", sanoi Lenin. Sen jälkeen tapasivat Parisissa. Gorki esitti suunnitelmansa julaista sarjan kirjoja Lännen ja Venäjän kirjallisuudesta, kulttuurihistoriasta — avuksi itseopiskelulle ja propagandalle. Lenin löi rikki koko suunnitelman, selitti ettei ole nyt paksujen kirjojen aika; niillä ravitsee itseään intelligenssi, se joka loittonee meistä. Työväelle on tarpeen lehti, kirjasia, paljon lehtisiä. — Kustannushommat saavat jäädä odottamaan otollisempia aikoja.

Tuli puheeksi lähenevä sota. Lenin sanoi:

— Sota tulee. Kiertämättä. Kapitalistinen maailma on mädännyksen käymistilassa, jo alkaa ilmetä shovinismin, nationalismin myrkytystä. Luulen että näemme vielä yleiseuropalaisen sodan. Proletariaatti? Tokkopa löytää voimia ehkäistä verilöylyä. Miten sen voisi tehdä? Yleiseurooppalainen lakko? Siihen eivät ole kyllin järjestyneet, tietoiset. Sellainen lakko olisi kansalaisodan alku, me emme, realipolitiikoina, voi sitä nyt odottaa.

Pysähtyi, jalkaa polkien sanoi, jurosti:

—Proletariaatti, tietysti, tulee kärsimään hirveästi, se on vielä sen kohtalo. Mutta sen viholliset heikentävät toisiaan. Sehän on kiertämätöntä.

Ja tullen luokseni hän sanoi, ikäänkuin kimmastuen, suurella voimalla, ei äänekkäästi:

— Ei, te ajattelette: minkätakia kylläiset ajavat nälkäisiä verilöylyyn toisiaan vastaan? Voitteko sanoa idiottisempaa, inhottavampaa rikosta? Hirveän kalliisti saavat siitä työläiset maksaa, mutta loppujen lopuksi hyötyvät. Se on historian tahto.

Lenin puhui usein historiasta, mutta koskaan ei hänen puheissaan huomannut taikaista (fetishististä) kumartamista sen tahdon ja voiman edessä.

Sitten tapasivat he Kaprin saarella, Italiassa, jossa Gorki asui. Siellä oli Bogdanov, Lunatsharski y.m., jotka olivat erossa Leninistä, puolueen linjalta. Lenin selitti jo heti alussa, ettei tule mitään sovintoa niiden filosofisen harhasuunnan kanssa. Ei puhettakaan. — Lunatsharskista hän kyllä sanoi, että odottaa tämän palaavan puolueeseen. On harvinaisen lahjakas; hänellä on vain ranskalaista kevytmielisyyttä, estetismiä

Gorki kertoo, kuinka Lenin tutustui Kaprin kalastajien oloihin ja kuinka ne kalastajat mieltyivät häneen. Samoin kuin kaikkialla työläiset ja talonpojat, jotka joutuivat hänen kanssaan tekemisiin.

Gorki puhuu myös erimielisyyksistään Leninin ja bolshevikien kanssa. V. 1917 oli hänellä sellainen käsitys, että tieteellinen ja teknillinen intelligenssi on olemukseltaan kumouksellinen ja olisi työväen liittouduttava sen kanssa. Talonpoikain merkitystä ei hän ymmärtänyt, näki niissä vain yksilöllisiä, itsekkäitä, sivistymättömiä olioita.

Usein puhuivat he Leninin kanssa sivistyneistöstä. Gorki niitä puolusteli — silloin 1918—19 — ja toimitti vapaiksi, kun laittoi-

vat itsensä kiinni. — Nyt myöntää erehtyneensä intelligenssin suhteen. Kyllä Lenin spesialistien merkityksen ymmärsi, mutta ymmärsi myös niiden porvarillisuuden.

Gorki kuvaa siinä sivussa muitakin. Plehanovista saa saman kuvan kuin muidenkin kertomuksista: näkyvimpänä piirteenä itsekylläisyys. Puhui ylhäisesti, ei välittänyt kysellä muilta. Kaprin saarella käydessään ei halunnut tavata ketään, kun sen sijaan Lenin jutteli kaikkien kanssa. Työläiset sanoivat: „Plehanov on opettajamme, herra (barin), mutta Lenin — johtajamme ja toverimme".

Saksan sosdem johtajia — Bebel, Kautsky, Singer — kuvaa Gorki myös sivumennen. Oli ollut päivällisillä Bebelillä. Pikkuporvarillinen hyvinvointi ja itsekylläisyys silmiinpistäviä piirteitä hänen melestään. Venäjän vallankumouksesta ja puolueesta puhuivat hapahkosti ja alentuvasti.

Mensheviikkijohtajista joku pikku piirre. Siitä samasta Lontoon kokouksesta. "Pienenläntä Feodor Dan puhui sellaisen ihmisen äänellä, jolla on totuus ihan omana tyttärenä; hän oli sen synnyttänyt, kasvattanut ja yhä sitä kasvattaa. Itse hän, Feodor Dan, on Marxin täydellinen ruumiillistuma, mutta bolshevikit — oppimattomia, pahankurisia nulikoita, mikä erikoisen selvästi käy ilmi heidän suhtautumisestaan mensheviikkeihin, joiden joukossa on kaikki marxismin etevät teoreetikot.

Martovin kertoo Gorki olleen lahjakkaan ja sympaattisen henkilön...Lenin sanoi kerran, kumouksen aikana: "Vahinko ettei Martov ole mukanamme, hyvin sääli! Erinomainen toveri, puhdas ihminen."

Trotskista on hyvin kuvaava lausunto. Gorki sanoo oudostelleensa, kun Lenin kehui Trotskin organisatorisia kykyjä. Lenin sanoi:

— Niin, kyllä tiedän, että jotain valehtelevat minun suhteistani häneen. Mutta — mitä on — on, mitä ei — ei, senkin tiedän. Kykenipäs järjestämään sotilasspetsit...

Vaiettuaan hän (Lenin) lisäsi, hiljemmin, ei iloisesti:

— Eikä sittenkään meikäläinen! Meidän kanssamme, mutta ei meikäläinen. Kunnianhimoinen. Ja on hänessä jotain... ei hyvää, Lassallen tapaista...

Kirjasta voisi vielä yhtä ja toista mainita, mutta riittäköön seuraava:

"Lenin oli ihminen, joka esti ihmisiä elämästä totunnaista elämäänsä niin kuin ei kukaan ennen häntä ollut osannut. Maailman porvariston viha häntä kohtaan on julkea ja inhottavan selvä, sen siniset ruttoläiskät loistavat kaikkialla. Itsessään inhottavana tämä viha kertoo meille, kuinka suuri ja pelottava oli maailman porvariston silmissä Lenin, — kaikkien maiden proletaarien innostaja ja johtaja. Häntä ei fyysillisesti enää ole, mutta hänen äänensä kaikuu yhä kovemmin, voitokkaammin maan raatajille, eikä ole enää sellaista maan kulmaa, missä tämä ääni nostattaisi työtätekevän kansan tahtoa kumoukseen, uuteen elämään. Yhä varmemmin, lujemmin, menestyksellisemmin tekevät suurta työtä Leninin oppilaat, hänen voimansa perilliset".

S.

Kiintoisia kirjauutuuksia.

On avoimesti sanottava, että Suomen niin nykyistä tilaa kuin sen historiaakin käsittelevää kirjalisuutta on meillä ilmestynyt merkillisen vähän, varsinkin kun sanomalehdet jatkuvasti tuovat hälyyttäviä uutisia siitä, kuinka Suomi, yhtenä innokkaimmista rajamaittemme joukossa, talouspulansa kouristuksissa toisaalta ja ulkomaisen imperialismin palkkaamana kartanokoirana toisaalta, sen yllyttämänä ja rohkaisemana, jatkuvasti provosoi proletaarisen kumouksen kehtoa SSSR:ää vastaan. Tässä suhteessa on toivottava ja saatava muutosta vastaisuudessa. Esitämme tässä lukijoillemme pari nimikettä, jotka ovat tervetulleita siksi, että ne osaltaan tätä puutteellisuutta poistavat:

J. K. Lehtisen: "Suomen kapitalismin talouspulasta" on vasta painosta tullut 88 pientä sivua käsittävä julkaisu, jossa tekijä lyhyesti, vakuuttavin vedoin vetää Suomen kapitalismin kehityksen suuntaviivat kymmenisen viime vuoden aikana.

Lukija saa keskitetyn, suppean mutta vakuuttavan kuvan siitä, miten maailman kapitalistisen kriisin taustaa vastaan ja sen yhtenä osana Suomen talouspula kehittyy osittain pulan yleisten lakien ja osaksi omien taloudellisten ja poliittisten erikoistekijöittensä vaikutuksesta. Lyhyesti luonnehditaan Suomen tuonnin ja viennin erikoisuuksia ja tuotannon yksipuolisuuden vaikutuksia pulan kulkuun. Osoitetaan, miten Suomen porvaristo ei ole pystynyt ratkaisemaan maaomistusolojen nurinkurisuuksia vaan että ristiriidat lähinnä suurmaaomistuksen ja pienviljelijäin kesken eivät objektiivisesti katsoen ole tasoittuneet, vaan jopa kärjistyneetkin. Pienviljelijäksi muuttunut torppari riippuu yhä edelleenkin isännistään, vaikkakin nyt pankin välityksellä, ja kantaa suuria velkataakkoja, pystymättä kehittämään talouttaan isännästä riippumattomaksi ja sortuu velkojen ja korkojen taakan alla pakkohuutokaupan kautta mieron tielle.

Edelleen käsitellään Suomen kapitalismin omia suunnitelmia teollisuuden johtamiseksi pois pulan kuristuksesta, pyrkimykset raaka-aineiden jalostamiseen kotimaassa ja siten hankkimaan kapitalisteille lisäarvoja. Osoitetaan, että nämä suunnitelmat lupaavat hyvin vähän, vieläpä esim. selluloosateollisuus on päinvastoin supistunut.

Kirjasessa esitetään taulukkoja ja numeroita tosin rajoitetussa määrin, mutta tarkoituksen mukaisesti valittuja, joten lukija saa kuvan tilanteesta, varsinkin kun kuhunkin niistä liittyy lyhyt selostava analyysi.

Loppuyhteenvedossaan tekijä osoittaa, miten talouspula Suomessa ei suinkaan ole saavuttanut lopullista syvyyttään, miten Suomen porvaristo yhdessä sosfasistien kanssa etsii ratkaisua kahdelta suunnalta: ulkomaisen kapitalismin avustamasta sodasta Neuvostoliittoa vastaan ja pulan taakan siirtämisestä työväestön ja maaseudun työtätekevien kerrosten kannettavaksi. Tässä tarkoituksessa, ulkonaisesta, usein suuriäänisestäkin meluamisestaan huolimatta sosialifasistit istuvat samoissa komiteoissa j.n.e. porvarien kanssa suunnittelemassa lähimpiä toimenpiteitä asenteen pelastamiseksi ja Suomen työtätekevien sankarillisen johtajan SKP:n toiminnan ehkäisemiseksi.

Mitä lukija kirjasesta kaipaa? Allekirjoittaneen mielestä olisi kirjasta pitänyt laajentaa siten, että vaikkapa lyhyestikin, se sisältäisi Suomen porvariston kuhertelut kansainvälisen kapitalismin (Ranskan, Englannin ja Amerikan) edessä. Muistakaammepa esim. Suomen alotetta "kansainliitossa" "kansainvälisen" avustuksen antamisesta sille valtiolle, "jonka kimppuun hyökätään", joka oli peitetyssä muodossa julkinen sopimusehdotus kansainvälisen avustuksen takaamiseksi hyökkäyksen alettua Neuvostoliittoa vastaan, Suomen "oudoksuttavan" silminpistävää esiintymistä muulloinkin "kansainliitossa" j.n.e.

Tässä laajuudessaan kirjanen kuitenkin täysin täyttää paikkansa ja on vakava ote pitää Suomen asioita seuraavaa aktiivia ja muutakin yleisöä tapahtumien kulun tasalla. Varsinkin suomenkielisille kouluillemme on se tervetullut ainehistolisä Suomen kysymyksiä käsiteltäessä. Siksi kehoitammekin lukijaa sen itselleen hankkimaan, saadakseen lisäainehistoa Suomen oman käsityksen muodostamiselle nykyisestä tilasta.

E. Haapalaisen kirjanen: "Suomen työväenliikkeen ensimmäinen nousu" käsittelee Suomen työväenliikkeen yhtä murrosvuotta, vuotta 1905. Tov. Haapalainen on ollut Suomen työväenliikkeen vastuunalaisilla toimipaikoilla v:sta 1900 lukien kokonaista viidennesvuosisadan, tapahtumain keskuksessa Helsingissä. Eipä siis ihme, jos tov. Haapalainen mukana olleen välittömyydellä kertookin meille tämän merkkivuoden tapahtumista personallisia ja osittain muittenkin muistelmia, joita täydentää virallisilla asiapaperiliitteillä kertomuksensa käsittelemillä kohdilla, mikä tekee kirjan arvokkaaksi myöskin kouluillemme, joissa ainehistopula Suomen historian kysymyksissä on tuntuva, sillä laajempaa yhtenäistä esitystä ei tämän vuoden tapahtumista Suomessa ole ollut. Samaa ainetta käsittelevien kirjoitelmien luetteloon voi lukija tutustua kir-

jaan liittyvässä alkulauseessa, samoin kuin erääseen arviointiin kyseellisestä kirjasta ja kirjan esittämistä tapahtumista, jonka vuoksi tähän puoleen ei tässä yhteydessä lienee tarpeellista puuttua. Toteamme vain, että tov. Haapalaisen kirja on tervehdittävä tämän kiintoisen vuoden tapahtumien säilyttämiseksi unholta, puolueen ja yksityisten henkilöitten tekojen ja virheiden arvioimiseksi.

Kirja ilmestyy viikon, parin kuluessa 260 sivua käsittävänä. Kehoitamme jokaista suomenkielistä toveria samoinkuin koulujakin hankkimaan tämän arvokkaan ainehistolisän kirjastoonsa.

T. R.

OIKAISU.

Kommunistin N:o 4 (huhtik) on J. Lemetin kirjoitukseen: „Tietämisen peruskysymyksistä“ pujahtanut useita korrehtuurivirheitä, jotka pyydämme lukijaa ottamaan huomioonsa. Siv. 187 kahdeksannella rivillä alhaalta lukien on lause. Subjektiivinen idealismi (usein sanotaan myös sosialismi) jne. pitää olla solipsismi. Samalla sivulla 2:n rivi alhaalta on sana aninismi. joka toistuu seuraavillakin sivuilla virheellisenä. Se pitää olla animismi.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen, Y. Karppanen ja E. Majanen (toimitussihteeri).

Ленинградский Областлит № 10477. Заказ 620 Тираж 1000 экз.

Типография „Кирьяпая“, Харьковская 9.

TILAAJAIN HUOMIOON.

1. Jokaisen aikakauslehtien tilaajan, joka ei saa jotakin tilaamansa lehden numeroa, on siitä tehtävä ilmoitus nimenomaan sille postitoimistolle, joka suorittaa postin jakelun kyseellisellä paikkakunnalla.

2. Tilaajain, jotka eivät saa kaikkia tilaamiaan julkaisuja, on käännyttävä vain sen henkilön tai laitoksen puoleen, jolta on tehnyt tilauksensa, — jos siis on tehnyt tilauksen postinkantajalta tai postitoimistosta, on käännyttävä postitoimiston puoleen, mutta jos on tilannut Postilaitoksen Sanomalehtiosastolta, niin on käännyttävä mainitun osaston puoleen, ja jos tilaus on tehty oman laitoksensa tilaustenhankkijan kautta, niin silloin on käännyttävä oman laitoksensa tilaustenhankkijan puoleen, ja lopuksi jos tilaus on tehty kustannusliikkeestä, niin on käännyttävä kustannusliikkeen puoleen.

3. Valitukset voidaan tehdä vain määrättyinä aikoina:

a) Vähintäin kerran kuussa ilmestyvien aikakauslehtien saapumattomuudesta viimeistään seuraavan kuukauden aikana ilmestymiskuukauden jälkeen, — esim. jos maaliskuussa ilmestyvää numeroa ei ole saanut, niin on siitä oikeus tehdä valitus koko huhtikuun ajan, siis toukokuun 1 päivään saakka.

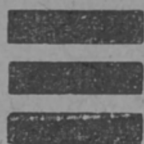
b) Kerran ja kaksi kertaa kuukaudessa ilmestyvien julkaisujen saapumattomuudesta viimeistään kahden kuukauden kuluessa ilmestymisajasta lukien.

c) Harvemmin kuin kerran kuukaudessa ilmestyvien julkaisujen saapumattomuudesta viimeistään kahden kuukauden kuluessa siitä, kun saapumaton numero on ilmestynyt.

Näiden määräaikojen kuluttua ei valituksia tulla ottamaan vastaan, sillä silloin niitä on mahdoton toteuttaa.

Valituksissa on tarkasti osoitettava: julkaisun nimi, tilauksen tekopaikka ja — aika sekä tilaajan tarkka osote.

Postilaitoksen Sanomalehtiosasto.

V. 1931

Valtion Kustannusliike KIRJAN kustannuksella ilmestyvät

Seuraavat sanomalehdet ja aikakausjulkaisut:

	1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	Irtonum.
VAPAUS, ilmestyy joka toinen päivä	—:50	1:50	3:—	6:—	—:05
NUORI KAARTI, ilmestyy joka viides päivä	—:25	—:75	1:50	3:—	—:05
TYÖLÄIS-TALONPOIKAISNAINEN, ilmestyy kaksi kertaa kuuk.	—:20	—:60	1:20	2:40	:10
PUNAKANTELE, ilmestyy kaksi kertaa kuuk.	—:20	—:60	1:20	2:40	—:10
KOMMUNISTI, ilmestyy yhden kerran kuuk.	—:50	1:50	3:—	6:—	—:50
KIPINÄ, ilmestyy kaksi kertaa kuuk.	—:20	—:60	1:20	2:40	—:10
PUNAINEN VALISTUSTYÖ, ilm. kerran kuuk.	—:40	1:20	2:40	4:80	—:40
KOLLEKTIVISTI, ilmestyy kaksi kertaa kuuk.	—:50	1:50	3:—	6:—	—:25
SPARTAK, ilmestyy kaksi kertaa kuuk.	—:30	—:90	1:80	3:60	—:15

Tilauksia vastaanottavat postitoimistot, postinkantajat, lukuisat Kirjan asiamiehet sekä Kirjan lehtikonttori, osoite: г. Ленинград, пр. Нахимсона, 18. — Телеф. 5-42-82.

KIRJA

Hinta 50 kop.

Государственное издательство „КИРЬЯ"

Ленинград 1931 Петрозаводск